

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Smith_Wilbur-Diamantova_cesta.pdb

PDB Name: Smith Wilbur-Diamantova cesta
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.5.2007
Modification Date: 5.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Wilbur Smith
Diamantová cesta
Alpress, 1997

Důlní jihoafrické městečko je už takřka odříznuto od civilizace, omezený přístup k němu umožňuje jen doposud nezníčená železnice. Vládní úředníci se snaží z oblasti ohrožené bandity a zabijáky zachránit personál a příslušníky rodin, současně mají starost o trezor překypující vytěženými diamanty. Převozem pokladu jsou pověřeni zkušení váleční veteráni. Probíjí se nepřátelským územím a uniknou hrozící smrti? Zachrání bělošské osazenstvo dolu i s drahými kameny? „Kdepak, tenhle nápad se mi vůbec nelíbí!“ oznámil poručík Willie Hendry a řhl. Pak pohnul jazykem, líně si olízl rty, jako by chtěl okusit příchut' nabídky předtím, než se rozpovídá. „Myslím si, že daný úkol smrdí jako deset dní stará mrtvola...“ Ležel rozvalený na jedné z postelí, sklenku měl vyváženě usazenou na nahé hrudi a silně se potil v konžském vedru. „Bohužel tvůj názor nezmění skutečnost, že vyrážíme do akce!“ Kapitán Bruce Curry pokračoval ve vybalování svého holicího náčiní, aniž vzhlédl. „Měls jim prozradit sladkou novinku, že zůstáváme tady v Elisabethvillu - hele, proč jsi jim to vlastně nevyševelil dřív?“ Hendry pozvedl drink a jediným hltém ho zlikvidoval. „Protože oni mě neplatí za to, abych se s nimi dohadoval.“ Bruce mluvil zcela klidně a přitom hleděl na vlastní siluetu v matném zrcadle plném mušinců nad umývadlem. Tvář ztmavlou sluncem korunoval na šošolce vojenský sestřih černých vlasů. Šlo vlastně jen o chmýří, náznak jinak nepoddajných hustých kučer, kdyby dostaly šanci dorůst větší délky. Temné obočí se spojovalo nad kořenem nosu, pod ním na něj zíraly zelené oči, rámované hustým třepením řas. Ústa by se dokázala usmívat stejně snadno, jako by mohla vyjadřovat i rozmrzelost. Kapitán ale pozoroval svůj chlapecký vzhled bez jakéhokoliv vnitřního potěšení. Už hodně vody uplynulo od doby, kdy vnímal podobné emoce, dlouho tomu, co výraz jeho obličeje prozrazoval buď radost, či zlost. Navíc ani necítil dávnou snášenlivou sympatii ke svému orlímu nosu, který zachraňoval tvář od půvabu, a dodával majiteli vzezření uhlazeného piráta. „Himlhergot!“ vrčel poručík z lůžka. „Už mi leze krkem ta negří armáda! Boj mi nevadí, ale nesnáším přesun o tisíc kilometrů někam do džungle, kde si mám hrát na vychovatelku bandy zatracených ztroskotanců...“ „Tenhle způsob obživy je skutečně nechutný,“ odsouhlasil duchem nepřítomný Curry, zatímco si roztíral mýdlo na holení po tvářích. Pěna se zdála neuvěřitelně bělostná v kontrastu s opálenou pletí, která se zdravě leskla tak, až se zdálo, že se před chvílí namazal olejem. Svaly ramen i na prsou měnily tvar, jakmile pohnul rukou. V podobně dobré tělesné kondici se nacházel už po mnoho let, ale ani tehle fakt mu nepřinesl větší potěšení, než měl ze svého odrazu v zrcadle. „Nalej mi další drink, André!“ Hendry vrazil svou prázdnou sklenici do ruky muže, sedícího na okraji lůžka. Kolega Belgičan vstal a poslušně přešel ke stolu. „Víc whisky a miň piva!“ Němec znechuceně dodával instrukce, zatímco se opět otočil k veliteli a obdařil ho dalším mohutným krknutím. „Poslouchej, kápo, přesně tohle si já myslím o tom tvém nápadu!“ Jakmile André nalil skotskou do sklenky, doplnil její obsah pivem. Mezitím si Willie postrkoval pouzdro s pistolí, zavěšené na konopném opasku, na příhodnější místo do klína. „Kdy vyrážíme?“ vyzvídal. „Především zítra ráno musíme na nákladovém nádraží sehnat nějakou lokomotivu, k ní pak připojit asi pět vagónů. Je zapotřebí všechno naložit a soupravu uvést do chodu co možná nejdřív.“ Bruce se začal holit. Táhl břitvu od spánku až k bradě, čímž zanechával kůži naprosto hladkou. „Po třech měsících bojů se stádem umaštěných opic jsem se těšil na trochu legrace. Přitom nikde žádná kráska při ruce! A teď, druhé den po zastavení palby, nás opět ženou ven někam do tramtárie...“ „C'est la guerre,“ zamumlal kapitán s tváří pokroucenou kvůli snadnějšímu holení.

„Co to znamená?“ požadoval nedůvěřivý Němec vysvětlení.

„Taková je válka,“ Bruce přeložil.

„Mluv anglicky, machre!“

Přesně tohle odpovídalo povaze žoldáka Hendryho,

který po šesti měsících v Belgickém Kongu nebyl schopný porozumět ani použít byt' jen jediné slovo z francouzštiny.

Zavládlo mlčení, přerušované pouze škrábáním břitvy a občasným kovovým cvaknutím, protože čtvrtý voják v hotelovém pokoji si právě rozebral a čistil svou pušku belgické výroby, proslavenou FN.

„Pojď si cucnout, Angláne!“ vyzval ho Hendry.

„Díky, nechci.“ Nadporučík Michael Haig vzhlédl, ani se nepokoušel skrýt výraz znechucení při pohledu na příslušníka pro něj nijak moc oblíbeného národa.

„Ty seš jen další povýšenej hajzl, kterej si se mnou nechce přit'knout, hej? Dokonce prvořádní kapitán

Curry se mnou chlastá - copak v tobě vězí, že nademnou ohrnuješ frňák?“

„Víš dobře, že nepiju!“ Haig opět obrátil pozornost ke zbrani, se kterou zacházel s lehkou nenuceností. Pro všechny z nich se hrozivě vypadající automatické pušky staly jen prodloužením vlastních těl. Dokonce i při holení měl Bruce svou zbraň na dosah. Stála opřená o zed', dva další rozvalující se spolubojovníci je měli položené vedle sebe na podlaze.

„Ty že nenasáváš?“ pochichával se Hendry. „Jakpak jsi tedy nafasoval takovejhle ksicht, machře? Jakpak se přihodilo, že tvůj frňák připomíná přezrálou švestku?“

Ústa se nadporučíkovi stáhla, pohyb prstů na závěru se zastavil.

„Willie, nech toho!“ zavrčel velitel nevzrušeně.

„Haig prej nechlastá...“ krákal poručík a palcem dloubl mladě vypadajícího Belgičana do žeber. „André, chápeš to? On snad lemtá jenom ten zatracenej anglánskej čaj! Můj fotr byl taky abstinent; někdy i dva až tři měsíce vydržel bez chlastu - pak jednou přišel v noci domů a praštil mámu do ciferníku tak, žeš mohl až z druhý strany ulice slyšet, jak chuděře chrastěj zuby...“

Chechtot ho téměř dusil, takže musel udělat pauzu, než mohl pokračovat.

„Haigu, já mám ale tajnej tip: že ty jsi ten druh abstinenta, kterýho omámí jeden drink-a vzbudí se až o deset dní pozdějc! Co říkáš, mám pravdu? Jeden panák a — BUM — stará to schytá mezi voči a děti zase nemaj pár tejdnu co žrát...“

Nadporučík opatrně položil zbraň na deku, aby se zahleděl na Němce. Zatnul zuby, až se rty proměnily v úzkou linku, ale Hendry nic nezpozoroval a spokojeně pokračoval ve své provokaci.

„André, vem láhev whisky a podrž ji pod čumákem našeho zapřísáhlýho abstinenta. Pak budeme sledovat, jak slintá a voči mu lezou z důlků jako psí koule...“

Angličan pomalu vstal. Téměř dvojnásobného věku,

jelikož už překročil padesátku, se šedinami ve vlasech a vytříbených rysů, které však přece jenom nezakryly stopy, zanechané na něm ne vždy přívětivými životními zážitky. Tlapy připomínaly ruce boxera a mohutná ramena prozrazovala sílu buvola. „Mám dojem, že nastal čas, abych tě naučil móresům. Hendry, stoupni si!“

„Himlhergot, chceš snad tančit nebo co? Já ale valčík neumím - na to je lepší náš podporučík. Zkus ho, on si s tebou rád zaskotačí - že jo, André?“

Haig sevřel pěsti, mírně se zhoupł, pak pozvedl ruce.

Bruce Curry položil břitvu na poličku nad umývadlem a tiše přešel kolem stolu ještě s pěnou na tváři, aby zaujal příhodnou pozici, z níž by mohl v případě nutnosti zasáhnout. Tam vyčkával, aby sledoval oba spolubojovníky.

„Vstaň, ty oplzlý lotře!“

„André, sleduješ to? Mluví pěkně, co? Skutečně půvabný vyjadřování...“

„Chystám se ti rozbít tvou nevymáchanou držku a zároveň ti ji zarazím přesně doprostřed - do toho místa v kebuli, kde by se měl normálně nacházet mozek!“

„Kecy, kecy! Tenhle machr je komik od přirození,“

posmíval se Willie. Tón hlasu však prozrazoval pochyby,

cosi v něm skřípalo. Poručíkovy velké ruce i svalnatou hruď pokrytou zrzavými chloupky doplňovalo ploché břicho a tuhá býčí šíje. K dobře stavěnému tělu se snad ani nehodila bezvýrazná tvář s malýma, jakoby mongolskýma očima.

Ale Willie zápasit nebude! Bruce byl na rozpacích, jelikož si dobře pamatoval tu noc na silničním mostě, a proto věděl, že ani Hendry není žádný zbabělec. Ted' ale nadporučíkovu výzvu k boji určitě nepřijme.

Michael Haig se pohnul směrem k provokatérovi.

„Mikeu, nech ho!“ poprvé se ozval André hlasem vhodným spíš pro dívku. „On jen žertoval, řekl to jen tak v legraci...“

„Skopčáku, nemysli si, že jsem pravý anglický džentlmen,

a nemůžu ti jednu fláknout, poněvadž se válíš na zádech - tuhle chybu tedy rozhodně nedělej!“

„To tedy čumím,“ mumlal vyzývavě Hendry. „Tenhle machr není jenom komik, ale i zatracenej hrdina.“

Angličan se zastavil nad ním a zvedl pravačku sevřenou v pěst, připomínající kladivo bucharu. Mířil poručíkovi přímo na tvář.

„Haigu.“ Kapitán Curry ani nezvýšil hlas, ale jeho tón staršího muže zarazil.

„To stačí!“ pokračoval dál velitel.

„Ale tenhle oplzlý skřet...“

„Jo, já vím,“ odsouhlasil Bruce. „Ale nech ho!“ Se zvednutou pěstí Michael Haig váhal, zatímco se v místnosti nikdo ani nehnul. Pouze střecha z vlnitého plechu nad nimi hlasitě zapraskala, jak se rozpínala ve výhni konžského poledne. Dalším zvukem bylo jen nadporučíkově dýchání. Téměř funěl, tváře měl zarudlé.

„Prosím, Mikeu,“ šeptal André. „On to fakt nemyslel doopravdy...“

Angličanův hněv se zvolna měnil ve znechucení, ruka mu dokonce poklesla. Odvrátil se tedy a raději zamířil ke své zbrani.

„V téhle smradlavé cimře nevydržím už ani minutu navíc. Bruce, počkám na tebe venku v nákladáku...“

„Za chvíli se tam objevím,“ odsouhlasil strategický tah velitel, když nadporučík mířil ke dveřím.

„Haigu, příště už tolik nepokoušej své štěstí!“ volal za ním Hendry. „Podruhý by ti to tak snadno nemuselo projít!“

Angličan se bleskově otočil, ale kapitán mu položil ruku na rameno a jemně ho vytlačil na chodbu.

„Zapomeň na to, Mikeu,“ oznámil mu polohlasně a zavřel za ním.

„Má kliku, že je to stařec nad hrobem,“ Bruce Willie.

„Jinak jsem ho zmákl levou rukou...“

„Jistě,“ komentoval další narážku Curry. „Vcelku bylo od tebe až neskutečně slušné, žeš ho nechal jít.“ Pěna na obličejích mu mezitím zaskla, takže musel namočit štetku a namydlat se znovu.

„Jo, já jsem přece nemoh praštit takhle vetchýho dědka jen tak - nebo moh?“

„Ne, kdepak,“ culil se trochu Bruce. „Ale buď bez starosti,

pořádneš jsi ho vyděsil. O něco podobného se už pokoušet nikdy nebude...“

„To bych řek, že ne!“ rozpálil se Hendry. „Příště totiž toho stoletýho prevíta zabiju.“

Ne, ty teda ne! pomyslel si kapitán v duchu. Ty před ním couvneš zrovna tak jako dneska, zrovna tak jako tucetkrát předtím. Mike a já jsme jediní, kteří tě k tomu můžou dotlačit - ovšem stejným způsobem, kdy divoké zvíře vrčí na svého krotitele, ale hned se odplazí pryč,

když praskne bič. Pokračoval klidně dál v holení.

Vedro na pokoji bylo opravdu nepříjemné, nedalo se tam téměř dýchat. Ve vzduchu se prolínal nakyslý pach potu svlečených těl se smradlavým kouřem laciných cigaret a alkoholickými výpary.

„Kam s Mikem vyrážíš, veliteli?“ André přerušil dlouhé mlčení.

„Jdeme se jen mrknout, kde můžeme získat zásoby pro naši operaci. A jestli budeme mít kliku a převezeme všechno k seřadišti, Ruffy přes noc místo zajistí ozbrojenou hlídkou,“ vysvětloval velitel a nakláněl se nad umývadlem, aby si opláchl vodou tvář.

„Jak dlouho asi budeme pryč?“

Curry pokrčil rameny. „Týden, možná deset dní.“

Sedl si na okraj postele a nazouval si vysoké boty do džungle. „Ovšem to jen v případě, že se nám do akce nepřimíchají nějaké trable...“

„Bruce, jaké trable?“ vyzvídal Belgičan.

„Od železniční stanice s pár domky okolo uprostřed ničeho, honosně zvaného Msapa Junction, musíme překonat vzdálenost tří set kilometrů skrz území, kde se to jen hemží příslušníky zdivočelého kmene Balubů.“

„Ale my budeme přece ve vlaku,“ protestoval podporučík,

„zatímco oni mají jenom luky a šípy! Nemůžou nám tak způsobit žádné trable, nebo ano?“

„André, trať se nám kříží se sedmi řekami - z nich je jeden veletok, který dal název téhle obrovské zemi.

A mosty se velice snadno strhávají. Navíc i koleje se dají vyrvat ze země...“ kapitán si začal šněrovat boty.

„Nemyslím si, že nás čeká účast na pikniku nedělní školy.“

„Himlhergot, vždyť jsem říkal jasně, že celá akce smrdí!“

opakoval Němec rozmrzele. „Mimochodem, proč se vlastně do toho ženeme, hej?“

„Protože,“ Curry začal trpělivě, „během posledních tří měsíců všichni obyvatelé městečka Port Reprieve jsou odříznuti od zbytku civilizovaného světa. Navíc jsou tam s nimi ženy i děti! Potrava jim taky rychle dochází společně s ostatními základními životními potřebami.“ Velitel se odmlčel, aby si zapálil cigaretu.

Potom vyfoukl kouř a pokračoval v nástinu chmurné skutečnosti. „Všude kolem nich se rojí domorodci, dnes vlastně krvežízniví Balubové, momentálně v otevřené vzpouře proti zákonné vládě. Divoši všechno pálí, ženy znásilňují a cokoliv živé šmahem zabijejí. Dosud ale na město nezaútočili - nebude to však trvat nijak dlouho, než se o zteč pokusí. Taky se proslýchá, že vzbuřenci ze skupiny Centrálních konžských vojsk i z našich vlastních Katanžských ozbrojených sil utvořili silně vyzbrojené útvary. Takhle zorganizovaným banditům se tady všeobecně říká shufta. Zároveň snad všechny černochoy v severní části teritoria postihl amok. Nikdo neví nic určitého, nikdo netuší, co se tam venku skutečně děje! Ale ať je to cokoliv, můžete si být jisti, že o nic moc hezkého nejde. Proto musíme ty nebohé civilisty přepřavit do bezpečí...“

„Proč se tímhle nezabývá vojsko OSN a neprovedou evakuaci vzduchem?“ ptal se André.

„Žádný přistávací pruh v okolí!“

„A co helikoptéry?“

„Mimo jejich dosah...“

„Kvůli mejm peněžím tam ti blbečkové můžou klidně zůstat, jasný?“ vrčel Hendry. „Pro mě za mě, jestli

Balubové milujou bělošský steaky, kdo nás pověřil, abysme je připravili o dlabanec? Každý člověk má přece právo dát si něco k jídlu - pokud nebudou ukusovat zrovna ze mě, můžu jim jen popřát, aby jim vydržely zuby a dobrou chuť! Takhle se na to dívám já...“ Opřel se chodidlem o spolumojovníkovu záda a zčistajasna napnul nohu, až vyhodil podporučíka z lůžka. Ten padl na kolena.

„Hni se a sežeň mi nějakou krásku!“

„Tady žádné nejsou! Willie, radši ti naleju ještě jeden drink.“ Belgičan se postavil a sáhl pro prázdnou skleničku.

Němec mu ale sevřel zápěstí.

„Snad jsem řekl jasně krásku, André, ne žádnéj chlasf.“

„Nevím, kde bych tady mohl příhodnou ženu objevit, Willie.“ Belgičanův hlas zněl zoufale. „Fakt ani nevím, co bych měl říct, kdybych náhodou potkal...“

„Ty jsi hlupák, machře! Možná bych ti mohl zlomit ruku, co ty na to?“ Poručík mu zvolna kroutil zápěstí.

„Přece víš stejně tak dobře jako já, že dole v přízemí jich je plnej bar. Nebo jsi už zapomněl, hej?“

„Ale co jim mám říct?“ Mladíkovu tvář křivila grimasa bolesti.

„Himlhergot, ty blboune, ty hnusnej žabožroute! Nemusíš vyslovit ani ň, stačí přece jen mávnout bankovkou.“

„Ubližuješ mi, Willie!“

„Skutečně? Nebo si děláš srandu?“ Němec se zubil, zatímco přidal na síle. Oční bělmo se zdálo jakoby potažené kouřem z vypitého alkoholu, zaregistroval to i Curry. „Tak co, už jdeš, machře? Rozmysli si to dobře: buď mi seženeš nějakou krásku, nebo ti zlomím ruku.“

„Souhlasím, pokud opravdu jde o to, po čem toužíš. Půjdu tedy. Prosím, nech mě, fakt už jdu,“ mumlal podporučík.

„Přesně tak, tohle chci!“ Němec uvolnil sevření. Belgičan se hned napřímil a masíroval si zápěstí.

„Hlavně překontroluj, jestli je čistá a ne příliš stará! Slyšíš?“

„Ano, Willie - neboj, seženu dobrou...“ André zamířil ke dveřím a Bruce si dobře všiml jeho výrazu. Zrcadlila se v něm bolest větší než jen z pohmožděného zápěstí, jaká jsou to milá stvoření, uvažoval Curry, ovšem i já jsem jedním z nich, přestože se držím stranou coby pouhý pozorovatel. Jejich jednání mě dojmá stejně jako špatný divadelní kus předváděný na jevišti. Podporučík zmizel.

„Další drink, machře?“ pronesl stále hovorný Hendry.

„Dokonce jsem ti už nalil!“

„Díky,“ zareagoval velitel a začal pracovat na druhé botě. Němec přinesl sklenici až k němu, aby ochutnal. Chuť ově směska nestála za nic - na první lok dost silná, přičemž zatuchlé aroma whisky neladilo se sladkostí piva. Přesto nabízenou lahůdku zkonsumoval.

„Ty a já,“ mlel dál teutonský žoldák, „jsme ti mazaní machři! My totiž pijeme z jedinýho důvodu: že se nám chce, a ne že musíme! Navíc i žijeme tímhle stylem, protože takhle chceme žít, a ne jak si ostatní lidi myslí, že by se slušelo vegetovat!!! Ty a já máme hodně společnýho, kápo. Himlhergot, měli bysme bejt kámoši, říkám, ty a já! Máme na mysli nás oba, když jsme si tak moc podobný...“ Alkohol na něj začínal působit, dokonce mu trochu zastřel i výslovnost.

„Samozřejmě že jsme kamarádi - já tě počítám mezi jednoho z mých naprosto nejdražších, Willie,“ pronesl Curry vážně, aniž by prozradil sebemenší stopu jízlivosti.

„Hej, nežertuješ?“ tázal se poručík náhle zcela vážně.

„Jak je tohle možný, kápo! Himlhergot, já vždycky měl dojem, že mě nesnášíš! Kruci, člověk nikdy neví, co je vlastně pravda! Tohle se nikdy nedá poznat,“ potřásl udiveně hlavou, najednou docela sentimentální z působení whisky. „To je skutečně fakt? Ty proti mně nic nemáš, fakt ne? Jo, tak to bysme se mohli kamarádit. Co ty na to, Bruce? Každý člověk potřebuje kámoše, ale každý chlap potřebuje spolehlivou oporu...“

„Samozřejmě,“ podpořil jeho teorii kapitán. „Jsme kamarádi. Co tomu říkáš, hej?“

„To je ono, kápo!“ souhlasil poručík s prožitkem hlubokého zadostiučinění, a přitom já necítím vůbec nic, uvědomoval si Curry, ani znechucení, ani soucit-zkrátka nic. Naštěstí tímhle způsobem jsi zajištěný: oni tě nemůžou ani zklamat, ani otrávit, ani nakrknout, ani opět rozdrtit.

Oba vzhledli, když do pokoje vešel Belgičan s objednanou holkou. Svůdnou tvář malého mopslíka doplňovaly zmalované rty: barva rubínu se rozprostírala na jantaru.

„Výborně, André,“ aplaudoval Hendry a očima studoval dívčí tělo. Krátké růžové šaty se od pasu rozšiřovaly do sukňe, ale nekryly kolena, módní kreaci doplňovaly lodičky na vysokém podpatku.

„Pojď sem, krasavice,“ předl poručík a vztáhl ruku.

Míšenka bez váhání zamířila k němu, dokonce nasadila milý i zářivý, skutečně profesionální úsměv. Němec si ji stáhl k sobě na lůžko.

André se mezitím zastavil u veřejí. Bruce už vstal, aby si na sebe hodil blůzu od maskáčů. Nakonec si připnul konopný opasek a nastavil si pouzdro s pistolí tak, až mu viselo pohodlně u stehna.

„Chystáš se vyrazit ven?“ vyzvídál Hendry, který už napájel dívku svým nechutným mixem.

„Jo,“ zamumlal Curry a nasadil si klobouk do buše, jemuž po straně připnutý červenozelenobílý odznak Katanzských ozbrojených sil dodával jakýsi nádech strojeného veselí.

„Zůstaň aspoň na chvíli - no tak, kápo.“

„Haig na mě čeká!“ Bruce zvedl svou FN.

„Kašli na něj! Počkej přeci, užijeme si aspoň trochu randy...“

„Kdepak, díky.“ Kapitán zamířil ke dveřím.

„Hej, Bruce! Podívej se na tohle.“ Němec překotil děvku na postel tak rázně, až padla na záda. Přitlačil ji jednou paží opřenou o hrud', zatímco se ona podvolila v hravém zápasu. Druhou rukou jí vyhrnul sukni až k pasu.

„Dobře si to prohlídni a řekni mi, jestli se ti ještě chce někam mizet, hej?“

Míšenka neměla žádné spodní prádlo, navíc byla v rozkroku vyholená takovým způsobem, až její buclaté malé pohlaví jako by vzdorovalo v gestu trucování.

„No tak, kápo!“ nadočkavě chrčel Němec. „Ty půjdeš první, abys neřikal, že nejsem spolehlivý kamarád...“

Kapitán zběžně pohlédl na dívku, jejíž nohy se míhaly a tělo svíjelo v laškovném boji s poručíkem. Přitom se nadšeně chichotala.

„S Míkem se vrátíme ještě před hodinou, kdy začíná zákaz vycházení. Proto chci, aby do té doby tahle žena z našeho pokoje zmizela!“ přikazoval velitel.

Necítí žádnou touhu, dumal při pohledu na míšenku,

všechno dávno skončilo. Otevřel dveře.

„Curry!“ zařval Hendry. „Ty seš taky zatracenej blázen!

Himlhergot, a já si už myslel, že seš chlap - proboha!

Ty jsi stejně šílenej jako ty ostatní: Hezounek André,

Haig zase kořala. Co je s tebou, machře? V tom má určitě prsty ženská, že jo? Ty seš taky cvok!“

Bruce za sebou zavřel a zastavil se na chodbě, úplně sám. Posměch si přece jenom našel štěrbinu v jeho brnění, proto donutil svou mysl soustředit se na bodavý osten, donutil se bolest v zárodku zadusit.

Všemu je přece konec! Ona mi už nemůže víc ublížit!

S přehledem opět dumal a vzpomínal na ženu, ne na tu v pokoji, který právě opustil, ale na jinou, která bývala jeho manželkou.

„Čubka!“ vydechl. A pak rychle, téměř provinile dodal:

„Já ji přece nemůžu nenávidět! Vždyť ve mně už není ani trochu zášti, ani touhy.

Hôtel Grand Leopold II Doslova praskal ve švech. V nabitém vestibulu se téměř všude dali najít příslušníci četnictva.

Okázale předváděli své zbraně, hlasitě se bavili,

hověli si opření o stěny či se skláněli nad barovým pultem.

Ženy byly s nimi, měnily se v barvě od černé až po pastelově hnědou, některé z nich se zdály už opilé. Pár přítomných Belgičanů stále ještě mělo ten udiveně nevěřící pohled uprchlíků, jedna z matek plakala, když houpala své dítě na klíně. Nacházeli se tu i další běloši v civilních oděvech, ale ostražitost i bdělost z nich doslova čísel - pozorně sledovali dění kolem a tékali očima, podobní dávným dobrodruhům. Dokonce tiše promlouvali s místními domorodci, ustrojení v oblecích podnikatelů. U jednoho stolu se tísnila skupina žurnalistů v promočených košilích: číhali na senzace a čenichali s vytrvalostí supů. A každý se v konžském žáru nezřízeně potil.

Dva jihoafričtí piloti, najatí ke vzdušnému transportu, zdravili kapitána přes celou halu.

„Haló, Bruce - nedáš si s náma něco na žízeň?“

„Dave, Carle, zdravím,“ mávl na ně Curry. „Zrovna teď jsem ve fofru, ale možná mi to vyjde dnes večer.“

„Jenže my odpoledne balíme kufr,“ vrtěl hlavou Cari

Engelbrecht. „Zpátky dorazíme až za týden.“

„Tak se nám to určitě povede příště!“ odsouhlasil datum kapitán a vyšel ven hlavním vchodem na Avenue du Kasai.

Jakmile se zastavil na chodníku, obílené budovy mu odrazily sluneční zář přímo do tváře. Nechráněný na africkém slunci sebou až trhl a ihned vnímal, jak mu právě začíná prýštit pot snad ze všech pórů na těle,

dušícím se pod uniformou. Nasadil si tedy tmavé brýle,

které vytáhl z horní kapsičky, a přešel ulici k třítunce značky Chevrolet, ve které na něj čekal mohutný Angličan.

„Budu řídit, Mikeu.“

„Fajn.“ Nadporučík sklouzl po sedadle k protějším dveřím, zatímco kapitán se uvelebil za volantem. Ihned nastartoval a po širokém bulváru zamířili na sever.

„Promiň mi tu scénu, Bruce...“

„Však k žádnému ublížení na těle nedošlo.“

„Neměl jsem tak snadno ztratit nervy!“

Curry neodpověděl, jen si prohlížel opuštěné budovy po obou stranách ulice. Většina byla vydrancovaná, fasády všech rozdrásaly střepiny granátů od minometné palby. Porůznu se podél chodníku povalovaly ohořelé vraky automobilů, podobné krunýřům dlouho mrtvých brouků.

„Neměl jsem ho nechat proniknout mou obranou,

ovšem veškeré nárážky se silně blížily skutečnosti a vyřčená fakta páčila jako oheň...“

Kapitán mlčel, ale raději víc přišlápl plynový pedál,

takže nákladní vůz nabral na rychlosti. Něco takového nepotřebuju poslouchat, ubezpečoval se v duchu, nejsem přece jeho zpovědník! Hlavně to nechci poslouchán

Stočil třítunku na Avenue l' Etoile, směřující k zoologické zahradě.

„On měl pravdu - prokoukl mě skrz naskrz...“, setrval v úvahách Angličan.

„Všechny nás sužují nějaké problémy, jinak bysme tady asi nebyli.“ Aby změnil nadporučíkovo rozpoložení, přešel na jiné téma. „Ovšem je nás jen pár, něco málo šťastlivců. Jsme parta spolubratrů...“

Haig se zakřenil a jeho tvář náhle nabyla mladistvého zjevu. „Přinejmenším je pro nás pocta držet se druhé nejstarší profese na světě - to dobře víme, my, námezdní vojáci...“

„Jenomže ta nejstarší profese je podstatně lépe placená a zažije se při ní mnohem víc legrace,“ oponoval Bruce a stočil vozidlo na příjezdovou cestu k jednopatrovému sídlu. Zaparkoval před hlavním vchodem, pak otočil klíčkem zapalování.

Ještě nedávno tahle rezidence byla domovem hlavního účetního důlní společnosti Union Minière du Raut, nyní se stala ubytovnou sekce „D“, speciální zásahové jednotky, které velel kapitán Curry.

Půl tuctu jeho černých četníků sedělo na nízké zídce verandy, a jak Bruce zdolával přední schody, nadšeně na něj pokřikovali naučený pozdrav, který se stal tradiční od chvíle, kdy se do vnitřních záležitostí Konga vložila vojska Spojených národů.

„OSN - merdd“ nadšeně skandovali.

„Ohó!“ Kapitán na ně vrhl široký úsměv ve smyslu přátelského vztahu, který mezi nimi vznikl v posledních měsících.

„Zdravím nedostižný výkvět Katanžských ozbrojených sil.“

Nabídl své cigarety všem okolo a v klidu s vojáky několik minut rozprávěl, než vznesl důležitou otázku:

„Kdepak je náš staršina?“ Jeden z ozbrojenců namířil palec přes rameno na celoskleněné dveře, vedoucí do obývacího pokoje. Bruce vešel s Mikem v závěsu.

Výstroj se nahodile kupila na drahém nábytku, kamenný krb byl z poloviny zaplněný prázdnými lahvemi.

Jeden z četníků spokojeně chrápal na perském koberci,

o kus dál na zdi visela nakřivo olejomalba, prořiznutá pravděpodobně bodákem. Dřevěný konferenční stůl se opile vychyloval směrem ke své zlomené noze, celá místnost páchla zpotenými lidskými těly a tabákem.

„Zdravičko, Ruffy,“ ohlásil se velitel.

„Právě včas, šéfe.“ Sergeant Major Ruffararo se spokojeně šklebil z lenošky, kam se jen tak tak vešel. „Tihle šílení Arabové už nemají co na práci.“ Ukázal na nejbližší spolubojovníky, natěsnané všude kolem. Arab znamenalo v jeho slovníku buď vítězství, či projev opovržení a vůbec nemělo žádnou souvislost s národností dotyčného lotra.

Staršinův přízvuk vždy kapitána šokoval. Nikdo by totiž v těchto místech neočekával ozvěnu čiré američtiny, navíc rachotivě vycházející z tohoto obrovitého černého těla. Před třemi lety se Ruffy vrátil ze stipendijní cesty po Spojených státech amerických s odposlechnutým akcentem, s diplomem vhodným pro činnost v zemědělství, s fenomenální žízni hašenou lahvovým pivem (pokud možno Schlitz, ale jakýkoliv podobný mok byl přijatelný) a s nepřičetným běsněním při pouhé zmínce o jakémkoliv venerické chorobě.

Šlo totiž o památku na poslední den rozloučení, kdy tenhle dar obdržel od vysoké nažloutlé studentky kalifornské univerzity U.C.L.A. S největší bolestí tohle příkoří Ruffararo pocíťoval při svých vrcholných pijáckých výkonech, kdy si mohl záhu zchladit jedině vrhnutím nic netušícího amerického občana do dálky.

Naštěstí k tomu docházelo jen při velice vzácných příležitostech. On totiž pravý Arník a pět či šest galonů bublavého moku se do svého sousedství málokdy dostalo, čímž se staršinova dlouho utajovaná vášeň nemohla na veřejnosti často projevit. Vrhání do dálky byl totiž nezapomenutelný zážitek jak pro oběť, tak pro diváky. Bruce si živě vybavil osudnou noc v hotelu

Lido, kde se stal svědkem jednoho z nejvelkolepějších výkonů.

Tenkrát ti tři nebožáci byli novináři a představovali vlastně veřejné mínění USA. Jak večer ubíhal, mluvili stále hlasitěji - přitom americký přízvuk prochází prostorem téměř stejně rychle jako perfektně odpálený golfový míček, což Ruffy rozpoznal přes celou délku terasy. Okamžitě se významně odmlčel, aby v tichosti dopil ten poslední galon, který byl nezbytný k oné pověstné poslední kapce. Otřel si pěnu z horního rtu, vstal a pohledem se přisál ke skupině Američanů.

„Hele, Ruffy, nech toho!“ Bruce jako by ani nepromluvil.

Černý gigant se už hrnul na druhou stranu, kde ho oběti okamžitě zaregistrovaly. Ihned se mezi nimi rozhostilo stísněné mlčení.

První posloužil pouze k tréninku - chudák nebyl aerodynamicky konstruován, obzvlášť břich zavinil velký čelní odpor při letu. Proto bylo dosaženo pouze střední vzdálenosti šesti metrů.

„Ruffy, končí!“ řičel Bruce.

S dalším hodem se už černý sportovec rozehrával, ale svůj výkon zbytečně oslabil přehnanou výškou balistické křivky. Přesto deset metrů by každého uspokojilo, obzvlášť když novinář vcelku bleskově zmizel z terasy a přistál dole na trávníku. Prázdnou sklenku z ruky však nepustil.

„Zdrhej, blbečku!!!“ Bruce varoval třetí oběť, náhle zcela ochromenou.

A právě na ní Ruffy uskutečnil snad svůj nejlepší životní odpal, jaký kdy vůbec předvedl - podařil se mu pevný stisk šíje i zadku kalhot, do startu vložil svou celou váhu. Černý sportovec musel už dopředu vytušit perfektnost hodu, jelikož bojový výkřik GONOREA, který jako obvykle vypustil, nádherně zvonil vítězoslavným tónem.

Později, když Bruce ukonejšil všechny tři Američany a oni se dostatečně zotavili, dokonce ocenili skutečnost, že se zdarma stali takhle privilegovanými účastníky a zároveň se propůjčili k vytvoření rekordu v téhle atletické soutěži. Navíc se všichni jali se zaujetím odkrokovávat dosažené vzdálenosti. Tři žurnalisté náhle v sobě vyvinuli jakési téměř majetnické sympatie k černému hrdinovi a strávili s ním celý zbytek večera,

objednávali mu pivo na svůj účet a chlubili se dosaženými výsledky každému nově přichozímu do baru.

Jeden z nich, ten nejdál dohozený, si přál dokonce vytvořit oslavný článek o tomto fenomenálním sportovním výkonu i s obrázky. Se zvyšující se hladinou alkoholu v krvi s ním začalo cloumat též divoké nadšení, když začal chrlit podrobnosti o dosud netušených možnostech téhle nové sportovní disciplíny, která by se mohla zahrnout i do novodobých olympijských her.

Ruffy přijímal jejich chválu i pivo s umírněnou vděčností.

A dokonce když se třetí Amík dobrovolně hlásil k dalšímu vrhu, blahosklonně odmítl s poukázáním na neměnné pravidlo, že se stejným člověkem zásadně dvakrát nehází. Celkově vzato šlo o velice pozoruhodný večer.

Nehledě na tuto občasnou potíž vlastnil urostlý domorodec víc mohutného těla a šťastné mysli než jakýkoliv jiný muž, kterého Curry kdy potkal. Proto si ho kapitán oblíbil. Nemohl tedy potlačit úsměv, ačkoliv se právě nyní pokoušel

slušně odmítnout staršinovo lákání ke karetní hře.

„Ruffy, máme důležitou práci, na kterou se musíme zrovna teď vrhnout! Dáme si partičku při jiné příležitosti.“

„Hele, šéfe, sedni si!“ zopakoval Ruffararo. S grimasou rezignace ve tváři vzal Bruce židli a uvelebil se proti němu.

„Kolik se chystáš vsadit?“ staršina se předklonil.

„Un mille,“ kapitán položil na stůl tisícifrankovou bankovku, „a když zmizí, vyrážíme!“

„Žádný spěch,“ uklidňoval ho karbaník. „Máme na to přece celý den.“ Rozložil tři karty obrázkem dolů.

„Starý křesťanský monarcha je tam kdesi mezi nimi -

všechno co musíš udělat, je nalézt ho! Není snadnějšího způsobu jak získat mille, něco takového jsi v životě neviděl.“

„Uprostřed,“ šeptal černý četník, stojící vedle velitele.

„Je uprostřed!“

„Vůbec si nevšímej toho duševně chorého Araba - on už od dnešního rána přišel o pět mille,“ upozorňoval staršina vážně.

Curry obrátil kartu ležící vpravo.

„Smůůůla!“ zavyl vítězoslavně Ruffy. „Máš za to ale srdcovou dámu!“ Okamžitě zvedl bankovku a nacpal si ji do náprsní kapsy. „Ta bude na tebe vždycky špatně čoučet, ta sladká malá tvář děvky...“ Nadšeně se šklebil,

když obracel prostřední kartu. Tam ležel pikový kluk se lstivými očima a zvlněným malým knirkem. „Ona s tím frajerem spala přímo pod nosem starého krále,

to budeš čumět!“ Otočil poslední obrázkem nahoru.

„Koukej, navíc ještě ten ospalý stařec ani nezírá do správného směru...“

Bruce civěl na ty tři karty a znovu vnímal opětovné sevření kolem žaludku. Vždyť tu před ním ležel rozprostřený celý jeho životní příběh: akorát ten kluk se jmenoval Jack, měl však mít bradku a řídit červené fáro značky Jaguar - ovšem srdcová dáma nikdy nepředváděla takhle nevinné oči. Kapitán náhle promluvil:

„Přesně tak, Ruffy! Já ale potřebuju tebe a deset tvých mužů - musíte jít se mnou!“

„Kam, šéfe?“ :

„Do skladu - bereme mimořádné zásoby.“

Staršina přikývl. Zapínal si hrací karty do horní kapsy vojenské blůzy, zatímco vybíral vhodné kandidáty k jejich doprovodu. Pak se ještě zeptal: „Možná budeme potřebovat nějaké mazivo - co myslíš, šéfe?“

Curry váhal. Zbyly jim totiž pouze dvě bedny whisky z celého tuctu, který ukořistili v srpnu. Kupní síla jedné láhve pravé skotské byla nesmírná a Bruce ji nerad využíval.

Výjimku tvořily případné nouzové situace. Ihned si ale uvědomil, že jeho šance na získání potřebných zásob by byly nyní zcela mizivé, pokud by nevzal v úvahu nutnost úplatku pro proviantního důstojníka.

„Souhlasím, Ruffy. Přines jednu bednu!“

Černoch vstal z křesla a na hlavu si narazil ocelovou přilbu. Nezapnuté řemínky mu visely po obou stranách tak typicky kulaté tváře.

„Šéfe, skutečně plnou?“ Při otázce cenil zuby ve vychytralém úsměvu. „Copak chceš koupit bitevní parník?“

„Skoro,“ odsouhlasil velitel. „Jen jdi a dones to!“

Staršina zmizel v zadních prostorách domu a vrátil se téměř ihned s bednou Grants Standfast v podpaží a půl tuctem lahví značkového piva Simba, jejichž hrdla svíral buclatými prsty druhé ruky.

„Možná že na nás dolehne žízeň...“, objasňoval.

Ozbrojenci mezitím šplhali na korbu nákladního auta, rachotili zbraněmi a vykřikovali povzbuzující nadávky na kolegy, rozvalené na verandě. Bruce, Mike a Ruffy se vtlačili do kabiny, kde černoch uložil tekutý poklad na podlahu a umístil na něj své velké tlapy.

„Copak se vůbec děje, šéfe?“ zeptal se, když kapitán opouštěl příjezdovou cestu a zabočil na Avenue L'Etoile.

Velitel mu vysvětlil podstatu celé operace. Když vyprávění dokončil, staršina jen neutrálně zavrčel. Pak otevřel láhev velkými zuby, připomínajícími bělostná dláta.

Obsah příjemně zasyčel, trochu pěny vybublalo, pár kapek steklo po skle a skáplo mu do klína.

„Mým klukům se tohle moc líbit nebude,“ komentoval zprávu a nabídl otevřenou láhev nadporučíkovi.

Haig odmítavě zavrtěl hlavou, takže pivo obdržel

Curry. Potom si Runy otevřel další pro sebe a opět se ozval.

„Tohle jim teda poleze krkem!“ znovu znechuceně potřásl hlavou. „A ještě větší problémy nastanou, až se dostaneme do Port Reprieve a naložíme diamanty...“

Ze strany na něj kapitán překvapeně pohlédl. „Jaký diamanty?“

„Z bagrů,“ odfrkl Runy. „Snad si nemyslíš, že nás tam posílají celou tu dlouhou cestu jenom proto, abysme jim přivezli ty jejich zbývající zaměstnance... Oni si určitě dělají starosti hlavně o ty drahokamy na to vem jed!“

Bruce zbystřil, jelikož se mu leccos náhle objasnilo.

Polovina téměř už zapomenutého rozhovoru s inženýrem od Union Minière se mu zčistajasna vybavila v paměti.

Tenkrát si povídali o třech plovoucích rypadlech,

těžících diamanty ze šterkového lože v močálech tvořených řekou Lufira. Lodě měly domovský přístav právě v Port Reprieve a nepochybně se tam vrátily, jakmile se vyhlásil výjimečný stav. A určitě jim zůstal na palubě výtěžek za tři nebo čtyři měsíce - asi tak v hodnotě půl milionu liber šterlinků v surových kamenech. Tohle byl tedy jasný důvod, proč černá vláda v provincii Katanga dodala hlavní prioritu téhle expedici. Zároveň i ze stejné příčiny použili veškerý státnický vliv k nasazení žoldáků, aniž by s nastalou situací seznámili velení jednotek OSN, autorizované k vedení veškerých záchranných akcí.

Sarkasticky se zašklebil, když si vzpomněl na lidumilné argumenty, vycházející z úst domorodého ministra vnitra.

„Tak nám velí naše povinnost, kapitáne Curry! Nemůžeme přece ty obyvatele nechat na holičkách či dokonce dovolit, aby padli do rukou nemilosrdných divochů -jde přece o nejdůležitější ze všech úkolů, spočívajících na bedrech civilizovaných lidských bytostí.“

Existovaly však i jiné, stejně odříznuté misijní stanice a vládní posty, prakticky ztracené nejen v Katanze, ale i v jižní části provincie Kasai. O osudu osadníků už neslyšeli po dobu mnoha měsíců, ale jejich přežití bylo podružné v porovnání s těmi v Port Reprieve.

Velitel opět pozdvihl láhev ke rtům, zatímco řídil jednou rukou a očima šilhal na cestu během pití. Takže scénář bude asi následný: my je vyzvedneme a potom někdo naloží zavazadlo o velikosti bedny na municí do pronajatého letounu a o něco později se objeví vklad na jistém kontě v Curychu, duma. Proč bych si s tím měl dělat těžkou hlavu? Navíc mě za to platí.

„Nemyslím si, že bysme se o diamantech měli zmiňovat před našima klukama,“ smutně nadhodil Runy.

„S opačným názorem bych rozhodně nesouhlasil.“

Bruce zpomalil, když vjeli do průmyslové oblasti za tratí. Sledoval budovy, které míjeli, až rozeznal tu správnou. Zabočil do vjezdu a zastavil před bránou. Halasně zatroubil. Objevil se jeden z četníků, aby mu zkontroloval povolení.

Dokument ho uspokojil, takže křikl kamsi na kolegu, který vrata otevřel. Teď mohl kapitán zajet na nádvoří a vypnout motor.

Poblíž parkovalo několik dalších nákladních aut,

všechny označené znakem Katanžských ozbrojených sil, obklopené četníky v propocených uniformách. Bílý poručík se vykláněl z jednoho vozu a halasně zdravil.

„Čau, Bruce!“

„Jak ti dupou králíci, Sergio?“

„Hotovej bláznec!“ Kapitán se musel usmát, jelikož pro Itala bylo všechno bláznivé. Bruce si dobře pamatoval, jak v červenci, během boje o silniční most ho ohýbal přes kapotu Land Roveru a špičkou bodáku mu doloval úlomek šrapnelu z chlupaté zadnice - to přece bylo čiré bláznovství!

„Ještě se uvidíme,“ mávl na něj Curry a vedl své kolegy ke skladišti. Nad dvoukřídlými vraty se skvěl nádherný nápis: Depot Ordinance - Armée du Katanga a hned za nimi se tyčila prosklená budka, v níž vládl major v brýlích s drátěnými obroučkami typu Gándhí. Vzezením připomínal žoviální černou ropuchu. Unaveně pohlédl na příchodí.

„Non!“ vyhrkl jasně a neodvolatelně. „Nic nemáme,

vůbec nic!“ Velitel vytáhl z kapsy objednávkou a formulář položil před vladaře. Černý důstojník opovržlivě odsunul list stranou.

„Nic z toho, co potřebujete, nám nepřišlo, sužuje nás nedostatek všeho. Nemůžu vám vůbec nijak pomoci.

Nejde to! Nic takového! Navíc máme různé priority.

Zároveň existují okolnosti, které musíme brát v úvahu.

Ne, fakt lituju...“ Odstrčil seznam bokem a nasměroval veškerou svou pozornost na další činnost, přičemž bílého kapitána ignoroval.

„Náš požadavek podepsal sám Monsieur le President,“

upřesňoval Bruce znechuceně. Major položil svá lejstra a obešel stůl. Zastavil se u neodbytného žadatele, temenem hlavy mu dosahoval k bradě.

„I kdyby to podepsal sám Nejvyšší, nic by to nepomohlo!

Mrzímě to, faktto nejde...“

Curry pozvedl zrak a vteřinu pohledem bloumal po hromádách vybavení, které skladiště ukrývalo. Z místa, kde stál, mohl identifikovat přinejmenším dvacet věcí ze svého požadavku. Černý důstojník bělochův průzkum zaregistroval a jeho francouzština se vzrušením zrychlila natolik, že kapitán mohl odchytil jen mnohokrát opakované slůvko non. Významně tedy pohlédl na svého staršinu, který vykročil kupředu a v uklidňujícím gestu položil paži majorovi okolo ramen. Velice jemně ho neustále protestujícího odváděl na dvůr, k jejich třitunce. Otevřel dveře kabiny a v té chvíli černý vladař zahlédl bednu whisky.

O pár minut později, když Ruffy vypáčil bodákem dřevěné víko a dovolil majorovi provést inspekci neporušených uzávěrů, se vrátili do kanceláře i s tekutým platidlem.

„Kapitáne,“ oživil vládce, když bral znovu objednávkou do ruky, „nyní jasně vidím, že jsem byl uveden v omyl: skutečně tady rozpoznávám podpis našeho milovaného prezidenta. Proto je mou povinností vám zajistit nejvyšší status naléhavosti...“

Curry zadrmlol díky, zatímco major přímo zářil.

„Půjčím vám i své muže k nakládání.“

„Jste až moc laskavý! Tím byste si však určitě narušil denní rutinu. Mám s sebou vlastní lidi.“

„Přímou excelentní,“ odsouhlasil vládce skladu nabídku a rozmáchlým gestem zavalité ruky přejel celý interiér.

„Vemte si všechno, co potřebujete!“

Velitel znovu pohlédl na hodinky. Stále ještě scházelo dvacet minut do šesté, kdy končil zákaz vycházení.

Až do té doby musí ubíjet čas a navíc zírat, jak Willie

Hendry snídá. Tohle byla podívaná za všechny prachy,

zcela bez půvabu, jelikož poručík byl sice metodický skopčák, ale velice nepořádný jedlík.

„Proč nedržíš hubu zavřenou?“ obořil se na něj Bruce podrážděně, neschopný tohle představení vydržet o něco déle.

„Himlhergot, šťourám se ti taky do soukromí?“ Němec vzhlédl od talíře. Bradu mu pokrývalo zrzavé strniště, oči měl zarudlé a otekly od hýření z předchozího večera. Kapitán od něj raději odtrhl zrak, aby znovu zkontroloval hodinky.

Sebevražedné pokušení ignorovat policejní hodinu a vyrazit okamžitě k nádraží bylo velmi lákavé. Proto vyžadovalo velké úsilí podobnému lákání vzdorovat.

Pokud by totiž podlehl nutkání, potom by přinejmenším mohl očekávat zatčení jednou z hlídek a tím odklad celé akce minimálně o dvanáct hodin, než by objasnil důvod svého jednání - v nejhorším případě by došlo ke střelbě a tím k výjimečné události.

Nalil si další dávku kávy do hrnku a pomalu ji usrkával.

Netrpělivost vždy patřila k jedné z mých slabých stránek, rozvažoval pochmurně, téměř každá chyba, kterou jsem kdy vůbec spáchal, pramenila z téhle příčiny.

Ale v průběhu let jsem se dost zlepšil, chválil se v duchu - ve dvaceti jsem chtěl prožít celý život v jediném týdnu, nyní mi bohatě postačí jeden rok.

Dopil teplý nápoj a opět mrkl na čas. Pět minut před šestou by už odjezd mohli risknout. Vždyť jim téměř takhle dlouho bude trvat, než se všichni vměstnají do korby nákladního auta.

„Jestliže jste připraveni, pánové...“ Odstrčil židli,

zvedl svůj ranec, přehodil si ho přes rameno a vyšel ven.

Ruffý už na ně čekal. Hověl si na hromadě kamenů v jednom přístřešku se střechou z vlnitého plechu -

bouda sloužila pro dočasné uložení nákladu. Jeho muži byli usazeni na betonové podlaze, kolem čadilo tučtým ohněm, na nichž si vařili snídani.

„Kde je vlak?“

„To je dobrá otázka, šéfe!“ blahopřál mu k vynikajícímu postřehu černý staršina. Bruce zaúpěl.

„Už dávno tady měl být,“ namítal kapitán a Ruffý jen pokrčil rameny.

„Měl býtje hodně odlišné od je...“

„Hernajs! Máme přece ještě všechno naložit. Budeme mít kliku, jestli odtud vyrazíme před polednem,“ vztekal se velitel celé operace. „Skočím za přednostou stanice.“

„Raději si vem s sebou pro něj dárek, šéfe! Zůstala nám ještě pořád jedna bedna.“

„Krucinál, tohle tedy ne!“ syčel velitel. „Mikeu, pojď se mnou!“

S nadporučíkem v závěsu překřížili koleje k hlavní rampě a vyškrábali se nahoru. Na vzdáleném konci

II

postávala skupina železničních úředníků, kteří vesele rozprávěli. Rozkacený kapitán Curry je doslova přepadl.

A opravdu o dvě hodiny později stál Bruce na plechové podlaze budky, kde vládl barevný strojuvůdce.

Lokomotiva pomalu supěla směrem k nákladovému nádraží.

Mašinfira byl buclatý človíček s pleť až příliš tmavou pro obyčejné opálení, ve tváři mu svítila řada zubů, usazená v jasně červených dásních.

„Monsieur, vy určitě nezamýšlíte dojet až do Port

Reprieve?“ úzkostlivě vyzvídal.

„Přesně naopak!“

„Neexistuje totiž žádný způsob, jak zjistit stav tratě -

veškerý provoz se přerušil už před čtyřmi měsíci...“

„Já vím - však to je důvod, proč budete muset postupovat velice obezřetně!“

„Navíc přímo na kolejích blízko starého letiště je zátaras pod dozorem jednotek OSN,“ protestoval dál vyčerpáný železničář.

„Však proto máme propustku,“ kapitán se uculoval,

jelikož se už uklidnil. Špatná nálada ho opustila, jakmile získal vytoužený transport. „Zastav u prvního přístřešku!“

V oblaku syčící páry stroj zabrzdil vedle betonové rampy, kde Bruce seskočil.

„Ruffý, všechno klaplo,“ ječel nadšeně. „Teď pohněte kastro!“

Curry umístil tři otevřené nákladní vozy dopředu -

železná postranice dosahovaly až do výše pasu vzrostlého muže, takže se z nich snáze mohli bránit. Navíc ze zadního stanoviště těžkých kulometů Bren pokrývali čelo vlaku i oba boky. Teprve potom následovaly dva osobní vagóny používané nejen coby sklad, ale i jako ubikace důstojníků. Určitě dobře poslouží i pro ubytování zachráněných obyvatel říčního přístavu během zpáteční cesty. Na konci pak vévodila lokomotiva, kde bude nejméně zranitelná a zároveň vojáky nemůže oslepotit kouřem a sazemí.

Zásoby zaplnily čtyři kupé, kde zavřeli okna a dveře zamkli. Potom velitel upřesnil systém obrany. V nízkém kruhu pytlů s pískem na střeše prvního osobního vagónu usadil kulomet, kde se uvelebil sám. Odtud viděl dobře na plošiny vozů před ním i na parní stroj za sebou,

zároveň však získal i perfektní rozhled do krajiny okolo.

Další kulomet umístil do čela soupravy na první plošinu,

kde velel Hendry. Jelikož získal od majora ve skladu tři zbrusu nové vysílačky, předal jednu strojuvůdci,

druhou dostal Němec a třetí si ponechal. Komunikační systém ho zcela uspokojoval.

Blížilo se poledne, když dokončili veškeré přípravy.

Kapitán se otočil na staršinu, sedícího za ním na pytlích s pískem.

„Všechno pod kontrolou?“

„Přesně tak, šéfe!“

„Kolik ti jich schází?“ Život v Africe totiž kapitána naučil, aby neočekával od místních ani dochvilnost, ani přesné splnění rozkazu.

„Osm, šéfe.“

„To je o tři víc než včera - zůstává nám pouze dvaapadesát bojovníků. Myslíš si, že tihle se taky zdejchli do buše?“ Pět z jeho mužů už dezertovalo i se zbraněmi přímo v den vyhlášení příměří. Očividně zmizeli v divočině, aby se připojili k jedné z band shufta, které už šířily děs a hrůzu podél hlavních silnic: bandité přepadali ze zálohy veškerá nechráněná vozidla, šťastnější cestující jen zmlátili, smolaře zavraždili, znásilňovali při jakékoliv příležitosti a všeobecně si užívali.

„Kdepak, šéfe. Tohle bych si nemyslel! Tihle tři jsou dobří kluci. Oni si vyrazili do čitě indigène, aby se trochu rozšoupli. Řekl bych, že spíš jen zapomněli na čas.“

Ruffy potřásl hlavou. „Potrvá nám asi půl hodiny, než je najdeme - je zapotřebí jen vyrazit do města a propátrat všechny vykřičené domy. Chceš to zkusit?“

„Ne, nemáme dost času, abychom se tady motali, pokud se chceme před setměním dostat až k Msapa

Junction. Naložíme je při návratu...“ Existovala vůbec nějaká armáda od doby Burských válek, která posuzovala dezerci tak lehce? blesko kapitánovi myslí.

Obrátil se k vysílačce a stiskl tlačítko.

„Firo?“

„Oui, monsieur“

„Vpřed - velice pomalu, dokud se nedostaneme k tomu zátarasu na kolejích pod kontrolou modrých příleb. Snaž se zastavit co nejdál od nich.“

„Oui, monsieur.“

Posunovali se nákladovým nádražím, kola klapala na výhybkách, až opustili průmyslovou oblast po pravé straně s katanžským strážním postem na Avenue du

Cimetière. Projeli dalším předměstím, až se na trati opravdu objevilo stanoviště vojsk OSN. Curry okamžitě pocítil bodnutí úzkosti. Propustku, kterou měl v náprsní kapse, mu sice podepsal generál Rhee Singh, ale v téhle válce rozkaz indického vysokého důstojníka rozhodně nepřebral súdánský kapitán, aby ho předal irskému seržantovi. Proto je čekalo opravdu vzrušující uvítání.

„Doufám, že o nás vědí,“ zamumlal Mike Haig a nonšalantně si zapálil cigaretu. Přesto obezřetně pohlížel k čerstvě nakupeným hromádám zeminy po obou stranách kolejiště, které označovaly zakopaná palebná postavení.

„Ti divoši mají při ruce snad i protitankové zbraně, navíc jsou to irští Arabové,“ mmlal černý staršina.

„Domnívám se totiž, že nejšilenější Arabové jsou ti z Irska! Jakkap byste si přál upravit granát z pancéřovky rovnou do krku, šéfe?“

„Ne, díky,“ odmítl číšnickou nabídku kapitán a opět stiskl tlačítko vysílačky.

„Hendry?“ ;

V prvním vagónu teutonský poručík chňapl po svém přijímači, přiložil si ho k uchu a pohlédl zpátky na velitele.

„Curry?“

„Řekni svým střelcům, ať se kulometu ani nedotknou - zbytek ať si radši položí zbraně na podlahu.“

„Jo, jasné.“

Bruce sledoval, jak poručík plní rozkaz, odstrkuje své lidi zpět, když se prodíral mezi četníky, zaplňujícími první vagón. Velitel dobře pocítil napjatou atmosféru, která zavalila celý vlak. Černí ozbrojenci neochotně odkládali pušky a s prázdnými rukama zasmušile zírali dopředu k zátarasu.

„Mašinfiro?“ Kapitán opět promluvil do mikrofonu.

„Jed' krokem, zastav padesát metrů před bariérou!

Pokud by se ale ozvala střelba, vraž tam plnou páru a rozjed' to na plný pecky!“

„Oui, monsieur.“

U zákopu se však neobjevil žádný uvítací výbor, pouze nepřátelsky působící hráz z kůlů a plechových sudů přetínající trať.

Curry se vztyčil na střeše, aby vzpažil v gestu neutrality.

Udělal však chybu! Náhlý pohyb změnil pasivní rozpoložení četníků na plošině pod ním. Jeden z nich též pozdvihl paže, ale ruce měl sevřené v pěst.

„OSN- merdd“ nadšeně zařičel a válečný pokřik okamžitě převzali i ostatní.

„OSN - merdá OSN - merdd“ Začali skandovat bojový chorál.

Napřed se sice chechtali, potom ale úsměvy zmizely a hlasy se přeměnily ve vytí.

„Zatraceně, držte hubu!“ zahřměl velitel a rázně praštil pěstí prvního ozbrojence do zad. Černoch ale úder vůbec nezaregistroval. Oči měl vypoulené, vypadaly jako skleněné - dosedla na něj totiž nakažlivá hysterie, k níž jsou Afričané tak lehce náchylní. Válečník už dokonce opět držel i zbraň, tiskl ji k hrudi a tělo sebou zmítalo v křečích v rytmu vyřváváného sloganu.

Curry tedy musel změnit taktiku. Prsty sevřel okraj prilby a stáhl ji zvlčilému divochovi až k nosu, čímž se odhalil ozbrojencův krk. Potom ho seknutím malíkovou hranou uzemnil natolik, až provinilec padl mezi pytle s pískem a puška mu vypadla z rukou.

Kapitán se zoufale rozhlížel kolem. Na voze pod ním se šířila vlna atavistického šilenství.

„Hendry, de Surriere - zarazte to! Proboha zklidněte je!“ Ale příkaz se ztrácel ve vyřvávání bojového hesla.

Jeden z četníků hrábl po zbrani, ležící mu u nohou.

Curry viděl jasně, jak se za pomoci loktů prodírá k boku nákladního vagónu a připravuje se k palbě. Snažil se pohnout závěrem, aby dostal náboj do komory.

„Mwember zaječel na něj Bruce, ale volání nemohlo proniknout vřavou.

Ve dvou vteřinách se celá situace změnila v peklo prosycené deštěm svítících střel i zaduněním bazuky, naštěstí bez viditelných škod.

Z okraje střechy velitel odhadl vzdálenost, potom skočil. Dopadl černému střelci přímo na ramena, čímž ho srazil dopředu, až dotyčný udeřil tváří do plechové bočnice. Pak se hned oba svalili na podlahu.

Četník měl prst usazený na spoušti, takže vyšla rána,

když mu puška vypadla z ruky. Po ohlušujícím výstřelu náhle zavládlo ticho. Curry se postavil a vytáhl služební pistoli z pouzdra.

„Paráda,“ funěl a výhružně se rozhlížel kolem.

„Pospěšte si, ať mi dáte šanci použít tohle!“ Vybral si jednoho ze seržantů a díval se mu do očí. „Ty! S nadějí čekám, že začneš pálit...“

Při pohledu na pistoli se černoch pomalu uvolnil a bojové šilenství začalo z jeho tváře ustupovat. Dokonce sklopil zrak, několikrát nerozhodně přešlápl.

Bruce se otočil nahoru ke střeše, kde stáli Ruffy i Haig, pak spustil zvýšeným hlasem.

„Sledujte je pozorně a zastřelte prvního magora, který zase sáhne na spoušť!“

„Schvaluju, šéfe.“ Staršina si připravil zbraň k palbě.

„Kdopak bude první na řadě?“ vyzvídal rozverně a díval se na ně dolů. Ale rozpoložení četníků se diametrálně změnilo.

Předchozí póza otevřeného odporu dala přednost stydlivým rozpakům, opatrný bzukot konverzace nahradil mlčení.

„Mikeu!“ kapitán opět ječel, znovu naléhavě. „Volej mašinfiru, fofrem, on se nás pokouší protáhnout skrz silou!“

Hluk jejich průjezdu se zvyšoval, jelikož strojvedoucí zrychlil, jakmile padly první výstřely - nyní se přibližovali k zátarasu OSN jako o závod.

Nadporučík popadl vysílačku a okamžitě vykřičel jasný rozkaz k zastavení. Brzdy se ihned rozječely, soupravě se podařilo zastavit ani ne sto metrů před zábranou.

Curry pomalu vyšplhal zpátky na střechu.

„Těsně, co?“ nadhodil Haig.

„O fous!“ Bruce kroutil hlavou, zatímco si zapaloval cigaretu lehce se chvějícíma rukama. „Stačilo ještě padesát metrů...“ Pak se otočil a chladně zíral dolů na černé ozbrojence.

„Canailld Příště, až se zase budete pokoušet o spáchání sebevraždy, mě neberte laskavě s sebou...“

Četník, kterého před chvílí srazil, se nyní už vzpřimil a udiveně si osahával ošklivou bouli nad okem.

„Můj příteli,“ kapitán ho oslovil, „později pro tebe budu mít ještě další důvod k zármutku!“ Pak se obrátil na jiného bojovníka vedle, masírujícího si právě krk.

„A pro tebe taky! Staršino, zapiš si jejich jména!“

„Jasně, šéfe!“ zavrčel Ruffy.

„Mikeu,“ velitelův hlas se změnil, zněl zase mírně.

„Jdu dopředu k barikádě, abych prohodil něco úlisností s našimi přáteli za mířidly. Až dám znamení, popojedte!“

„Nechceš, abych šel s tebou?“ ptal se nadporučík

Haig.

„Kdepak, zůstaň radši tady!“ Bruce zvedl svou zbraň a přehodil si ji přes rameno. Spustil se ze žebříku na stezku vedle kolejí, pak vykročil vpřed a štěrku mu skřípal pod nohama.

Slibný počátek naší expedice, ponuře meditoval,

katastrofa se oddálila jen o vlasek - a to ještě ani nepronikli okrajem města.

Aspoň že Irové nepřidali k výměně názorů o něco víc protipancéřových hlavic z bazuky. Pohlédl dopředu, kde za náspem zeminy okamžitě rozlišil kopečky modrých přileb.

Bez větru, který hezky chladil při pohybu vlaku, se do něj znovu opíralo žahavé dusno. Opět se začal potit.

„Zůstaň stát, kde právě jsi, pane!“ Hluboký hlas s venkovským přídechem se ozval ze zákopu, vyhloubeného blíž u koleje. Bruce se zastavil na dřevěných pračcích ve sluneční výhni. Nyní mohl vidět tváře mužů pod helmami: silně nepřátelské, neusmívající se.

„Co to bylo za střelbu?“ dožadoval se neviditelný tazatel.

„Jen drobná nehoda...“

„Hlavně ať nemáte další - nám by se pak taky mohla jedna přihodit...“

„Něco takového bych opravdu nechtěl, Irčane,“ Bruce nasadil náznak úsměvu k žoviálnímu oslovení. Irovi v hlase stále drnčelo napětí: „Jaké je vaše poslání?“

„Mám povolení, chceš ho vidět?“ Curry vytáhl složený list papíru z náprsní kapsy.

„Jaké je vaše poslání?“ opakovala neúnavně modrá přilba.

„Pokračovat v jízdě až do Port Reprieve a zachránit obyvatele města.“

„My jsme o vás věděli!“ chlubil se Ir a přikyvoval.

„Ukaž ten glejt!“

Velitel záchranné mise opustil koleje, vyškrábal se po hlině nahoru a podal růžovou propustku do střílny. Až teď rozpoznal označení hodnosti kapitána, který letným pohledem přešel průvodní list, načež promluvil na kohosi vedle sebe.

„Seržante, vše souhlasí - teď můžete odsunout bariéru!“

„Smím dát signál naší soupravě?“ ptal se Curry a modrá přilba blahosklonně přikyvla.

„Hlavně se ujisti, že už se nevyskytnou další nehody - my totiž nemáme rádi nájemný zabijáky...“

„Pánbůhsnámiazlejpřýč - vždyť tohle taky není tvoje válka, ty jsi stejnej žoldák jako já!!!“ odsekl Bruce, prudce se otočil a seskočil dolů na trať. Odtud mávl na Haiga.

Irský seržant a jeho lidé barikádu odklidili, zatímco souprava pomalu hřměla ke kontrolnímu stanovišti.

Kapitán se mezitím snažil potlačit podrážděnost -

ten Irčan ho dostal: prý najatý zabiják! Samozřejmě, co jiného by měl být? Copak chlap může klesnout ještě níž...

Jakmile se osobní vagón přiblížil, Bruce se připravil.

Chytil se madla a vyhoupl na žebřík, odkud ironicky salutoval irskému protějšku. Pak se hned vyšplhal až na střechu.

„Žádné trable?“ vyzvídal Mike.

„Slíznul jsem trochu držkový, okořeněný přízvukem vhodným do varieté,“ obeznámil ho se situací Curry,

„ale nic vážného.“ Vzal do ruky vysílačku.

„Fíro?“

„MonsieurV

„Zopakuj mi dané instrukce!“

„Nesmím překročit rychlost čtyřicet kilometrů za hodinu, za každé situace musím být připravený na nouzové zastavení použitím rychlobrzdy...“

„Výborně!“ Kapitán vypnul přístroj a sedl si na pytle s pískem mezi nadporučíka a černého staršinu.

Konečně paráda, rozvažoval, konečně se hýbeme!

Šest hodin nás dělí od Msapa Junction. To bude jednoduché,

ale potom - kdož ví, možná ani pánbůh neví...

Trať se začala stáčet. Když se velitel obrátil, zahlédl poslední bílé budovy Elisabethvillu, mizející za korunami stromů.

Konečně se ocitli v lese.

Za nimi se oblak černého kouře z lokomotivy odvaloval stranou, pod nimi kolejnicové spoje rytmicky klapaly, před nimi zase železnice běžela po dlouhé kilometry rovně jako vystřelený šíp. Zákony perspektivy ji však v dálce zužovaly, dokud se neztratila v olivově zelené mase vegetace.

Pak se podíval vzhůru. Polovina oblohy byla čistá a tropicky modrá, na severu se však už objevily první mraky. Pod nimi se dokonce daly odhalit šedé šmouhy deště, těšícího se na setkání se zemí. Slunce k tomu ještě vytvořilo duhu. Stíny mraků postupovaly krajinou pomalé a temné, jako popásající se stádo buvolů.

Curry si uvolnil řemínek pod bradou, pušku položil vedle sebe.

„Šéfe, nedáš si pivo?“

„Máš nějaké?“

„Jistěže.“ Ruffy pověřil jednoho ze svých četníků, který slezl dolů, a z nitra vagónu se vrátil s půltuctem lahví.

Staršina dvě z nich otevřel stiskem zubů. Pokaždé obsah vypěnil, až pocákal dřevěnou stěnu.

„Pivo je divoký jako vztekla ženská,“ zavrčel černoch a podal láhev kapitánovi.

„Aspoň že zůstal mokrý,“ testoval Bruce nechutně teplý, bublinkový a až moc nasládlý nápoj.

„Na zdraví, šéfe!“ pronesl staršina.

Pod nimi na plošině si už domorodí ozbrojenci připravovali nejvhodnější polohy k cestě. S výjimkou střelců u kulometu se váleli či dřepěli v atmosféře naprosté relaxace, většina z nich se dokonce svlékla až do spodního prádla. Jeden malý hubeňour už usnul na zádech,

s přilbou použitou coby polštář a s tropickým sluncem žhnoucím mu naplno do tváře.

Bruce dopil, pak prázdnou láhev hodil přes palubu.

Ruffy otevřel další a beze slova mu ji vrazil do ruky.

„Proč se tak ploužíme, šéfe?“

„Mašinfira ode mě dostal rozkaz jet pomalu, což nám dává šanci bleskově zastavit, pokud povstalci někde vytrhali koleje.“

„Aha! Ti Balubové jsou schopní čehokoliv - jsou to zkrátka ti nejšílenější Arabové ze všech.“

Teplé pivo konzumované na slunci mělo na velitele uklidňující efekt. Konečně mu v duši zavládl na chvíli klid, obzvlášť nyní, kdy neměl žádnou povinnost rozhodovat, čímž se mohl zúčastnit života kolem sebe.

„Poslouchej, co kola vlaku povídají,“ vyzval ho staršina a velitel zbystřil, aby rozluštil význam klapotu.

„Jo, tohle taky znám. Můžeš si do toho vložit, co je libo,“ odsouhlasil kapitán.

„Vlak taky umí zpívat,“ pokračoval Ruffy. „Má to v sobě opravdovou melodii, podobnou téhle...,“

nadechl se, aby nadmul hruď. Potom pozdvihl hlavu a nechal zvuk vycházet.

Hlas zněl hluboce s dunivou ozvěnou, která okamžitě upoutala pozornost všech na nákladním vagónu.

Černá beztvará masa se zavrtěla, někteří se dokonce honem posadili. Další hlas se připojil v Brucivém tónu, zpočátku váhavě, potom ale s větší sebejistotou. Nakonec se přidali i ostatní. Slova nebyla důležitá, šlo prakticky jen o rytmus, jemuž se nedalo odolat. Nápěv zpívali už předtím několikrát, takže coby perfektně secvičený sbor si každý hlas našel své místo. Hvězdy skupiny vedly, měnily tempo, improvizovaly i zrychlovaly, dokud původní melodie neztratila svou identitu a nestala se jedním z kmenových pokřiků. Bruce okamžitě rozpoznal píseň k setí. Šlo o jednu z jeho nejoblíbenějších. Spokojeně tedy seděl, polykal vlažné pivo a nechal se ovívat zpěvem. Chór silil podobný vlnám v bouři, pak zase ustoupil, aby ponechal prostor tenorovému sólu, než se opět vzvednul. A vlak si to šinul po kolejích v záři slunečních paprsků směrem k dešťovým mrakům na severu.

Vtom vyšel André z vagónu pod nimi a prodíral se vpřed mezi černými ozbrojenci na plošině, až se dostal k poručíkovi

v čele soupravy. Teď tam stáli oba vedle sebe, Belgičanova tvář byla stočená trochu vzhůru k vyššímu spolubojovníkovi a smrtelně vážná, když promluvil.

Hendry ho oslovoval Hezounku, čímž precizně vystihl zženštilý jemný výraz obličeje s velkýma karamelově hnědýma očima. Dokonce i ocelová přilba se zdála příliš velká v poměru k ramenům a krku majitele.

Těžko uhadnout, kolik mu vůbec je let. Bruce viděl,

jak se najednou podporučík rozesmál, tvář stále obrácenou k Němci. Moc přes dvacet mu nebude, hloubal dál, ale podobného žoldáka v životě nepotkal.

To mě podrž, jak se někdo jako de Surrier přimotal k naší branži? vynořila se mu v mysli otázka. Kupodivu Angličan vedle něj odpověděl.

„Pracoval v Elisabethvillu, když všechno začalo - do

Belgie se vrátit nemohl. Důvod neznám, odhaduju ale něco osobního. Když domorodý kmen povstal, jeho firma uzavřela provoz. Předpokládám, že šlo o jediné zaměstnání, které tady mohl najít...”

„Ten Irčan, ten u toho zátarasu, mě nazval nájemným zabijákem.“ V úvahách o osudu Hezounka se najednou ve spleti myšlenek Bruce dopracoval k vlastnímu statutu.

„Z tohohle úhlu jsem o tom ještě neuvažoval, ale mám dojem, že měl pravdu: ve skutečnosti tohle opravdu jsme!“

Mike Haig chvíli mlčel, ale jakmile navázal, hlas mu zdrsnel.

„Podívej se na moje ruce!“ Kapitán k nim zcela automaticky sklouzl očima a poprvé si všiml, jak jsou úzké, s dlouhými a elegantně formovanými prsty, plné funkční krásy - skutečně jako by zíral na ruce umělce.

„Jen se podívej!“ zopakoval nadporučík a mírně je procvičil. „Stvořeny jsou totiž pro jiný úkol: měly svírat skalpel, měly zachraňovat životy...” Pak je spustil do klína, kde měl položenou svou automatickou pušku.

Dlouhé delikátní prsty nepřiměřeně kontrastovaly s namodralým kovem. „A koukni se, co drží zrovna teď!“

Bruce se zatvářil popuzeně. Nechtěl přece vyprovokovat další záchvat Haigovy sebeanalýzy. Chová se jak infantilní stařec - proč musí vždycky tohleto začít?

Přece ví právě tak jako každý jiný příslušník armády žoldáků v provincii Katanga, že předcházející události v životě jsou zde automaticky tabu. Minulost přece neexistovala!

„Ruffy,“ zvýšil hlas, „nenastal náhodou už čas krmení tvých svěřenců?“

„Moje řeč, šéfe.“ Staršina otevřel další pivo a podal láhev veliteli. „Drž ho pevně, protože tvou mysl odláká od pevné stravy, než něco seženu.“ Hřmotně se přesunul podél střechy osobního vozu, přitom stále zpíval.

„Před třemi lety, dnes se mi to zdá už celá věčnost,“

pokračoval Mike, jako by ho velitel nepřerušil. „Před třemi roky jsem byl chirurgem a teď tohle...” Bezútešnost mu vyvěrala z očí a kapitána zavalila vlna soucitu pro muže, který padl do takových hlubin, kde on sám uvěznil veškeré své další emoce. „A byl jsem dobrý,

prakticky jeden z nejlepších: Royal College, Harley

Street, Guy's.“ Angličan se uchechtl bez jakéhokoliv radostného důvodu, spíš z hořkosti. „Umíš si představit,

jak se nechávám vézt ve vlastním voze značky Rolls

Royce na univerzitu, abych předvedl zdokonalenou techniku cholecystektomie čili chirurgického vynětí žlučníku?“

„Co se stalo?“ Otázka vyletěla dřív, než ji mohl zastavit.

Teprve teď si Curry uvědomil, jak blízko pod hladinu si nechal slitování vystoupat. „Ne, nic mi neříkej!

Je to přece tvoje věc! Nechci to slyšet!!!“

„Ale, Bruce, já ti to povím, protože chci! Občas totiž pomáhá, když si o problémech promluvíš.“

Samozřejmě že bych si chtěl taky pokecat, blesko kapitánovi hlavou, pokusit se odpavit bolest pomocí slov.

Haig několik vteřin mlčel. Domorodý nápěv pod nimi stále stoupal a klesal, zatímco vlak projížděl lesem.

„Trvalo mi deset těžkých let se na tak prestižní pozici vyšplhat, ale nakonec se mi vše podařilo. Perfektní ordinace, práce, kterou jsem miloval, příjmy, které jsem si zasloužil. Na manželku by mnoho ostatních mužů bylo pyšných, k tomu kouzelný domov, spousta přátel možná až moc! Úspěch rodí přátele podobně jako špinavá kuchyň šváby...”

Nadporučík vytáhl kapesník a osušil si týl, kam se vítr nedostal.

„A tenhle druh přátel znamená neustálé mejdany,“

pokračoval. „Tyhle večírky, pokud pracuješ celý den a jsi utahaný, tě samy donutí vyhledat podporu, kterou velice snadno najdeš v láhvi. A vůbec nevíš, jestli sis na alkohol navyk, dokud není příliš pozdě - najednou máš chlast v zásuvce psacího stolu, najednou ti to v ordinaci už tak neklape...”

Angličan obtácel kapesníkem prsty, když se houževnatě dál hrabal v minulosti. „A najednou je ti to jasné!

Najednou vidíš, jak ti ruce ráno tančí, najednou nechceš k snídani nic jiného než jen to - najednou nemůžeš čekat až na oběd, protože musíš operovat a láhev je jediným zdrojem, který ti udrží ruce bez třesu. Přitom dobře víš, že rozuzlení přijde: skalpel se ti zčistajasna otočí v ruce, z arterie stříká krev a ty jen ochromeně zíráš! Životodárná tekutina začíná barvit chirurgický plášť a zároveň formuje kaluže na podlaze operačního sálu.“ Hlas náhle vyschl, takže si vyklepl jednu cigaretu z krabičky a zapálil. V ramenou sehnutý, oči plné stínů od pocitu viny. Vtom se napřímil, hlas zesílil.

„Určitě jsi o tom četl v novinách. Zabíral jsem tam několik dní titulní stránky, myslím ve všech. Ale tenkrát mé jméno nebylo Haig! To jsem převzal z etikety na láhvi skotské v nejbližším baru.

Gladys mi ale setrvala věrně po boku - samozřejmě že ona je tenhle typ. Proto jsme raději zmizeli do Afriky.

Přesto mi zůstalo dost z trosek existence na splátky farmy produkující tabák v Jižní Rhodesii, přesněji u Centenary, asi sto padesát kilometrů severně od Salisbury.

Dvě další sezóny jsem vydržel bez chlastu. Manželka dokonce otěhotněla - jak jsme se oba těšili na naše první dítě!

Všechno se zdálo být už v normálu...”

Kapesník si opět zastrčil do kapsy, hlas však ztratil na síle, ozval se chrapitý tón, jako by mu krk vyschl.

„Pak jednoho dne jsem vyrazil s dodávkou do civilizace a cestou domů se zastavil v klubu. Mnohokrát jsem je tam už navštívil, ale tentokrát mě vyhodili až po uzavírací hodině. Když jsem se dostal zpátky na farmu, měl jsem na sedadle vedle sebe bednu skotský...“

Bruce hledal způsob, jak ho zastavit - dobře totiž tušil, co přichází, a nechtěl poslouchat žádné další srdceryvné podrobnosti.

„První deště začaly právě té noci a hladina řeky stoupla natolik, že telefonní dráty povodeň zpětrhala.

Dočista jsme ztratili spojení se světem. A právě ono ráno...“ Mike se znovu zarazil a obrátil k veliteli.

„Odhadl bych, že z toho šoku, když mě žena po tak dlouhé době opět uviděla pod párou, dolehly na ni porodní bolesti.

Gladys skutečně čekala své první dítě,

přitom už nijak mladá nebyla. Porodní stahy přetrvaly až do příštího dne, ale to už zeslábla natolik, že nemohla ani úpět.

Vzpomínám si, jakou úlevu mi přineslo,

když přestala ječet, když neustálé žadonění o pomoc skončilo. Chápeš - ona dobře věděla, že veškeré nástroje své profese mám s sebou. Prosila mě o zákrok! Do paměti se mi vryl její hlas i přes alkoholický opar. Mám však dojem, že jsem ji v té chvíli nenáviděl.

Skutečně mi to skučení lezlo krkem, i když v celkovém oblouznění se mi všechno smíchávalo dohromady.

Proto mě upokojilo, když konečně ztichla... Dokonce ani nevím, zda mi došlo, že je mrtvá - jenom se mi asi ulevilo, když se rozhostilo ticho a konečně nastal klid...“

Sklopil zrak.

„Přílišná opilost mi zabránila zúčastnit se i pohřbu.

Pak jsem v jakémsi baru potkal nějakého chlapa. Vůbec nevím, kdy po té smutné události k tomu došlo, ani kde!

Pravděpodobně někde poblíž hranic Severní Rhodesie,

tam, co jsou ložiska mědi a oblasti se říká Copperbelt.

Verboval tam pro Tshombeho armádu, tak jsem se upsal. Tenkrát jsem nevěděl, co jiného dělat...“

Ani jeden z nich nepromluvil, dokud jim černý ozbrojenec nepřinesl něco k snědku: velká hnědá bageta s máslem, naplněná plátky hovězího i nakládanými cibulkami - vše samozřejmě z konzerv. V tichosti jedli a naslouchali nekonečné melodii, než se ozval kapitán:

„Nebylo zapotřebí se mi svěřovat!“

„Já vím.“

„Mikeu...“ nakousl větu Curry.

„Ano?“

„Opravdu mě to dojalo, jestli tě to alespoň trochu potěší...“

„To víš, že jo.“ přikývl Haig. „Vždycky pomáhá, když se člověk necítí tak osamělý. Bruce, jsem rád, že tě mám po boku...“ Poslední větu vyhrkl téměř nesrozumitelně,

s kapitánem však zacloumala, jako by mu právě teď plivl do tváře.

Ty blbe, káral se vztekle, zase jsi zůstal nekrytý! Málem jsi nechal jednoho z nich zase proniknout!

Nemilosrdně drtil narůstající sympatie, šokovaný úsilím, které k tomu potřeboval. Když uchopil vysílačku, uhlazenost se mu z očí vytratila.

„Hendry!“ promluvil do mikrofónu, „moc kecáš!

Strčil jsem tě dopředu, abys sledoval koleje!“

Z prvního vagónu vykoukl Němec a předvedl veliteli dva prsty v běžném obscénním gestu. Přece jenom se však otočil, aby zkoumal trať před sebou.

„Radši tam skoč a převezmi velení od našeho drsného poručíka,“ pronesl kapitán. „Pošli mi ho sem!“

Mike Haig vstal a shlédl na velitele.

„Čehopak se pořád bojíš?“ pronesl tiše, poněkud zmateně.

„Nadporučíku, dal jsem ti přece rozkaz...“

„Jo, však už jsem na cestě.“

Letadlo je objevilo pozdě odpoledne. Šlo o vcelku zánovní tryskáč značky De Havilland typu Vampire, příslušející indickému vojenskému letectvu. Dorazil od severu.

Slyšeli jen mírný hřmot na obloze, pak zahlédli záblesk připomínající třpytící se úlomek slídy v slunečním svitu nad bouřkovými oblaky před nimi.

„Vsadil bych tisíc franků k hrsti hnoje, že tenhle machr o nás vůbec neví,“ pronesl Hendry předvídavě, zatímco proudový letoun vybočil z kurzu právě směrem k nim.

„Ted' už ví...“ poznamenal Bruce.

Rychle zrakem přešel přední frontu dešťových mraků.

Zdála se velice blízko, snad ještě dalších deset minut jízdy a oni se v ní ukryjí. Jakmile tam dorazí, budou v bezpečí před útokem ze vzduchu, jelikož břicha těžkých mračen se téměř otírala o zem a hustý modrošedý závoj lijáku omezí viditelnost na několik málo desítek metrů. Ihned oživil vysílačku.

„Mašinfiro, plnou parou vpřed! Potřebujeme dosáhnout tu nejvyšší možnou rychlost - musíš nás co nejdřív dostat do toho deště...“

„Oui, monsieur,“ ozvalo se potvrzení a téměř ihned lokomotiva zabafala rychleji, zároveň klapání kol změnilo rytmus.

„Koukej, už se žene!“ vrčel poručík. Proudový letoun snižoval výšku velice rychle na kulise oblaků v pozadí, stále ještě v slunečním jasu, stále ještě jen stříbrný blýskavý bod, který se však nepříjemně zvětšoval.

Kapitán cvakl selektorem vysílacích pásem, pátral v éteru po pilotově hlasu. Vyzkoušel čtyři vlnové délky, pokaždé se ozvalo pouze praskání a syčení statické elektřiny. Pátou frekvenci zabíral mírně monotónní přednes v

hindustánštině. Curry nemohl obsahu dopodrobna rozumět, ale zaslechl ve zprávě odstín rozpaků. Přijímač se odmlčel, zatímco pilot pravděpodobně naslouchal nějakým instrukcím ze své letecké základny u města Kaminy, což už bylo mimo dosah jejich slabé komunikační soupravy. Pak se opět v úsečném souhlasu ozval Ind. „Už je to jasný, jde si nás prohlídnout zblízka,“ vydedukoval velitel. Zároveň zvýšeným hlasem upřesnil: „Každý ať se schová a zůstane v úkrytu!“ Nechtěl riskovat další ukázkou kamarádkého přístupu při podobné kontrole. Tryskáč překřížil jejich směr s polovičním výkonem motoru, přesto se přesunoval ve vzduchu neuvěřitelně rychle. Dokonce i zvuk své pohonné jednotky zanechal kdesi vzadu - jinak připomínal žraloka, plovoucího na lesem. V téhle chvíli Bruce zahlédl i hlavu pilota přes kryt kabiny, dokonce mohl rozlišit i jeho rysy: velmi snědou tvář doplňovala stříbrná přilba, dokonce měl malý knírek pod nosem, stejný jako pikovýkluk. Objevil se tak blízko, že Curry zaregistroval přesný okamžik, kdy Ind rozpoznal jejich příslušnost ke Katanžským ozbrojeným silám. Najednou se mu v obličejí vypouklilo oční bělmo i rty se stáhly, jak mohutně klel. Kromě toho vysílačka přenášela spílání s příděchem kovové drsnosti. Pak se stroj naklonil a strmě stoupal, zatímco proudový motor vyl v plném výkonu. Trup letounu předvedl svůj naběhly blýskavý břich, kde se tísnily rakety, zavěšené pod křídly. „Toho hajzla to pěkně vyděsilo, určitě přišel o sedm let života...“ posmíval se Hendry. „Měls mi dát možnost ho parádně sestřelit! Dostal se pro mě dostatečně blízko, abych toho přismáhlíka trefil přesně do levýho voka...“ „Neboj, hned budeš mít další šanci...“ ujišťoval ho pochmurně velitel. Éter se opět rozechvěl nesrozumitelným drmoláním, zatímco se tryskáč na nebi zmenšoval. Bruce rychle změnil postavení selektoru na vlastní kanál. „Fíro, fakt nemůžeš tuhle horu plechu trochu rozpohybovat?“ „Monsieur, nikdy předtím se má mašinka nehnala takovým fofrem jako právě teď...“ Kapitán ještě jednou přepnul na pásmo vzdušného průzkumníka a naslouchal pilotovu vzrušenému hlasu. Proudové letadlo se stáčelo v širokém okruhu, možná o průměru pětadvaceti kilometrů. Curry zběžně pohlédl na nahromaděnou masu mraků i clonu deště, posunující se sice směrem k nim, ale s těžkopádnou důstojností. „Pokud se vrátí,“ křičel velitel na své černé ozbrojence, „můžeme si být na sto procent jistí, že si nás nebude chtít podruhé jen prohlídnout! Proto začněte pálit, jakmile se ocitne v dostřelu - věnujte tomu bastardovi vše, co máte po ruce! Musíme se pokusit mu zaměření co nej víc ztížit...“ Tváře domorodců se obrátily vzhůru k němu. Zrcadlilo se v nich potlačení svírající hrůzy, vzniklé pocitem bezmocnosti pozemšťana oproti dravci na nebi. Jen André nehleděl na kapitána, jelikož strnule sledoval stroj - čelisti mu pevně sevřela nervozita, oči se mu až příliš rozšířily. V éteru znovu zavládlo mlčení. Zároveň se všechny hlavy stočily zpět, aby sledovaly pohyb nepřítele. „No tak, machře, dělej, pojď k nám!“ chrčel netrpělivý Hendry. Dokonce si už plivl do dlaně pravačky, pak si ji utřel o předek blůzy. „Pospěš si, my tě chceme...“ Palcem cvakal páčkou pojistky své FN, nahoru dolů, nahoru dolů. Náhle reproduktor přijímače opět promluvil. Dvě slova, očividně beroucí rozkaz na vědomí. Jedno z nich Bruce dobře rozpoznal, pamatoval si ho totiž z dřívějších časů za okolností, které se mu vpálily do paměti. Výraz v hindustánštině zněl jasně: ATAK! „Pánové, bacha,“ poznamenal a vstal. „Zcela určitě na nás zaútočí!“ Vítr mu třepetal s uniformou, když si upevnil přilbu a zarachotil závěrem, aby dostal první náboj do komory své zbraně. „Hendry, slez dolů!“ „Proč, odtud líp vidím,“ protestoval Němec, široce rozkročený, aby mohl vyrovnávat prudké a trhavé pohyby vlaku. „Jak si přeješ...“ vzal na vědomí velitel. „Ruffy, zmiz odtud!“ „Dole v ty krabici je zatracený horko!“ cenil zuby obrovitý černoch. „Ty seš taky šílený Arab!“ poznamenal Curry. „Samozřejmě, přece my všichni jsme potrhli Arabové...“ Nebezpečný letoun se ostře stácel a přitom klesal téměř na úroveň korun stromů, přesto stále ještě kilometry daleko. „Tenhle machr je nejspíš ještě uředník. Útočí na nás z boku, abysme si na něj všichni mohli vystřelit. Pokud by byl aspoň trochu chytřej, napálil by nám petardu do lokomotivy a zároveň by si zajistil, že bysme tady jako idioti stříleli jeden přes druhýho,“ škodolibě osvětloval chytřejší strategii Hendry. Ind se k nim však potichu a svižně blížil, téměř se dotýkal horních větví stromů. Náhle se u ústí palubního kanónu v přídi objevily citrónově žluté jiskry, vzduch kolem nich se zčistajasna zaplnil rachotem úderů tisíců bičů. V té chvíli se každá zbraň ve vlaku rozštěkala. Stopovky svítících střel od těžkého kulometu stíhaly jedna druhou a snažily se najít cíl, pušky spojily své hlasy v lomozu, který zcela utopil palbu nepřátelského pilota. Curry pečlivě zalícil, ovšem v mířidlech mu tryskáč poskakoval v rytmu drncání vagónu. Potom stiskl spoušť a pažba zbraně mu začala bušit do ramene. Koutkem oka jen zahlédl fontánu prázdných nábojnic, opouštějících pušku v jasně bronzovém proudu. Zároveň ho dusil všudypřítomný zápach hořícího střelného prachu. Letoun trochu sklouzl do strany, jako by se vyhýbal hlavnímu směru střelby. „Je to srab!“ vřeštěl Willie nadšeně. „Ten bastard se asi posral...“ „Palte na něj!“ ječel Ruffy. „Snažte se ho sundat!“ Elegantní Vampire náhle poskočil, až zdvihl před,

takže palba z kanónů jim neškodně prošla nad hlavami.

Vtom ale opět svou pozici snížil, aby odpálil rakety, dvě z každého křídla. Střelba z vlaku okamžitě ustala, protože každý se vrhl někam do úkrytu -jedině tři důstojníci na střeše ve své činnosti neustali.

S kvílením podobajícím se řevu čtyř spoutaných démonů zanechávaly hladové střely za sebou čtyři rovnoběžné čáry bílého kouře. Půlkilometrovou vzdálenost od základny překonaly snad jen v čase mrknutí oka.

Ind však svůj náměr trochu přehnal, jelikož stroj výrazně poklesl a on rakety odpálil se zpožděním.

K explozím tedy došlo pouze v náspu pod koleje.

Výbuch srazil kapitána na záda. Jakmile dopadl, začal se koulet, zatímco se zoufale snažil na hladké střeše vagónu najít záchranný bod. Když už téměř přepadával přes okraj, podařilo se mu zachytit žlábkou, takže zůstal viset po straně osobního vozu. Otřesený tlakovou vlnou ani necítil, jak se mu plech zařezává do dlaní. Řemen pušky ho navíc škrtil, štěrka na trati mu přitom ubíhal nebezpečně blízko pod nohama.

Staršina po něm jednoduše hrábl, chytil ho za uniformu a dopravil zpátky jako neposlušné dítě.

„Vyrážíš někam, šéfe?“ Velkou kulatou tvář pokrýval prach z explozí, jinak se však šťastně zubil. Veliteli náhle blesklo myslí, že pravděpodobně pouze bedna dynamitu by mohla udělat dojem na tuhle horu černého masa.

Vkleče se Bruce pokoušel dát dohromady. Hned si všiml, že dřevěná stěna vagónu, který se ocitl nejbližší výbuchům, je roztržštěná a potrháná, střechu dokonce pokrývala hlína a kamínky. Hendry seděl vedle něj, pomalu potřásl hlavou a malá stružka krve mu stékala ze škrábnutí na líci. Životadárna tekutina mu odkapávala dokonce i z brady. Na otevřených plošinách nákladního vlaku domorodci stáli či seděli s nevěřicím výrazem překvapení ve tváři. Souprava se však stále hnala vpřed,

blíží a blíží k bouřkovým mrakům. Prach zvířený dopadem raket visel podobný hustému hnědému oblaku nad zelenou vegetací, tentokrát už dost daleko za nimi.

Curry se konečně postavil, horečně se rozhlížel a hledal pozici útočníka. Po chvilce odhalil malinký bod, docela daleko nad masou mraků.

Vysílačku našel nepoškozenou, zachránil ji pytle s pískem. Rychle stiskl tlačítko.

„Mašinfiro, jsi v pořádku?“

„Monsieur, jsem značně znepokojený, jelikož...“

„Nejsi sám,“ ujistil ho kapitán. „Hlavně udržuj vlak vchodu!“

„Oui, monsieur.“

Potom přepnul na pilotovu frekvenci. I když mu v uších ještě pískalo od tlakové vlny, okamžitě rozpoznal změnu v Indově hlase. V díce se mu objevila jakási pomalost, jako by za každým slovem lapal po dechu. Buď je vystrašený, nebo zraněný, odhadoval kapitán, přesto ale má dostatek času na další průlet nad námi, než se nám podaří využít pomocné ruky, kterou nabízelo počasí.

Mysl se mu konečně pročistila, takže okamžitě zaznamenal kompletní selhání v připravenosti ozbrojených mužů.

„Ruffy!“ zařval. „Dostaň je do pozoru! Ať jsou v pohotovosti, vždyť ten zasranec se tady objeví za pár vteřin!!!“

Staršina seskočil na plošinu a Bruce ihned zaslechl mlaskání z míst, kde mohutný černoš naděloval facky ze všech sil. V domorodcích se pomalu začala projevovat nová aktivita. Curry následoval příkladu obřího spolubojovníka, přeběhl k druhému vagónu, kde zahájil stejný proces.

„Haigu, pojď mi pomoci, ať z nich tu olověnou strnulost vymátlíme!“

Poznenáhlu se domorodci skutečně začali zbavovat šoku z explozí, dokonce projevíli soudnost a shromáždili se při bočnici. Opět kontrolovali zbraně, nabíjeli, přitom nadávali, ale z tváří už jim zmizel otupený výraz.

Velitel se otočil a křikl na kolegu: „Ruffy, jak jsou na tom tvoji četníci?“

„Jen pár škrábanců, nic vážného.“

Na střeše osobního vozu už zaujal pozici i Hendry se zaslou krví ve tváři, který ostražitě sledoval proudový letoun s puškou připravenou k výstřelu.

„Kde je André?“ chtěl vědět kapitán, když se sešel s nadporučíkem uprostřed vozu.

„Pořád asi vepředu, zdá se mi, že to koupil.“

Curry tedy postoupil dál, až na první plošině objevil

Belgičana schouleného v koutě, FN ležela vedle něj,

zatímco on si oběma dlaněmi zakrýval obličej. Ramena sebou cukala, jako by prožíval bolest.

Zrak, blesklo kapitánovi hlavou, asi má zraněné oči.

Skočil k němu, sehnul se a silou mu odtrhl ruce z tváří.

Očekával, že se vyvalí krev.

Hezounek ale jen brečel, po lících mu kanuly slzy,

řasy se mu slepily. Snad celou vteřinu na něj Curry strnule zíral, teprve potom ho chytil za blůzu a trhnutím postavil.

Pak sáhl na hlaveň pušky - naprosto chladná.

On tedy ani jednou nevystřelil! Popotáhl mladíka stranou,

vztekle mu vrazil flintu do ruky.

„De Surriere,“ prskal, „teď se postavím vedle tebe.“

Pokud něco takového ještě jednou uděláš, zastřelím tě!

Rozumíš?“

„Nezlob se na mě, Bruce...“ André měl rty naběhlé,

jak se do nich v hrůze kousl. Tvář vlhká od pláče však zůstávala pořád zkřivená strachem. „Mrzí mě to, ale nemůžu si pomoci...“

Velitel ho však ignoroval, protože jeho pozornost zaujal opět se blížící stroj. Právě dokončoval obrat v přípravě na nový útok.

Zase se do nás pustí z boku, dedukoval kapitán, tentokrát nás však dostane... Přece nemůže minout dvakrát za sebou!

V tichosti všichni sledovali manévr vzdušného dravce,

který znovu sestupoval do údolí mezi dvěma obřími bílými horami mraků, aby se opět ustálil nad korunami stromů.

Malý a křehce krásný přesto smrtelně nebezpečný,

se hnál přímo k nim.

Náhle se ozval jeden z těžkých kulometů Bren, chraplavě drkotal a plival svítící střely podobné zářivým korálkům navlečeným na šňůrce.

„Moc brzo,“ sykl Bruce. „Začal příliš brzo, vždyť ten hajzl je ještě dobrý kilometr mimo dostřel...“

Ovšem efekt se dostavil okamžitě. Tryskáč se prudce zhoupl ve své letové hladině, téměř udeřil do vegetace pod sebou, potom přehnal vyrovnávací manévr, čímž ztratil původní směr.

Posměšné vyty se rozeznělo v celé soupravě, ihned se však ztratilo v hřmění palby. Každý totiž začal střílet ostošest.

Vampire narychlo odpálil zbývající rakety,

zcela naslepo, bez naděje na úspěch. Pak začal prudce stoupat, aby ve chvílce zmizel v oblaku před nimi. Zvuk motoru se ztišil, utlumený mračnem. Konečně se vypařil!

Ruffy předváděl tanec vítězství, přitom mával puškou nad hlavou. Němec na střeše zase vrhal nadávky směrem ke kupovité obláčnosti, v níž se mu nepřítel ztratil. Jeden z těžkých kulometů se ozýval v nadšeně krátkých dávkách, pár domorodců provázelo oslavy typickým katanžským válečným pokřikem, ostatní se bleskově připojili. A korunu všemu nasadil strojvůdce,

když se vítězoslavně ozvala píšťala a nad mašinou se s každým hvizdem objevil obláček páry.

Velitel operace si přehodil pušku přes rameno, postrčil si přilbu dozadu, vytáhl cigaretu a zapálil si. Potom jen sledoval, jak zpívají, chechtají se a plkají úlevou po úniku ze smrtelného nebezpečí.

Vedle něj se André právě nahýbal přes postranici a zvracel. Dokonce mu nějaký zbytek vletěl do nosu,

takže mu nevábná směs potřísnila i blůzu. Otřel si ústa hřbetem ruky.

„Promiň, Bruce. Fakt mě to mrzí, nezlob se...“, šeptal.

A v téhle chvíli vjeli do hradby mraků, kde se do nich okamžitě opřel vzduch tak studený, jako by vycházel z otevřené ledničky. První těžké kapky se rozpleskly kapitánovi na tváři, stékaly dolů a odplavovaly páchnoucí prach. Těž smývaly špinu z obličeje staršiny,

jehož plet' opět zářila jako mokrá antracit.

Curry vnímal, jak se mu bunda lepí na záda.

„Ruffy, přiděle dva muže ke každému kulometu. Zbytek

Arabů ať se schová do osobního vagónu. Budou se střídát každou hodinu.“ Přehodil si pušku ústím dolů.

„André, běž s nimi! A ty, Willie, taky!“

„Bruce, já zůstanu s tebou.“

„Budiž.“

Ozbrojenci mizeli v krytém voze, stále se chechtali a žvanili. Staršina se přihnál s nepromokavou plachtou a předal ji veliteli.

„Vysílačky jsou v suchu. Pokud mě nebudeš potřebovat,

šéfe, rozjel bych si menší byznys s jedním z těch mých Arabů. Má u sebe skoro dvacet tisíc franků, takže by se hodilo, abych mu předvedl pár triků s kartami.“

„Jednoho dne asi budu muset vysvětlit tvým klukům,

jak funguje ta tvá hra s křesťanskými monarchy. Taky je asi poučím o nepříznivém poměru tří ku jedné proti nim,“ pohrozil.

„Tohle bych nedělal, šéfe,“ radil mu karbaník vážně.

„Vždyť ty peníze mu nijak neposlouží, jenom ho dostanou do problémů.“

„Tak upaluj, zavolám tě později,“ loučil se s ním.

„Hlavně jim vyříd' mé velitelské díky, jelikož situaci zvládl-jsem na ně hrdý!“

„Jo, s radostí jim tvé poselství přetlumočím,“ přislíbil.

Curry nadzvedl plachtu a sehnul se k vysílačce.

„Firo, zmírní ten fofr dřív, než ti buchne kotel!“

Maximální rychlost vlaku náhle poklesla, souprava pokračovala dál v podstatně rozumnějším tempu. Kapitán si postrčil přilbu nad oči a napůl zahalený v celtovině se naklonil nad bok vagónu, aby zkontroloval škody, způsobené raketami.

„Všechna okna bez skel, ze dřeva někde zůstaly jen třísky,“ mručel. „Ale Štěstěna stála při nás.“

„Tahle válka mi připomíná mizernou frašku,“ zavrčel

Mike Haig. „Ten pilot měl docela dobrý nápad: proč zbytečně riskovat vlastní život, když tenhle ozbrojený střet ani jednomu z nás neřiká pane...“

„Asi ho některá z našich kulek dostihla,“ odhadoval

Bruce. „Zřejmě to dostal hned v prvním kole.“

Pak ztichli. Déšť je bičoval do tváří, až přivírali oči,

když zírali kupředu ve snaze sledovat neporušenost kolejí. Obsluha u kulometu se krčila pod hnědozelenou kamuflážní celtou, veškerý jásot nad úspěchem během deseti minut vyprchal. Bojovníci připomínali zmoklé slepice, hodnotil v duchu velitel, když si povšiml jejich stísňenosti. Rozhodně jim nesvědčí pobyt ve vlhku...

„Je už půl šesté,“ poznamenal konečně nadporučík.

„Myslíš si, že Msapa Junction se před námi objeví ještě za světla?“

„Při tomhle počasí se setmí už v šest.“ Bruce vzhledl na nízké mraky, předčasně přinášející noc. „Nemíním riskovat zdar celé akce cestováním ve tmě. Tady už jsou hranice kraje obývaného Baluby, takže nemůžeme použít ani hlavního reflektoru na lokomotivě.“

„Brzo tedy zastavíš?“

Curry přikývl. Jak zatraceně hloupá otázka, pomyslel si podrážděně. Propuklou nervozitu však ihned odhalil coby reakci na přetřelé nebezpečí, takže se snažil horkokrevný výrok zmírnit.

„Teď už od naší zastávky nejsme daleko - pokud ráno vyrazíme brzo, dorazíme k Msapa Junction při východu slunce.“

„Bože, jaká je už zase zima,“ reptal nadporučík a lehce se otřásl.

„Buď je moc horko, nebo moc chladno,“ odsouhlasil kapitán. Chápal, že je svědkem jiné reakce svého spolubojovníka, což ho nutilo rozpovídat se. Ani sám sebe nepokoušel zarazit. „Tohle je taky jeden z problémů naší šťastné malé planety: ničeho není s mírou! Buď se potíš, nebo se klepeš zimou, buď máš hlad, nebo málem praskneš od přežrání, buď jsi zamilovaný, nebo nenávidíš celý svět...“

„Jako ty?“

„Hrom tě bac, Mikeu, ty jsi horší jak ženská! Copak nemůžeš vést objektivní diskusi, aniž bys do toho nevložil něco osobního?“ peskoval ho velitel. Cítil, jak uvnitř zase pění, vztek hrozil vybuchat na povrch, navíc mu taky byla zima a zmáhala ho popudlivost. A ještě k tomu toužil po cigaretě.

„Obecné teorie však nutně potřebují subjektivní aplikace, aby se jejich správnost potvrdila,“ vypíchl hlavní jádro úvahy bývalý chirurg a přitom se mu na rtech usadil náznak pobaveného úsměvu v té široké zpustošené stařecké tváři.

„Hned na to zapomeň! O ničem osobním si povídat nehodlám,“ odsekl Bruce; i když okamžitě pokračoval.

„Lidskost se mi hnusí, pokud o ní moc přemýšlím. De

Surrier si málem vyblil srdce děsem, Hendry je horší než zvíře, ty se schováváš před chlastem, Joan...“ Prudce se zarazil.

„Kdo je Joan?“

„Já se tě taky neptám, co jsi zač!“ automaticky odpálil standardní odpovědi důvěrné otázky, tak rozšířené v žoldácké armádě v provincii Katanga.

„Samozřejmě že ne. Ale já bych chtěl vědět, kdo je Joan?“

Tak dobře. Svěřím se mu. Pokud to chce vědět, dozví se to! Hněv ho učinil bezstarostným.

„Joan je ta děvka, se kterou jsem se oženil...“

„Aha, tak je to tedy...“

„Ano, přesně tak - tak je to! Teď už to víš, takže mě můžeš nechat na pokoji!“

„Děti?“

„Dvě - kluk a holka.“ Vztek se mu z hlasu vytratil,

zatímco na jeho místo v okamžiku dosedla drsná a syrová bolest. To už ale tón řeči zvládl, dokázal opět promluvit nezúčastněně.

„Zatraceně, vždyť nic z toho se tě netýká. Navíc, přežití lidské rasy, myslím úplně všech, mi vrásky nedělá!

Můžou jít všichni k čertu! Nechci se podobného cirkusu ani účastnit...“

„Bruce, kolik je ti?“

„Hernajs, nech mě na pokoji!“

„Kolik je ti?“

„Třicet.“

„Mluvíš jako puberták.“

„A přitom se cítím na padesát, coby vetřák stařec.“

Pobavený výraz už zmizel z nadporučíkovi tváře, když pokračoval dál ve svých otázkách.

„Co jsi dělal předtím?“

„Spal a dýchal a jedl - pak mi dala kopačky!“

„Čím sis zajišťoval živobytí?“

„Právem.“

„A úspěšně?“

„Jápkak se měří úspěch? Pokud chceš vědět, jestli jsem dobře vydělával, pak musím přiznat, že jo!“

Skutečně mi prošlo rukama dost peněz, abych splatil dům i auto, vzpomínal s hořkostí v srdci, zbylo i na zápas ohledně opatrování vlastních dětí. A nakonec mohl splnit i veškeré požadavky, vznesené na něj při rozvodu. Všechno jsem finančně pokryl, ale samozřejmě za cenu ztráty partnerství ve firmě.

„Neboj, zase chytíš druhý dech,“ chlácholil ho Mike.

„Pokud jsi už jednou dosáhl úspěchu, budeš schopný i podruhé zaskórovat, až se zotavíš ze šoku: musíš si ale zrekonstruovat vlastní život a přijmout do něj i ostatní lidi, abys opět dosáhl silné pozice.“

„Nyní jsem mocný, Haigu! Cítím se tak jedinečně proto,

že v mém životě nefiguruje nikdo blízky. To je totiž jediný způsob, jak si můžu pozici zabezpečit - zůstat sám sebou!

Zcela svobodný a samostatný...“

„Silný!“ poprvé se rozhořel hněv v hlase bývalého chirurga. „Pokud zůstaneš sám, nejsi vůbec nic, Curry!

Jako kůl v plotě zůstaneš tak slabý, že když na tebe budu chcát, odplaví tě to...“ Náhle se zloba vytratila a

Angličan pokračoval dál slušnou formou: „Však na to přijdeš sám - patříš totiž k těm pár štěstlivcům! Přitahuješ okolní lidi k sobě, takže vůbec nemusíš zůstat sám...“

„Naštěstí tě neposlechnu a zůstanu věrný svým zásadám i nadále.“

„Však uvidíme,“ zamumlal Haig.

„Jo, nech se překvapit,“ přikyvoval Bruce, zatímco zvedal plachtu z vysílačky.

„Firo, na noc zastavíme! Je už moc tma na to, abychom mohli bezpečně pokračovat dál...“

Rádio Brazzaville se ozvalo v reproduktoru dost slabě, statická elektřina přenos ještě zhoršovala. Navíc venku stále pršelo a hromy duněly po obloze jako nezajištěné kargo v podpalubí nákladního parníku.

„... náš korespondent z Elisabethvillu hlásí: bojůvky katanžských vzbouřenců na jihu provincie Kasai porušily dohodu o příměří palbou na náš nízko letící stroj, patřící pod velení Organizace spojených národů! Proudový letoun Vampire od Indián Air Force se bezpečně vrátil na svou základnu u města Kaminy. Hrdinný pilot i přes utržené zranění od projektilu z pěchotní zbraně se nachází v uspokojivém stavu.

Velitel vojsk OSN v Katanze, generál Rhee, vznesl silný protest u vlády provincie Katanga...“ Hlasatele náhle přehlušilo další pískání a skučení v reproduktoru.

„Dali jsme mu co proto!“ zajásal Willie. Strup na tváři mu sice zčernal, ale na okrajích stále vévodila zlobně rubínová barva.

„Drž hubu!“ okřikl ho kapitán. „Chceme se přece dozvědět co nejvíc!“

„Teď uslyšíš leda hovno, machře. André, někde v báglu mám láhev - přines ji! Chystám se pronést připítek na toho bastarda s naší kulkou v pr...“

Náhle se přístroj opět probral k životu, hlas zesílil.

„... na misijní stanici Senwati, osmdesát kilometrů od říčního přístavu Port Reprieve. Mluvčí vlády Centrálního Konga popřel, že by konžské jednotky v této oblasti operovaly. Navíc projevil obavy, že velké skupiny ozbrojených shufta zneužívají výhod neustálené situace k...“ Poruchy opět konec zprávy potlačily.

„Zatracená elektronika!“ vztekal se velitel, když se pokoušel stanici vyladit.

„... dnes uvedl, že odstranění raket ze sovětských základen na Kubě potvrdil vzdušný průzkum...“

„Víc už nás nezajímá,“ oddechl si kapitán a vypnul přístroj. „To je ale rachot! Ruffy, kde je ta misijní stanice Senwati?“

„Na horním konci močálů, poblíž hranice se Severní Rhodesií.“

„Jen osmdesát kilometrů od našeho cíle,“ mmlal Curry a ani se nesnažil zakrývat znepokojení.

„Šéfe, po silnici je to víc, určitě dvojnásobek...“

„Takže povstalci by mohli vzdálenost zvládnout za tři čtyři dny v tomhle psím počasí, když započítám čas pro nezbytné drancování během cesty,“ kalkuloval Bruce. „Bude to o chlup! Do Port Reprieve musíme dorazit zítra večer a vypadnout hned druhý den časně ráno.“

„Proč nejedeme v noci?“ Teutonský provokatér odtáhl láhev od rtů, aby opět popíchl. „Pořád by to bylo lepší než sedět tady a nechat se žrát komáry.“

„Bohužel, Willie, zůstaneme na tomhle fleku,“ upozorňoval kapitán. „Nikomu totiž nepomůže, pokud ve tmě vykolejíme.“ Otočil se na staršinu. „Během noci nás čekají tříhodinové hlídky. Nadporučík Haig se ujme první, potom přijde na řadu poručík Hendry, pak podporučík de Surrier a já si vezmu na starost nepříjemný rozbřesk.“

„Paráda, šéfe. Budu se muset ujistit, že moji kluci nechrapou.“

Opustil kupé, pod nohama mu skřípalo rozbité sklo, když procházel chodbičkou kolem vytlučených oken.

„Vyrazím tedy na stojku...“, zamumlal bývalý chirurg, vstal a hodil si přes ramena celtu.

„Mikeu, hlavně nemrhej zbytečně světlem! Reflektor zapni jen každých deset minut.“

„Jo, souhlasím.“ Haig pohlédl na Němce. „Vzbudím tě v devět.“

„Jak velkolepý, náš stařešina jde do boje,“ provokoval opět poručík. „Přeju ti z celého srdce dobrou loď!“

Jakmile Angličan opustil kupé, teutonský kritik okamžitě dodal: „Hlupák stará, proč musí pořád mluvit tou oxfordskou angličtinou?“

Nikdo nezareagoval, takže si klidně vyhrnul košili.

„André, co to mám na zádech?“

„Bedřara.“

„Tak se do něj pust’...“

Curry se v noci probudil, pot z něj jen lil, zatímco mu komáři pištěli kolem hlavy. Venku stále pršelo, světlo z reflektoru umístěného na střeše vagónu občas bliklo, čímž lehce ozářilo i interiér.

Na jedné ze spodních paland ležel na zádech bývalý chirurg. Tvář se mu také leskla potem, navíc ještě mlátil hlavou ze strany na stranu. K tomu skřípal zuby - na tenhle zvuk si už kapitán zvykl, připadal mu rozhodně příjemnější než skopčácké chrápání.

„Ty chudáku stará,“ špitl Bruce.

Z protilehlého lůžka zakňoural André de Surrier. Ve spánku připomínal dítě s pramínkem hebkých temných vlásků,

spadajících mu do čela.

Během svítání déšť pomalu ustal a slunce pálilo ještě dřív, než se vyhouplo nad horizont. Tím vybudilo teplý opar, vznášející se z umáčeného lesa. Čím dál postupovali k severu, tím vegetace houstla. Stromy rostly blíž u sebe, podrost pod nimi se zdál propletenější podstatně víc než kolem Elisabethvillu.

I přes mlžný závoj Bruce náhle zpozoroval věž vodojemu v Msapa Junction, zdvihaající se podobný majáku nad lesem.

Přes stříbřitý nátěr pronikaly rezavé skvrny.

Najednou překonali poslední ohyb trati a skutečně se před nimi objevila nevelká osada. Půl tuctu malých budov se choulilo kolem, nad známkami civilizace se však vznášela atmosféra opuštěnosti. Lidské výtvary asi opět přebírala do svých rukou africká divočina.

Vedle kolejí se tyčil rezervoár na vodu a betonový bunkr s uhlím. Staniční budova, zhotovená ze dřeva i vlnitého plechu, se honosila velkým nápisem nad verandou:

MSAPA JUNCTION

nadmořská výška 963 m

Alej stromů casia flora s tmavě zeleným listovým a oranžovými květy vedla k okraji lesa, kde stála řada chýší.

Jedna z nich shořela, černé trosky už z dálky prozrazovaly smutný osud. I zahrádka ztratila pořádkumilovný vzhled, když se o ni majitel víc jak tři měsíce nestaral.

„Fíro, zastav si u vodojemu! Máš patnáct minut, aby sis vše potřebné doplnil.“

„Děkuju, monsieur.“

S těžkým povzdchnutím páry lokomotiva zabrzdila u životodárného pramene.

„Haigu, vezmi si půl tuctu chlapů a běžte pomoci strojevodci!“

„Hned na to jdeme.“

Bruce ještě jednou použil vysílačku. „Hendry!“

„Haló, zdravím tě, kápo!“

„Vezmi si na starost hlídku o šesti lidech a běž prohledat ty chatrče! Potom omrkněte okraj buše, jelikož bychom tady neradi narazili na nějaké nevídané hosty...“

Němec na prvním voze gestem naznačil porozumění, ale kapitán pokračoval:

„Dej mi Belgičana!“ Velitel sledoval, jak vysílačku bere André. „De Surriere, přebíráš velení na čelním vagónu v případě poruchových nepřítomnosti! Hlavně

Němčoura kryj, ale taky sleduj buš za sebou! Shufta se může vyrojit prakticky odkudkoliv...“

Curry vypnul přístroj a obrátil se k staršinovi. „Ruffy, zůstaň tady na střeše, zatímco já jim půjdu trochu dýchat na krk u tankování - pokud zahlídneš něco podezřelého, neposílej žádnou pohlednici a hned bouchni špunty!“

Staršina přikývl. „Nezapomeň si tady snídani, šéfe.“

Hned mu zdvořile nabídl otevřené pivo.

„Lepší jak slanina s vejci.“ Bruce dar přijal a spustil se na rampu. Uskrával lahodný mok, když krácel podél soupravy. Vzhlédl k nadporučíkovi, pracujícímu se strojevodcům u vodního jeřábu.

„Je nádrž prázdná?“

„Z poloviny plná - docela dost vody, pokud se chceš vykoupat,“ odpověděl bývalý chirurg.

„Nesnaž se mě svádět k luxusu čistoty!“ Vyřčená myšlenka mu rázem připadala velice přitažlivá, poněvadž už skutečně cítil nepříjemný odér vlastního těla, navíc oční víčka měl opuchlá a zarudlé skvrny od komářích štípanců ho svědily.

„Království za lázeň!“ zvolal Curry dramaticky a přejel si dlaní po bradě, kde prsty nahmatal rašící strnisko.

Sledoval muže, jak se snaží umístit plátěný nástavec do otvoru speciálního zásobníku vody před lokomotivou.

Boubelatý strojevodce nahoře hrdinně balancoval,

než se jim propojení podařilo.

Vzdálený výkřik donutil velitele, aby se bleskově otočil.

Willie se vracel se svou patrolou od chýší, s sebou vlekli dva zajatce.

„Ukrývali se v první barabizně!“ ječel teutonský hrdina. „Dokonce se pokoušeli vzít nohy na ramena a zmizet v buši!!!“ vyřval svou statečnost. Dloubl do jednoho z nich špičkou bodáku. Dítě se rozvřískalo a zoufale sebou trhalo v sevření černého četníka.

„Nech toho!“ zařval bývalý právník a ihned mu zakázal používat ostrou špici k pohánění malých černoušků.

Pak přikročil blíž, aby si prohlédl oba úlovky.

Dívka se blížila k prahu dospělosti. Náznak řader připomínal spíš kopřivku, tenké kostnaté nohy se zvětšenými koleny se zdály v nesouladu se stehny a lýtky.

Úplnou nahotu zakrýval jen špinavý kus obyčejného hadru protažený v rozkroku a zajištěný na boku provázek z kůry. Kmenové znaky vytetované na hrudi, tvářích a čele hrdě vyvstávaly v úžlabinách zjizvené kůže.

„Ruffy!“ odvolával ho kapitán ze střechy. „Zkus s nimi promluvit!“

Černý hromotluk chlapce zdvihl a podle domorodého zvyku si ho posadil na bok. Hoch se zdál mladší než dívka - mohlo mu být tak sedm osm let. Jeho pleť zářila temnou ebenovou černí. Byl zcela nahý, ve tváři mu vládl děs.

Staršina štkl na ozbrojence, který držel děvče.

To zůstalo stát, jen se chvělo a ani se nepokoušelo o útěk.

V konejšivém brukotu začal Kufry promlouvat na chlapce - přitom se smál a hladil ho po kudrlinkách.

Pozvolna se dítěti hrůza z očí vytrácela a najednou černoušek začal cosi drmolit pisklavou fistulkou, čemuž kapitán

vůbec nerozuměl.

„Co říká?“ chtěl vědět Bruce.

„Bojí se, že je sežereme,“ chechtal se hromotluk. „Přitom by ani nestačil na pořádnou snídani...“ Poplácal kostnatou ručku, zšedlou špinou, potom dal rozkaz jednomu ze svých mužů. Četník zmizel ve vagónu a vrátil se s hrstí čokoládových tyčinek. Ruffy nepřestal mluvit, zatímco roztrhl obal a klukovi vecpal sladkost do úst. Dětské oči se vděčně rozšířily při tak lahodné chuti, rychle dobrotu rozžvýkal, přitom stále upíral zrak na mohutného ochránce. Slova nyní jen polykal současně s pochoutkou.

Nakonec se staršina obrátil k veliteli.

„Žádné trable tady nemají, šéfe. Děcka bydlí v malé osadě asi hodinu chůze odtud. Žije tam prý jen pět rodin, shuflta se tady nikdy neobjevila. Oba se potají vytratili, aby si prohlédli zdejší domy a pravděpodobně něco čajzli-tojevše.“

„Kolik mužů tam žije?“ vyzvídal kapitán. Staršina se obrátil k chlapci. Coby odpověď na otázku hoch vztyčil všech deset prstů, aniž by přestal žvýkat,

„Neví náhodou, jestli železnice do Port Reprieve je v pořádku? Nejsou někde spálené mosty či vytrhané koleje?“ Ani jeden ze zajatců však nezareagoval. Klučina jen rychle spolkl poslední sousto čokolády a hladově se zadíval na svého dobrodince. Ten mu opět ústa zaplnil.

„Himlhergot,“ znechuceně mmlal Hendry. „Copak tady máme mateřskou školku nebo co? Možná si zahrajeme na schovávanou...“

„Willie, drž hubu!“ okřikl ho Bruce, pak opět přesunul pozornost na staršinu. „Viděli nějaké vojáky?“

Obě hlavičky se naráz zavrtěly.

„Nespatřili někde jakékoli ozbrojené skupiny, třeba i svých soukmenovců?“

Znovu následovalo vážné popření.

„V pořádku, dej jim zbytek čokolády!“ přikázal kapitán.

Víc z nich už nedostanou, zbytečně by plýtvali drahocenným časem. Zběžně pohlédl na věž, kde Haig se strojuvdcem právě dokončovali svou práci. Další vteřinu ještě pozoroval chlapce. Jeho vlastní syn by byl asi stejně starý, uteklo totiž celých dvanáct měsíců od té doby - Bruce své úvahy spěšně zarazil: Zastav, na téhle cestě číhá pomatení mysli! „Hendry, doprovod’ je zpátky k okraji buše a pust’ na svobodu! Hlavně si pospěš, už jsme tu promarnili dost dlouhou dobu.“

„To vím taky!“ zavřel Němec a kývl na děti. Pak vyrazil v čele malé skupinky, kde mezi dvěma četníky obě černé postavičky poslušně cupitaly. Ve chvílce zmizeli za budovou nádraží.

„Mašinfiro, skončili jste už?“

„Ano, monsieur, můžeme vyrazit.“

„Naházej si do tendru taky všechno uhlí, musíme parní stroj udržet v chodu!“ culil se Curry. Oblíbil si toho malého človíčka a současně ho těšily jejich šroubované krátké rozhovory.

„Pardon, monsieur.“

„Šlo jen o hloupý vtip, žert-promiň!“

„Aha, főr!“ Buclaté břicho se radostně natřásalo.

„Paráda, Mikeu,“ vykřikl kapitán, „nažeň své lidi zpátky na palubu. Užjsme...“

Dávka z automatické zbraně ho přerušila. Výstřely se ozvaly kdesi za budovami a rozlily se v horkem sužovaném jitrú s tak šokující divokostí, že Curry zůstal na okamžik zcela ochromený.

„Haigu!“ zaječel. „Přeběhni na předeek a převezmi velení od Hezounka!“ Tam spočívala jejich slabina.

Kolem něj se právě hnala skupina od nadporučíka.

„Hele, vy!“ velitel zarazil šest ozbrojenců. „Za mnou!“

Bleskově v zástupu vyrazili vpřed, zatímco Bruce se letmým pohledem ubezpečil, že souprava je zabezpečená.

Ze všech stran se ježily hlavně pušek v ochranném manévru, zatímco na střeše už Ruffy stácel těžký kulomet, aby pokryl boky. Jejich palebná síla je schopná zarazit útok i tisícovky Balubů, pokud všichni spustí naráz.

Kapitán zamířil se svou jednotkou ke zdi nádražní budovy, která jim poskytla vynikající krytí. Ovšem žádná další rána se neozvala, s výjimkou té první dávky.

To znamená, že buď šlo o planý poplach, nebo teutonskou skupinu převálcoval první příval povstalců.

Dveře do kanceláře přednosty byly zamčené. Curry do nich kopl vší silou a překážka se rozletěla na kousky.

Vždycky jsem něco takového chtěl udělat, napadlo ho v prožívaném vzrušení, už od té chvíle, kdy poprvé podobnou akci předvedl Gable ve svém filmu San Francisco.

„Vy čtyři - dovnitř! Kryjte nás z oken!“ Nahrnuli se do místnosti, zbraně drželi připravené ke střelbě. U protější zdi se dal dokonce zahlédnout drážní telegraf, který kovově drněl, pravděpodobně při výměně zpráv na trati Elisabethville - Jadotville. Proč vždycky, když má nervy napnuté jako špagáty, si všímá trapně bezvýznamných detailů? A právě i tahle myšlenka náleží do skupiny zbytečností! pokáral se.

„Vy dva, za mnou!“ Opět proběhl těsně podél vnější zdi až k rohu budovy, kde se ještě naposledy zarazil, aby překontroloval nabití FN a přepnul páčku selektoru do pozice automaticky.

Ještě na zlomek vteřiny zaváhal. Co uvidí, až vyrazí?

Stovku nahých divochů, tlačících se kolem znetvořených těl Hendryho a jeho pomocníků, nebo...?

Soustředil se a přikřčil, zbraň připravenou: každý sval v těle i každý nerv byly napnuté k prasknutí. Vylédl.

Willie a dva četníci stáli na prašné cestě za první chatrčí. Jen tak si tam povídali, zatímco poručík si úderem ruky zasouval do pušky nový zásobník. Cigareta mu visela na spodním rtu. Jelikož se opět radostně pochechtával, popel se

mu sypal na uniformu. Bruce zaregistroval i dlouhou temnou skvrnu potu na ramenou. Obě děti ležely asi o padesát metrů dál.

Kapitána až zamrazilo - kdesi uvnitř mu ledová ruka sevřela žaludek. Pomalu se vzpřímil, aby vykročil k nehybným černouškům. Kroky v jemném prachu nebylo ani slyšet, v uších mu zněl pouze vlastní chrčivý dech jako by zraněné zvíře postupovalo těsně za ním. Minul Němce i oba ozbrojence, aniž by o ně jen zavadil pohledem.

Trojice zmlkla, znepokojeně ho sledovala.

Napřed došel k dívce a přiklekl k ní. Odložil FN stranou a jemně ji otočil na záda.

„Tohle přece není pravda!“ sykl. „Tohle nemůže být pravda!!!“

Projektil jí doslova vyrval polovinu hrudi, z otvoru o velikosti šálku stále vytékala krev, ale velice pomalu. Viskozitou připomínala čerstvě stočený med.

Pak se obrátil k chlapci. Připadal si jako v nereálném světě ošklivého snu.

„Kdepak, tohle není pravda!“ pronesl hlasitěji, jako by slovy mohl kouzlo zrušit.

Tři kulky malého dostaly: jedna mu utrhla paži v rameni, kde ostrý bílý lom kosti čněl vyčítavě z rány jako obviňující prst. Další střely téměř přestříhly tělíčko na dva kusy. Přicházelo to z daleka, podobné narůstajícímu hřmotu vlaku, blížícímu se z tunelu. Bruce okamžitě pocítil chvění v celém těle, proto zavřel oči a naslouchal řevu ve vlastní hlavě. Ačkoliv měl oči pevně zavřené, vize se mu naplnila barvou krve.

Drž se! tenounký hlásek mu pištěl kdesi v mozku.

Nenech se tím ovládnout, bojuj! Musíš zápasit tak jako předtím!!!

Podobně jako tonoucí se i on chytal stébla své přítomnosti, zatímco hromobití ho kompletně obklopovalo. Najednou burácení ubralo na intenzitě, valilo se pryč, mizelo, změnilo se v šepot, nezůstalo zhola nic.

Navrátil se k němu opět chlad, mnohem rozsáhlejší než předchozí záplava hřmění.

Konečně otevřel oči a začal znovu dýchat. Vstal, otočil se a zamířil zpět k povedené trojici.

„Desátníku,“ oslovil jednoho z domorodých četníků.

S nesmírným překvapením naslouchal vlastního hlasu, naprosto klidnému, bez jakékoliv stopy běsnění, které ho téměř stáhlo do hlubin.

„Desátníku, běžte k vlaku a přetlumočte můj rozkaz, aby nadporučík Haig i Sergeant Major Ruffararo přišli okamžitě sem!“

Vděčný domorodec zmizel a Bruce se otočil k zástupci teutonské rasy.

„Willie, řekl jsem ti jasně, abys je pustil na svobodu,“ pokračoval ve stejně nevzrušeném tónu.

„To tak, aby běželi domů a poslali na nás celou smečku zdivočelých negrů - takhle jsi to snad chtěl, kápo?“

Skopčák se už vzpamatoval, choval se vyzývavě a navíc se ještě nechutně šklebil.

„Takže raději jsi je zavraždil?“

„Vražda?! Zbláznil ses nebo co, kápo? Jsou to přece Balubové, nebo ne? Smutně proslulí krvežízniví lidožrouti!“

vztekle řičel Hendry, přestal se i křenit. „Co se s tebou stalo, člověče? Tohle je válka, kápo, válka!!!

Cest la guerre, jsi říkal, pamatuješ? Cest la guerre!“

Najednou se jeho rozvášnění vrátilo do normálu.

„Zapomeň na to! Zachoval jsem se správně, tak na to zapomeň - co jsou dva mrtví Balubové v porovnání s tím vším zabíjením a ničením v těchto končinách?

Výkašleme se na to...“

Velitel neodpověděl, jen si zapálil cigaretu a podíval se, zda už přicházejí ostatní.

„No tak, Bruce? Stačí chtít a smažeme to, co říkáš?“

popichoval poručík.

„Právě naopak, Hendry! Teď uslyšíš mou skálopevnou přísahu, a Bůh mi bude svědkem...“ Kapitán se na vraha ani nemohl podívat, jelikož nedůvěřoval sám sobě - skutečně by byl schopný Němčoura okamžitě zabít. „Poslouchej tedy obsah mého zasvěceného slibu:

Za tohle tě nechám oběsit, ne zastřelit! Budeš se houpat na kvalitním konopném provazu... Poslal jsem pro nadporučíka a staršinu, takže budeme mít hodně svědků.

Zaprve: jakmile se vrátíme zpět do Elisabethvillu, předám tě odpovědným orgánům...“

„Tohle přece nemyslíš vážně!“

„Nikdy v životě jsem neřekl nic vážnějšího.“

„Himlhergot, Bruce...!“

Mike a Ruffy právě dobíhali, když vtom náhle pochopili situaci. Prudce se zarazili, nejistě se rozhlíželi v jasném slunci.

Zrakem sjeli z velitele na dvě křehká malá tělíčka, spočívající v prachu.

„Co se stalo?“ vyhrkl bývalý chirurg.

„Hendry je zastřelil...“

„Proč?“

„To ví jen on sám...“

„Chceš snad říct, že on - že on je zabil - jen tak je zastřelil?“

„Přesně tak...“

„Bože můj,“ zaúpěl nadporučík, v chraplavém hlase zazněl šok. „Proboha...“

„Haigu, běž a prohlídní je! Chci, aby ses podíval zblízka, aby sis zapamatoval každou podrobnost!“

Angličan zamířil k mrtvým dětem.

„Ruffy, ty taky! U soudu se stanete očitými svědky.“

Běloch i černoch šli bok po boku k místu smrti a strnule studovali padlé oběti. Hendry rozpačitě přešlápl v prachu.

„Himlhergot!“ vybuchl. „Co se s tím tak serete - vždyť jde jen o pár Balubů...“

Bývalý chirurg se otočil, pozvolna se k poručíkovi blížil.

V obličeji téměř zežloutl, s výjimkou tváře a nosu, kde se stále daly rozeznat popraskané namodralé žilky.

Rty se zdály zcela bílé, snad každé vdechnutí mu v krku zabublalo. Ústa se mu pohybovala, když se silou vůle pokoušel promluvit. Pomalu stahoval pušku z ramene.

„Haigu!“ ostře vyštěkl Bruce.

Tentokrát - ty zkurvenče - tohle je poslední..., tvarovaly rty slova bez jediného hlesnutí.

„Bacha, machře!“ varoval Němec. Ustoupil a ledabyle zamával zbraní.

Mike si ležerně nasadil bodák na svou FN, špici zamířil skopčákovi na břicho.

„Haigu!“ opět zařval kapitán. Angličan však provedl překvapivě bleskový výpad na muže jeho věku, sehnutý vpřed se hnál přímo na zteč, mlčenlivé rty se dostávaly do vyvrcholení v atavistickém němém řevu...

„Tak pojď, machře!“ zareagoval viník, načež popošel o krok dopředu. Ve chvíli střetu Němec srazil nebezpečné ostří pažbou své automatické pušky. Špice mu proběhla v podpaždí, takže ihned došlo k těsnému tělesnému kontaktu.

Nadporučíkova váha však setrvačností posunula teutonského vraha zpět.

Ten ale klidně odhodil zbraň a oběma rukama sevřel útočníkovi krk. Snažil se mu hlavu odtlačit co nejvýš.

„Mikeu, bacha, půjde na tebe taranem!“ Curry rozpoznal obvyklý manévř, ovšem výstrahu vyslal příliš pozdě.

Teutonská hlava v plné síle vyrazila před. Bývalý chirurg jen zalapal po dechu, když se mu okraj ocelové přílby zabořil do kořene nosu. Puška vyklouzla z Haigova sevření a padla na cestu, zatímco on si zakrýval obličej rukama. Mezi prsty se objevila krev.

Hendry opět trhl hlavou a jako strojní buchar znovu udeřil na téže místo. Tentokrát k úhoně přišly i

Angličanovy horní končetiny.

„Mikeu, koleno!“ vyslal radu bývalý právník, když se snažil zaujmout výhodnou pozici pro sledování zápasu i pro nouzový zákrok. Oni se však motali v kruhu, točili se jako mlýnské kolo.

Teuton jako obvykle stál rozkročený, už potřetí se zakláněl, aby provedl svůj zákeřný výpad. Vtom ale skutečně koleno bývalého chirurga vyletělo nahoru a vši silou zasáhlo skopčácký rozkrok.

Hendry se okamžitě odpoutal z kontaktu, ústa dokořán v tichém jekotu mučivé agónie. Potom se v pase zlomil, chytil se za skoro rozdrčené partie a pozvolna se sesul na kolena.

Oslepený krví prýstící z rozbitého čela i nosu se snažil

Haig co nejrychleji otevřít pouzdro s pistolí.

„Zabiju tě, ty vraždící maniak!“

Zbraň se mu skutečně v pravé ruce objevila - krátká, temně modrá, hrozivá.

Velitel se okamžitě objevil za ním, palcem našel nervový bod na lokti a jakmile místo stlačil, pistole vypadla z ochromené paže. Houpala se majiteli na zabezpečovací šňůrce někde u kolen.

„Ruffy, zaraz ho!“ zařval Bruce, protože Němec se už zase sápal po pušce, ačkoliv ho stále zmáhala bolest.

„Hotovo, šéfe!“ Staršina se jen sehnul nad kroučícím se Hendryho tělem a v jediném rázném pohybu vrahouna odzbrojil. Za pistolí zabral s takovou vervou, až šňůra praskla jako tenká nitka.

Scéna vypadala následovně: kapitán držel nadporučíka zezadu, zato poručík se svíjel staršinovi u nohou.

Chvíli se ozýval jen jejich sípavě zrychlený dech.

Curry zaregistroval změnu - vražedné šílenství z bývalého chirurga už vyprchalo. Přesto mu raději odepnul pistoli a nechal ji padnout do prachu.

„Bruce, už mě nech, jsem v pořádku!“

„Skutečně? Nerad bych tě zastřelil...“

„Neboj, znám se!“

„Pokud si ještě něco začneš, budu tě muset zastřelit chápeš?“

„Jo, fakt jsem v pohodě. Jen jsem na chvíli ztratil nervy...“

„To si piš!“ dodal Curry a pustil ho.

Obstoupili klečícího Němce.

„Pokud ty nebo Haig se zase pustíte do křížku, budete se zodpovídat mně, slyšíte?“

Skopčák vzhlédl, malá očka měl přivřená bolestí.

mlčel.

„Slyšíš?“ zopakoval velitel. Teprve potom Hendry přikývl.

„Paráda! Od této chvíle ti uděluju trest domácího vězení - jelikož ale nemůžu vyčlenit ani jednoho chlapa, aby tě hlídal, líbilo by se nám, kdyby ses pokusil o útěk! Místní domorodá šlechta by zajisté považovala za privilegium

připravit ti zábavný večírek - na tvoji počest by rozhodně uspořádali speciální banket...“
Němec zlobně vycenil zuby, takže všem předvedl interiér svých úst, pokrytý zelenavým slizem.
„Hlavně si, Hendry, pamatuj můj příslib: Jakmile se dostaneme zpátky...“
„Willie, Willie, nejsi zraněný?“ Vyděšený André se přihnál od stanice. Hned si klekl vedle spolubojovníka.
„Zmiz! Nech mě na pokoji!“ vyprskl poručík tak vztekle, až Belgičan ucouvl.
„De Surriere, kdo ti dal povolení k opuštění stanoviště?
Upaluj zpátky k vagónu!“
Hezounek nejistě vzhlédl, potom sjel zrakem na poručíka.
„De Surriere, slyšel jsi mě? Fofrem! A ty, Haigu, taky běž!“
Díval se za nimi, dokud nezmizeli za stanicí. Teprve potom přejel pohledem ještě jednou obě mrtvolky.
Ve tváři chlapce se smísila krev a rozehřátá čokoláda, oči měl doširoka otevřené ve výrazu naprostého překvapení.
Mouchy se už na nehybných dětech začaly rojit a spokojeně si pochutnávaly na skoro už zapáchající hostině.
„Ruffy, přines rýče a pohřbi je tam pod těmi stromy...“, ukazoval mu na začátek aleje. „Ale hod' sebou!“
Mluvil bryskně, aby skutečné pocity neprozradil.
„Dobrá, šéfe -já to zmačku.“
„Hendry, jdeme!“ sykl Bruce. Poručík se pomalu zvedl, aby ho pokorně následoval zpátky k vlaku.
Opustili Msapa Junstion a pomalu mířili k severu. Každý ze vzrostlých stromů se zdál být jako odlitý z téže formy, vysoký i elegantní, ale při jejich nespočetném množství se výsledkem stala otupující jednotvárnost.
Nad nimi se táhl pruh volného nebe s mraky sice roztroušenými, ale zvolna se zase seskupujícími k dalšímu útoku.
Bohužel les do sebe absorboval veškeré vlhké vedro, takže se nyní potili i ve větru, vznikajícím pohybem vlaku.
„Co dělá ksicht?“ ptal se kapitán a Mike Haig se dotkl dvou rovnoběžných podlitin na čele, kde rozseknutá kůže ztratila tu správnou barvu.
„Přežiju...“, povzdychl si. Potom se podíval na předešlou soupravu, kde stál poručík Hendry. „Bruce, neměls mě brzdit...“
Curry neodpověděl, přesto hleděl stejným směrem.
Němec se trochu opíral o bočnici čelního vagónu, očividně ulehčoval svým zraněním. Tvář měl napůl otočenou od nich, protože rozmlouval s Hezounkem.
„Mohls mi dovolit, abych ho zabil“, pokračoval bývalý chirurg. „Člověk, který dokáže zcela chladnokrevně zastřelit dvě malé děti a potom se ještě chechtat...!“
Mike větu nedokončil, ale pěsti v klíně se mu zatínaly.
„Do toho ti nic není!“ pronesl velitel, citlivě reagující na výtku. „Kdo myslíš, že jsi? Jeden z božích andělů pomsty?“
„Říkáš, že do toho mi nic není?“ Angličan se k němu rychle otočil, aby mu pohlédl do očí. „Bože můj, co to seš za chlapa? Jen kvůli tobě doufám, že to nemíníš vážně!“
„Vysvětlím ti několika prostými slovy, k jakému typu patřím“, zareagoval rázně bývalý právník. „Starám se totiž jen o své záležitosti, což ostatním umožňuje vést vlastní život. Jsem taky připravený přijmout přiměřená opatření, abych zabránil jiným opovrhovat stanovenými zákony, které civilizované lidstvo sepsalo a vydalo ale nic víc! Hendry se dopustil vraždy - souhlasím -jde o velký prohřešek. Proto jakmile se dostaneme zpátky do Elisabethvillu, dopravím ho k instituci, která tyhle záležitosti řeší. Ale rozhodně nebudu mávat nějakými transparenty či citovat celé odstavce z bible s pěnou u huby...“
„To je všechno?“
„Přesně tak!“
„Copak necítíš lítost k těm dvěma nevinným dětem?“
„Samozřejmě že ano, ale soucit nehojí střelné rány!
Všechna ta neštěstí mě jenom rmoutí a víc a víc nervují, takže jsem si tuto emoci zakázal - jenom proto dokážu odolat...“
„Copak jsi nevnímal vztek či znechucení nebo hrůzu při pohledu na toho odporného vraha?“
„Odpověď je ta samá“, vysvětloval Bruce, i když opět začínal ztrácet trpělivost. „Asi bych už dávno vypustil svou upocenou duši, kdybych se nechal pokaždé volně zmítat záchvatem emocí, jako to děláš ty.“
„Takže se stáváš k něčemu tak odpornému, co nám předvádí skopčácký provokatér, se zcela netečnou tolerancí?“
„Paneboženanebesích!“ zaúpěl kapitán. „Krucinál, co chceš, abych dělal?“
„Přestaň si hrát na mrtvého brouka! Chci jen, ať byl schopný rozpoznat zlo a zničit ho!“ Mike se zase přestával ovládat, nervy měl pořád napnuté jako špagáty.
„To je tedy nápad! Nevíš náhodou, kde bych koupil obnošené křižácké brnění a bílého koně, abych zcela sám mohl vyhlásit válku krutosti a nevědomosti, chuti i hrabivosti, nenávisti a chudobě...“
„Tohle není, co já...“, snažil se ho Angličan přerušit.
Bruce ho ale umlčel, jelikož jeho pohledná tvář už rudla nejenom vztekem, ale i sluncem. „Ty chceš po mně, abych ničil zlo, kdekoli ho najdu! Ty starej blázne, copak nevíš, že má nejmíň stovku hlav a za každou, kterou utneš, další stovka znovu naroste? Copak nevíš, že zlo sídlí i v nás, a pokud ho chceš kompletně zlikvidovat, musíš zničit i sám sebe?“
„Curry, jsi zbabělec! Jen si poprvé spálíš prstíček, už prcháš pryč a buduješ si pro sebe kryt z azbestu...“
„Nemám rád, když mě někdo častuje nadávkami, Haigu.“

Raději drž jazyk na uzdě!“

Bývalý chirurg se náhle odmlčel, zarputilý výraz ve tváři se přeměnil v úsměv.

„Bruce, odpusť mi to, chtěl jsem se jen pokusit tě naučit...“

„Pěkně děkuju,“ vysmíval se mu kapitán, v hlase stále roztrpčený tón, zcela nedotčený vyslovenou omluvou.

„Ty mě chceš učit, to teda pěkně děkuju! Copak bych mohl od tebe pochytit, Haigu? K čemupak máš kvalifikaci?“

Jak najít úspěch a štěstí? - že by příručku sepsal autor

Šťastný Jinoch Haig, který se vlastní pilí propracoval dolů, až k hodnosti nadporučíka v černošské armádě kdesi v konžské Katanze... Jak by se ti líbil podobný titulek tvých přednášek, nebo bys preferoval víc technický název, jako: Aplikace alkoholu při zkoumání duše?“

„Hele, Bruce, vykašli se na to, jo? Já už zavřu hubu...“

Až teď Curry pochopil, jak hluboce spolubojovníka zranil.

Okamžitě litoval všeho, co vyslovil - jak moc by si přál věty vzít zpět. Ale právě tehle čin patří taky mezi nevratné...

Angličan se mu teď zdál mnohem starší i víc unavený. Vypadalo to, že váčky pod očima se mu prohloubily během posledních pár vteřin, dokonce i trochu třpytu v očích mu ubylo. V krátkém zasmání bez humoru zazněl podtext trpkosti.

„Když se na to díváš takhle, potom je celá záležitost docela legrační...“

„Šlo o ránu pod pás,“ přiznal zčistajasna Bruce. Po chvíli pokračoval: „Možná jsem tě měl nechat, abys

Hendryho zastřelil. Měl jsem dojem, že by šlo o zbytečné mrhání municí, ale když vidím, jak po tom tak zoufale

prahneš...“ Vytáhl vlastní pistoli a nabídl ji příteli rukojetí napřed. „Vezmi si mou!“ Pak nasadil svůj typicky ozdobující úšklebek, kterému se nedalo odolat.

Mike se začal chechtat, ačkoliv o zvlášť vydařený vtip nešlo. Ovšem cosi mezi nimi pozitivně zajiskřilo a najednou oba smíchem přímo hýkali.

Angličanovy povadlé rysy se náhle rozšířily jako ohřáté máslo a rázem mu z tváře zmizelo dvacet let.

Kapitán zas padl zpátky na pytle s pískem s ústy dokořán,

pistoli svíral stále v ruce a jeho dlouhé štíhlé tělo se nekontrolovatelně otřásalo záchvatem smíchu.

Z celého veselí však vyznívalo něco horečného, jako by se snažili dosaženým smíchem vykloktat si hrdlo od pachutě krve a nenávisti. Bohužel šlo také o výraz beznaděje...

Pod nimi na plošině vagónu se všichni otáčeli, udiveně se na dvojici dívali. Napřed se domorodci zdáli zmatení, ale pak se začali pochichtávat s porozuměním,

i když ve zvuku toho smíchu nerozpoznali falešný tón.

„Hele, šéfe,“ volal Ruffy. „Ještě nikdy jsem tě neviděl takhle se válet smíchy...“

A epidemie se rozrůstala, každý se řehonil, dokonce i André de Surrier se uculoval.

Jen Willie Hendry se necítil radostnou atmosférou nijak dotčený, když v tichosti a s uraženou ješitností sledoval celou scénu svýma malýma bezvýraznýma očkami.

Kolem třetí odpoledne konečně dorazili k mostu přes řeku Cheke. Obě komunikace, silnice i železnice, ji překonávaly

bok po boku. Po tomhle krátkém setkání se však opět rozešly, jelikož cesta se v zatáčkách kroutila a mizela kdesi vlevo.

Vodní tok po obou březích obklopovala hustá, temně zelená křoviska v pruhu širokém dobrých tři sta metrů, proplétající se v jediném chumlu s trnitými větvemi i kapradinami - z celkového chaosu sporadicky vyčnívaly vysoké stromy. Jen ty dokázaly houštinou prorazit, dostat se na slunce a vykvést.

„Parádní místo pro přepad,“ mumlal Haig a očima pročesával téměř jednolitou stěnu vegetace po obou stranách kolejí.

„Opravdu okouzlující,“ odsouhlasil Curry. Atmosféra znepokojení viditelně dosedla také na příslušníky žandarmerie, takže i oni s velitelvými úvahami souhlasili.

Souprava se opatrně prodírala říčním porostem,

připomínala železného hada číhajícího na králíka.

Konečně se dostali k vodní hladině. Bruce uchopil vysílačku.

„Mašinfiro, zastav u téhle strany mostu! Přál bych si propátrat celou konstrukci, než jí svěříme náš tak drahocenný náklad.“

„Oui, monsieur.“

Řeka Cheke se valila v těchto místech v šíři padesáti metrů, dost hluboká a plná vzteklého záplavového proudu, který téměř zakrýval okraje bílého písku pod podezletými břehy. Barva živlu spíš připomínala lahvovou zeleň, zkalenou jazyky bahna. U kamenných pilířů se točily víry.

„Vypadá docela dobře,“ vyslovil svůj názor bývalý chirurg. „Kolik nám ještě zbývá do Port Reprieve?“

Kapitán rozložil speciálku na střeše vagónu a hned našel značku pro most, překlenující zkroucenou stužku řeky.

„Teď jsme tady.“ Dotkl se papíru a potom jel prstem po čárkované linii označující trať, dokud se nedostal k červenému kroužku cíle. „Necelých padesát kilometrů - ještě hodina jízdy. Pohodlně tam dorazíme před setměním.“

„Nejsou to tamhle Lufira Hills?“ Mike namířil prstem na namodralou šmouhu, která nepatrně vykukovala v dálce nad lesem.

„Odtamtud už uvidíme městečko jako na dlani,“

informoval ho velitel. „Koukej - na druhé straně tam vodní tok běží souběžně s touhle terénní vlnou, močál je poněkud vpravo a zároveň by měl být i pramenem téhle řeky...“

Mapu zase složil a předal staršínovi, který ji zasunul zpět do pouzdra.

„Ruffy, nadporučík Haig a já vyrazíme na kontrolu mostu. Mezitím hlídej okolí!“

„Jasně, šéfe. Nevezmeš si s sebou pivo?“

„Díky.“ Bruce měl opravdu žízeň, takže polovinu obsahu vypil ještě předtím, než slezl dolů, kde se připojil k Angličanovi, stojícímu už na šterkovém náspu.

S puškami připravenými k výstřelu pozorně sledovali houštiny po obou stranách, zatímco se hnali vpřed.

Ulevilo se jim, když dosáhli mostu, po němž přešli až doprostřed.

„Zdá se mi dostatečně pevný,“ komentoval prohlídku

Mike. „Nikdo si tady s ničím nepohrával.“

„Je to ale dřevo,“ upozornil Curry a dupl na mohutné mahagonové trámy, téměř tři čtvrtě metru silné a napuštěné temnou chemikálií, zabraňující hnití.

„Takže co, je to dřevo?“ vtipně vyzvídal nadporučík.

„Jo, ale to může hořet,“ vysvětloval své obavy velitel.

„Snadno ho můžou zapálit a máš po ptákách!“ Opřel se lokty o zábradlí, dopil zteplalý mok a láhev hodil do vody, ženoucí se dobrých šest metrů pod ním. Tvářil se přitom zamyšleně.

„Je velice pravděpodobné, že ti smutně proslulí Balubové jsou někde tady v buši,“ máchl rukou k zarostlým břehům.

„Možná nás právě v této chvíli sledují, možná mají stejný nápad... Uvažuji jen, jestli bych tady neměl nechat strážní oddíl.“

Bývalý chirurg se opřel o zábradlí vedle něj a oba zírali na řeku, která se asi po dvě stě metrech stáčela vlevo.

Na vnitřní straně ohybu rostl strom, minimálně dvakrát vyšší než ty okolo. Kmen se rovně tyčil vzhůru, krytý hladkou stříbřitou kůrou a listoví se kupilo ve tvaru vysoké zelené věžičky, jasně se rýsující na pozadí mraku.

Šlo o dobře viditelný a zcela přirozený orientační bod,

který přitáhl jejich pohled, když celý problém zvažovali.

„Dumám nad tím, co to tam vlastně roste. Takového obra jsem předtím nikdy neviděl.“ Kapitán na chvíli odvrátil pozornost, uchvácený majestátností lesního velikána. „Možná jde o obří blahovičník...“

„Opravdu působivě,“ přitakal Angličan. „Docela rád bych sešel dolů a zblízka...“

Náhle ztuhl, v tónu hlasu se mu objevil neklid a ihned ukázal prstem.

„Bruce, tam! Co je to na té spodní větvi?“

„Kde?“

„Těsně nad první rozsochou, kousek vlevo...“ Haig stále držel ruku předpaženou a vtom předmět kolegova zájmu kapitán zahlédl. Na zlomek vteřiny měl dojem,

že jde o leoparda, než si uvědomil podstatně temnější barvu i větší výšku pozorovaného objektu.

„Je to člověk!“ vydechl překvapený Mike.

„Baluba,“ sykl Curry. Teď už zřetelně rozpoznal celý tvar těla, kde se leskla nahá černá kůže, částečně krytá suknicí ze zvířecích ocasů - na hlavě se tyčila čelenka z per. Dlouhý luk měl domorodec za sebou, dosahoval mu až k rameni.

Rovnováhu udržoval rukou, opřenou o kmen. Díval se přímo na něj!

Kapitán pohlédl k vlaku. Hendry už zaznamenal jejich náhlý neklid a podle směru nadporučíkovy ruky divocha taky spatřil. Velitel okamžitě pochopil, co zase

Němec zamýšlí. Proto otevřel ústa, aby na něj zařval,

ale bylo už pozdě. Skopčák si strhl pušku z ramene, pažbu pevně přitáhl k tělu a vypálil dlouhou, rachotivou dávku.

„Tenhle idiot snad střílí na všechno,“ vrčel znechucený

Curry a rychle pohlédl zpátky na strom. Kousky bílé kůry létaly vzduchem, kulky dokonce odtrhly i nějaké listy, které se pomalu snášely dolů jako mrtvý hmyz.

Baluba samozřejmě zmizel.

Rány pominuly a v tichosti se rozezněl nadšený řev teutonského šílence.

„Sejmul jsem ho, dostal to!!!“

„Hendry!“ zaječel kapitán ochraptěle, jelikož mu hrdlo svíral vztek. „Kdo ti tu střelbu povolil?“

„Himlhergot, vždyť to byl zatraceně nebezpečnej nepřítel, určitě hrozně krvežíznivej Baluba! Copak jste ho neviděli, hej? Že byste si takovýho obra nevšimli?“

„Hendry, pojď sem!“

„Ten bastard to koupil!“ radoval se stále poručík.

„Copak jsi ohluchl? Pojď sem!“

Zatímco Němec sestupoval z vagónu a blížil se k nim,

Bruce se ptal Haiga: „Myslíš si, že ho trefil?“

„Nejsem si jistý, ale nesouhlasím s ním. Domorodec nejspíš jen sešplhal. Kdyby ho zasáhl, určitě by s ním energie projektilu mrštila zpět-však víš, co s nimi kulka udělá...“

„Samozřejmě,“ potvrdil Curry, „tohle přece vím.“

Náboj z automatické pušky FN při kontaktu s překážkou totiž vyvine tlak dobře přes tunu. Proto v případě úspěchu střelec jasně pozná pozitivní výsledek. Aha,

takže živý Baluba je pořád někde v divočině.

Skopčák se k nim konečně přišoural, nadšeně se pochichtával.

„Tak tys ho zabil, jo?“ vyzvídal velitel.

„Je tuhej, dočista mrtvej!“

„Vidíš ho?“

„Ne, spad do podrostu.“

„Willie, chceš vyrazit a omrknout si ho? Chceš získat novou trofej - uši se ti přece hodí!“

Odříznuté sluchové orgány se staly skutečně nejvýhodnější kořistí, která se dala bez problémů uzmut mrtvému

člověku - nejsou sice tak nádherné jako kůže lva s černou hřívou či obří vypouklé rohy buvola, ale vždycky se ukázaly lepší než pouhý skalp. Kudrnatá šošolka Afričana je nejenom nevábně šedá, ale i špinavá a těžko se zpracovává. Musí se k tomu navíc použít sůl a odříznutou kůži z temene hlavy je ještě nutné napnout, nejlépe přes přílbou - i potom však úděsně smrdí!

Zato uši vcelku žádné problémy nedělají a poručík se stal jejich zaníceným sběratelem. Samozřejmě že nebyl jediným v katanžské armádě - odřezávání uší se v Africe stalo běžnou praxí.

„Himlhergot, to bych si dal říct!“ Ihned vytáhl bodák.

„Skočím si je tedy uříknout.“

„Bruce, přece nemůžeš nikoho nechat vlízt do těch křovin - snad ani jeho ne!“ protestoval potichu bývalý chirurg.

„Proč ne? Zaslouží si to - vždyť na tom po celou dobu tak usilovně pracoval...“

„Zdržím se jen minutku,“ machroval Němec, zatímco palcem přejížděl ostří svého bodla, aby otestoval čepel. Bože můj!

Vždyť on to myslí doopravdy, uvědomil si najednou Curry. Teuton je vážně schopný spustit se do té neprostupné vegetace jen kvůli páru uší - to snad už není ani statečnost, jen překvapující nedostatek obrazotvornosti.

„Bruce, počkej na mě, hned se vrátím!“

„S tímhle přece nemůžeš souhlasit...“, sykl Mike.

„Samozřejmě že ne,“ připustil velitel. „Vůbec to nemyslím vážně!“ Hlas zněl chladně a tvrdě, když sešel poručíkovi rameno, aby ho zarazil.

„Willie, teď mě dobře poslouchej! Už žádné další šance nedostaneš - tak jsme se dohodli! Proto už pouze čekám na tvůj další tah a máš jen jediný pokus, to je všechno! Jediný pokus...“

Árijská tvář vyzařovala opět vzdor.

„Nestrkej do mě, kápo!“

„Hele, mazej zpátky a přijď sem s vlakem,“ pobídl ho znechucený kapitán a obrátil se na Haiga.

„Teď už je nám jasné, že tady hlídku musíme nechat.“

Místní se právě dozvěděli, že překonáváme řeku. A tak pro jistotu stavbu spálí, obzvlášť po tomhle malém fiasku...“

„Koho obětuješ?“

„Deset našich četníků, řekněme se seržantem - vždyť se vrátíme možná ještě dneska za soumraku, nejspíše zítra ráno.“

Kluci tu budou hezky v suchu, protože pochybuju,

že by se zrovna tady objevila nějaká shufta.

Možná jim přes cestu přeběhne několik zbloudilců, ale hlavní síla povstalců se zřejmě stahuje blíž k městu.“

„Doufám, že máš pravdu.“

„Zrovna tak i já,“ odsouhlasil Bruce nepřítomně, jelikož už rozvažoval o nejlepším způsobu obrany mostu.

„Shodíme pytle s pískem ze všech vagonů a vybudujeme zde menší opevněné kulometné hnízdo - přímo uprostřed silnice. Necháme jim dva přenosné reflektory i krabici světlic. Navíc ještě získají jeden z Brenů a pár beden granátů, pitnou vodu i denní dávky na týden.“

Kdepak, hlídka nám tady bez problémů přežije!“

Pomalů k nim mířil vlak, když náhle z okraje křovisek vyletěl šíp. Zvolna stoupal a stácel se v balistické křivce, než se vrhl střemhlav dolů. Velkou rychlostí se vřít mezi muže namačkané na plošině čelního vagónu.

Hendry tedy opravdu minul a pravděpodobně hodně rozezlený Baluba se přesunul proti proudu hustou buší, aby v odvetě vyslal nebezpečnou střelu. Curry přiskočil k zábradlí, které použil coby opěru pro svou zbraň.

Krátkými dávkami vypálil do podrostu, zároveň sledoval,

jak kulky rozechvěly vegetaci. Haig se okamžitě připojil, i on pročesával projektily místo, odkud vyletěl nebezpečný šíp.

Souprava se přiblížila k nim. Velitel si hodil pušku přes rameno a bleskově vyšplhal na střechnu. Hrál po vysílačce.

„Fíro, zastav uprostřed mostu tak, aby osobní vagóny dané místo kryly!“ přikazoval a potom hned přístroj vypnul.

Začal hledat černého staršinu.

„Ruffy, shodte všechny pytle s pískem ze střechy na silnici.“ Během této činnosti je bude kryt před dalšími smrtonosnými šípy celá souprava.

„Hned se na to vrhnem, šéfe.“

„Kanaki!“ Kapitán vybral nejzodpovědnějšího z poddůstojníků.

„Nechám tě tady s deseti muži, abys pro nás udržel most.“

Vezmi si jeden těžký kulomet, dva světlomety...“

Curry bryskně vydal zbylé rozkazy, teprve potom měl čas zeptat se Belgičana: „Kde skončil ten šíp? Nezasáhl nikoho?“

„Ne, prosvištěl těsně vedle - tady ho máš!“

„To jsme měli zase jednou štěstí,“ vydechl Bruce a starostlivě si prohlížel špičku, usazenou na rákosovém stvolu. Zcela primitivně byla připoutaná proužky surové kůže společně se zelenými listy místo peřiček.

Šíp se zdál křehký a málo účinný, ale ostří měl natřené temnou pastou, připomínající karamel.

„Velmi zajímavé,“ zamumlal velitel, potom se mírně oťásl. Docela dobře si dovedl představit, jak mu tenhle vynález proniká kůží a jed pak zbarvuje ránu do nachového odstínu. Proslýchá se, že nejde o nijak příjemnou smrt! Domorodý výtvar se už nyní zdál mnohem zlověstnější a odpudivý. Raději šíp přelomil a hodil ho do vody.

Potom slezl, aby dohlédl na budování kulometného hnízda.

„Není dost pytlů, šéfe.“

„Vytrhejte polštářování ze sedadel,“ vyřešil okamžitě nastalý problém. Kožené polstrování totiž v sobě skrývalo kokosové vlákno, takže by průniku jakékoliv ostré špičky lehce zamezilo.

O patnáct minut později dokončili stavbu pevnůstky se střílnami na obou stranách mostu, kde získalo pohodlný úkryt deset vojáků i s výstrojí.

„Kanaki, zítra se tu zase objevíme. Ať nikdo z tvých chlapů za žádnou cenu neopustí tohle místo - navíc mezery mezi trámy jsou dostatečně široké pro veškeré hygienické účely...“

„Kapitáne, tenhle luxus si samozřejmě vychutnáme.

Budeme ale postrádat to, co by nás mohlo ukonejšit,“

šklebil se významně seržant.

„Ruffy, nech jim tady bedýnku piva.“

„Plnou?“ Staršina se ani nesnažil zakrýt šok nad tak hýřivým příkazem.

„Že bych měl tak špatnou pověst?“

„Kdepak, ta je v pořádku, šéfe,“ ohradil se černý obr a hned přešel na francouzštinu, aby svůj protest vyjádřil i formálně. „Mou povinností je postarat se, jak získat v neprostopupné džungli náhradu tak drahocenného tekutého pokladu!“

„Ruffy, Ruffy, jenom marníš čas...“

Od mostu je čekalo ještě padesát kilometrů do Port Reprieve.

Se silnicí se opět setkali asi deset kilometrů před městem - jen překřížila trať a zmizela zase v divočině.

Musela se totiž vyhnout vysoce položeným místům,

takže využila té nejsnadnější trasy. Železnice však odvážně šplhala do kopce v sérii příčných úvratí vybudovaných šikmo svahe, až se dopravovala do výše dobrých dvě stě metrů nad říčním přístavem. Na kamenitých svazích se stromům příliš nedařilo, takže vegetace prořídla, čímž získali ničím nerušený výhled.

Ze střechy Bruce viděl přes močály řeky Lufira k severu,

kde rozlehlý a jedovatě zelený travnatý koberec s několika zrcadly otevřené vody mizel v modrém horkém oparu, aniž by naznačoval vůbec nějaký konec.

V nejvzdálenější jižní části těchto bažin počínal svou cestu již zmíněný, poněkud líný živel. Lufira v šíři necelého kilometru posouvala vcelku rozvázně masu temné,

olivově zelené vody, zčeřené na hladině ještě tmavšími kudrlinkami způsobenými závany větru. Po obou stranách ji lemovala rozbujelá bariéra husté říční vegetace.

V sevření močálu i řeky pevná zem nabízela zcela přírodní a chráněný kout, který právě využil tenhle přístav.

Městečko se vlastně rozrostlo na výběžku připomínajícím poloostrov. Silnice se vracela pravotočivou zatáčkou kolem kopců, přetnula sypanou hráz vybudovanou přes bažinu a vstoupila do osady coby jediná hlavní ulice.

Tři velké budovy trůnily uprostřed téhle výspy civilizace,

usazené téměř na konci světa. Nacházely se hned proti nádraží, kde se v sluneční záři blýskaly plechové střechy skladišť, podobné třpytivým majákům.

K pyšnému městskému centru se choulilo dalších asi padesát menších domků s doškovými střechami.

U přístavu stála dlouhá bouda, očividně dílna, situovaná rovnoběžně s řekou. Dvě mola vbíhala do vody a právě u nich kotvily tři říční bagry, používané pro těžbu diamantů - černé trupy plavidel s vysokou nástavbou a tupými konci vypadaly velice nevzhledně.

V tomhle místě se tedy skutečně koncentroval žár i vzrušení společně s puchem bažin. Shlíželi na hnusnou malou vesnici u odporně zelené řeky, připomínající jedovatou mambu.

„Příjemný kout pro penzi...“,“ zavrčel Haig.

„Nebo obzvlášť vhodné pro otevření luxusních bahenních lázní...“,“ poškleboval se Bruce.

Za náspem hráze, na pevnině, zahlédli další shluk budov, kde vyčnívaly jenom střechy nad buší. Nejvyšší se mezi nimi tyčila mědí obložená kostelní věž.

„Asi misijní stanice,“ odhadl kapitán.

„Svatého Augustina,“ upřesnil Ruffy. „Jeden z bratrů mé první ženy tam získal vzdělání. Stal se z něj jakýsi atašé u ministerstva něčeho, či možná i jinde, přímo v Elisabethvillu - hrabe si tam pro sebe miliony,“ přeháněl trochu.

„Ať mu to dlouho vydrží,“ gratuloval Curry.

Při sjezdu vlak začal klikatě překonávat stráně kopců a blížil se k městečku.

„Konečně - počítám, že jsme to zvládli, šéfe.“

„Přesně tak-ALE je před námi ještě cesta zpět...“

„Jo, jo, ještě nám zbývá jen tahle drobnost...“

A vjeli na nádraží.

Asi tak čtyřicet lidí se tísnilo na rampě, aby je přivítalo.

Cestou domů budeme mít těžký náklad, blesko hlavou veliteli, když všechny obyvatele uviděl pohromadě.

Dokonce zahlédl i několik jasně barevných záblesků dámských šatů. Napočítal čtyři kousky. Tohle je tedy první komplikace, pomyslel si. Musím jen doufat,

že jednoho dne - ještě v tomhle životě - naleznu situaci,

která bude přesně odpovídat nahlášeným faktům a že dokonce zažiju i zcela hladký a snadný průběh akce, při snaze o dosažení správného a logického závěru.

Alespoň troška naděje by se hodila, dumal, alespoň ta trocha ztracené naděje...

Radost i úleva shromážděných mužů a několika dam na nástupišti byla dojemně zjevná v projevovaných pozdravech.

Některé ženy plakaly, pár chlapů zase běželo vedle soupravy jako malí kluci, když zachránci dojížděli k rampě. Všichni přítomní pocházeli ze smíšené krve, zaregistroval Bruce. Odstíny pleti předváděly barevnou paletu od krémově žluté až po antracitově černou. Belgičané tady po sobě skutečně zanechali mnoho zajímavých památek...

K zástupu a všeobecným oslavám se nepřipojil o kousek dál povýšeně vyčkávající belgický míšenec.

Vyzařovala z něj autorita, což se nedalo přehlédnout.

Po jednom boku mu stála žena už pokročilejšího věku s bujným poprsím a tmavšího vzezření, ale Curry ji okamžitě odhadl na jeho manželku. Na druhé straně ho zaujala postava oblečená v bílé rozhalence a modrých džínách, která mu napřed připadala jako chlapec. Až když bytost pootočila hlavu, postříhl delší ohon černých vlasů, spadajících na záda. Omyl v původním odhadu mu potvrdily i dva nemůžné hrbolky na hrudi.

Lokomotiva konečně zastavila. Kapitán seskočil na peron a se smíchem se prodíral zástupem k důstojnému míšenci. I přes rok strávený v Kongu si Curry stále nezvykl, aby ho líbal na tvář drsňák, který se dva či tři dny neholil - navíc obvykle silně páchl po česneku a laciném tabáku. Tahle zvěrstva na něm páchali už víc než tucetkrát, kdykoliv někde narazil na Belgičana.

„Mon capitaine, ať vám žehná náš dobrý Pán za váš příchod a poskytnutí pomoci!“ Vznešeně se chovající chlapík dokonce rozeznal i hodnostní označení na velitelově přílbě, přitom zcela civilizovaně mu podal ruku.

Bruce se skutečně obával u nich tak oblíbeného mlaskavého polibku, takže obyčejný stisk prstů ho přímo nadchl.

„Hlavně mám radost, že jsme dorazili včas,“ podotkl.

„Dovolte, abych se vám představil: Martin Boussier, oblastní manažer společnosti Union Minière du Haut,

a toto je má choť, Madame Boussierová.“ Vysoce postavený štíhlý muž však na rozdíl od své ženy nebyl tak obalený tukem. Vlasy měl ale zcela šedivé, pleť dost vrásčitou, velice snědou životem pod rovníkovým sluncem.

Kapitán k němu okamžitě pocítil sympatie,

zatímco Madame Boussierová už ho tiskla k svému rozměrnému tělu a s nepředstíranou radostí ho líbala.

Knírek měla docela hebký, takže mu nezapříčinil žádné rozpaky, a navíc voněla po toaletním mýdle, což bylo až neuvěřitelným protikladem tradičního ceremoniálu.

„Rád bych vám též představil Madame Cartierovou.“

Poprvé si tedy bývalý právník mohl dívku prohlédnout zblízka. Okamžitě zaregistroval několik zajímavostí:

bledost pleti vůbec neznamenal nezdravou barvu,

právě naopak matný chlad ho lákal k doteku, oči vyplňovaly snad polovinu tváře, jemné tvarované rty nevědomě provokovaly - zarazilo ho i použití titulu

MADAME před příjmením.

„Capitaine Curry z Katanžských ozbrojených sil,“

představil se. Na provdanou dámu je přece strašně mladá,

blesklo mu hlavou, vždyť jí nemůže být víc než sedmnáct. Stále se totiž kolem ní vznášel odér něžné dívky, dokonce by se kapitán vsadil, že to děvče voní jako malé štěňátko.

„Děkuji vám za poskytnutou pomoc, monsieur.“

Větu pronesla trochu chraptivě, jako by se právě chtěla smát nebo milovat, takže Bruce okamžitě přihodil tři roky navíc k odhadu jejího věku. Takhle nezní mluva pubertálních dívek, takhle nevypadají ani jejich nohy. Navíc mladičké dívky toho tolik pod blůzkou nemají.

Přesunul pohled zpět na její obličej, kde najednou odhalil mírně zbarvené líce i zlobné jiskření v očích.

Bože můj, pomyslel si, vždyť na ni čumím jako vyhladovělý námořník při krátké návštěvě pevniny. Honem tedy přesunul pozornost zpátky na důležitého míšence, ale v krku se mu cosi stáhlo.

„Kolik je vás dohromady?“

„Je nás tady dvaadvacet, z toho pět žen a dvě děti, mon capitaine.“

Velitel přikývl, protože počet se docela shodoval s jeho představami. Dámy se určitě vejdou do jednoho kupé. Potom se otočil a prohlédl si malé nádraží.

„Máte tady točnu či nějaké výhybky, kde by se dala naše souprava přeorganizovat?“

„Bohužel ne, mon capitaine.“

Budou se tedy muset vrátit s lokomotivou vpředu po celou cestu zpátky až k Msapa Junction - další zbytečná komplikace. Tím tedy přijdou o možnost pohodlně sledovat stav tratě před sebou, zároveň je budou obtěžovat saze i kouř - třetí komplikace. Navíc se pro civilisty stane cestování dost nepříjemné...

„Monsieur, jaká opatření jste udělali proti případnému útoku?“

„Dost neadekvátní, mon capitaine,“ přiznal Boussier.

„Nemám dostatek osob k obraně města - většina populace opustila tohle místo ještě před vyhlášením výjimečného stavu. Jen jsem rozestavěl strážu u všech vstupů, podle vlastních schopností i odhadů mám vcelku solidně opevněný i hotel! Tam jsme totiž zamýšleli najít úkryt, kdyby došlo k útoku povstalců...“

Bývalý právník přikývl, poté vzhledl k slunci. Už červenalo a chystalo se sklouznout za horizont. Nezbyvá jim tedy víc než hodina denního světla.

„Monsieur, je vcelku dost pozdě začít s naloďováním vašich lidí právě teď, takže před soumrakem neodjedeme!

Proto bych doporučil dnes večer pouze naložit veškerá zavazadla. Zůstaneme tady přes noc a vyrazíme časně ráno, hned za úsvitu.“

„Chceme se odtud dostat taky co nejdříve, jsme velmi znepokojeni: už dvakrát jsme totiž zahlédli velké oddíly domorodých Balubů na okraji džungle...“

„Plně vás chápu,“ vzal na vědomí Curry. „Ale nebezpečí hrozící při cestování za noci převyšují ta, která se můžou vyskytnout během čekání po dalších dvanáct hodin.“

„Jistě, rozhodnutí zcela závisí na vás, mon capitaine,“

Boussier odsouhlasil. „Co dál si přejete, abychom udělali?“

„Dohlédněte prosím na nakládání zavazadel vašich lidí. Je mi líto, že si můžou vzít s sebou jen ty nejdůležitější a nejzákladnější potřeby. Ve vlaku nás bude totiž téměř stovka...“

„Zkontroluji vše osobně!“ ujistil ho belgický míšenec.

„Co potom?“

„Tamhleto je hotel?“ Bruce ukazoval přes ulici na jednu z větších patrových budov, vzdálenou pouhých dvě stě metrů od místa, kde stáli.

„Oui, mon capitaine.“

„To je paráda, když je takhle blízko. Vaši lidé tam můžou strávit noc v mnohem větším komfortu než stísnění ve vagónu.“

Opět pohlédl na dívku, která ho sledovala s náznakem úsměvu na rtech. Možná dokonce i připomínal pobavení matky při pozorování malého chlapce, hrajícího si na vojáky. Nyní zase přišla řada na něj, aby pocítil závan zloby. Najednou si připadal vyvedený z míry vlastní uniformou s hodnostním označením, pistolí u boku, automatickou puškou přes rameno a těžkou přilbou na hlavě.

„Hodil by se mi někdo se znalostí celé oblasti, aby mě doprovodil - chci totiž překontrolovat rozložení vaší obrany,“ obrátil se na Boussiera.

„Madame Cartierová vám vše ukáže,“ ozvala se náhle manželka míšence s upřímností v hlase. Ani bych se nedivil, uvědomil si Curry, kdyby zaznamenala naše malé oťukávání. Samozřejmě že ano! Všechny ženské mají velice citlivý nos pro podobné situace...

„Shermaine, mohla bys doprovodit monsieur capitaine.“

vyslovila prosbu madame Boussierová.

„Jak si náš hrdina přeje...“ pronesla mile krasavice a přitom se uculovala.

„Tím je tedy po problému,“ odfrkl s hranou nevrostlostí velitel. „Dámo, sejďme se za deset minut v hotelu, jen co tady vyřeším bezodkladné záležitosti!“ Obrátil se opět na důlního manažera. „Monsieur, můžete tedy začít s nakládáním zavazadel.“ Potom je opustil a vrátil se zpátky k vlaku.

„Hendry!“ zařval.

„Ty a de Surrier zůstanete zde v soupravě. Nehneme se dřív než ráno, ale naši pasažéři si už teď začnou nakládat věci. Mezitím nastavte reflektory tak, aby se s nimi daly osvětit obě strany kolejí - hlavně překontrolujte správné usazení těžkých kulometů!“

Němec jen souhlasně zaBrucel, aniž by pohlédl na velitele.

„Mikeu, vezmi s sebou deset mužů a běžte do hotelu!“

Chci tam mít menší posilu pro případ, že by během noci k něčemu došlo...“

„Souhlasím, Bruce.“

„Ruffy“

„Zde!“

„Seber své oblíbenice a naklusejte zase pomoct strojevdci.“

„S radostí, šéfe. Hele...“

„Copak?“

„Když už budeš v tom hotelu, proved' namátkovej průzkum, jestli tam někde nenajdeš pivo - jsme už totiž nasuchu...“

„Vryl jsem si požadavek do paměti.“

„Díky, šéfe!“ Staršina teď vypadal mnohem klidnější.

„Děsí mě totiž představa, že bych tady v ty díře měl umřít žízni...“

Obyvatelé městečka se vraceli k hotelu. Shermaine právě kráčela s Boussierovými, když Curry nad sebou zaslechl poznámku skopčáckého experta.

„Himlhergot, čum, co ta kráska má v kalhotách. Ať je to co je to, jedno je jisté: je to kulatý a rozdělený na dvě části, který se pohybuje, zdá se, jako by k sobě vůbec nepatřily!“

„Hendry, ty nemáš nic na práci?“ káral ho kapitán.

„Copak se s tebou děje, kápo?“ vyzvídal jízlivě pozorovatel zadnic. „Ty máš určitě lepší plány, co říkáš, machře?“

„Je přece vdaná,“ prozradil Curry a okamžitě ho překvapilo, proč to vůbec vyžvanil.

„Jistěže,“ šklebil se teutonský chlípák. „Ty nejlepší buchty jsou totiž pod čepcem, což ale vůbec nic neznamená, nebo snad jo?“

„Radši pokračuj v práci!“ usadil ho velitel, pak se obrátil na Haiga. „Pokud máš všechno, pojď se mnou!“

Když dorazili k hotelu, na otevřené verandě na ně čekal

Boussier. Honem odvedl velitele stranou a tiše chrlil.

„Mon capitaine, nechci nijak panikařit, ale dozvěděl jsem se velice zneklidňující zprávy. Povstalci vyzbrojení moderními zbraněmi míří na jih, přímo sem. Poslední informace potvrdily, že vydrancovali misijní stanici Senwati, asi tři sta kilometrů od nás na sever.“

„Ano,“ přikývl Curry, „o tom vím. Slyšeli jsme zprávy v rádiu.“

„Potom je vám jasné, že jejich příchod sem se dá očekávat poměrně velmi brzy.“

„Předpokládám, že se neobjeví dřív než zítra odpoledne to už ale budeme dost dlouho na zpáteční cestě k Msapa Junction.“

„Mon capitaine, doufám že se nemýlíte. Zvěrstva,

kteřá spáchala shufta v Senwati, jsou totiž opravdu mimo veškeré představy zdravé mysli! Ten jejich generál Moses v sobě má snad přímo patologickou nenávist ke všem lidem evropského původu..." Míšeneček se na chvíli odmlčel, váhal. „Na misijní stanici pracovalo snad víc jak deset bílých řeholnic a já slyšel, že..."

„Chápu, chápu...", přerušil ho hbitě bývalý právník, protože žádným detailům nechtěl naslouchat. „Umím si to živě představit! Hlavně se pokuste zabránit šíření těchto poplašných informací mezi vašim osazenstvem. Nechci, aby mi tady panikařili..."

„Samozřejmě, mon capitaine," horlivě přikyvoval Boussier.

„Nevíte náhodou, jaké síle ten generál Moses velí?"

„Nejde o víc než stovku povstalců, ale jak jsem už předeslal, jsou všichni perfektně vyzbrojeni. Dokonce se proslýchá, že s sebou vlečou i jeden kanón, bližší podrobnosti však neznáme. Mně osobně se to zdá dost nepravděpodobné. Postupují prý v konvoji kradených dopravních prostředků a v Senwati se navíc zmocnili i cisterny s benzinem, patřící jedné z ropných společností..."

„Aha," podivil se Bruce. „Ovšem ani tahle informace nezmění mé rozhodnutí tady přenocovat. Každopádně musíme vyrazit časně ráno..."

„Jak si přejete, mon capitaine..."

„A teď, monieur," změnil téma velitel, „bych potřeboval získat něco k přesunu. Je tohle auto pojízdné?"

ukázal na rozměrné světlezelené kombi značky Ford Ranchero, zaparkované vedle zídky.

„Jistěže. Patří mé společnosti," přitakal Boussier, vytáhl z kapsy klíčky na kroužku a předal mu je. „Tady máte - nádrž je plná..."

„Paráda," pochválil ho Curry. „Teď už jen musíme najít Madame Cartierovou..."

Čekala v hotelové hale a hned se postavila, když oba muži vešli dovnitř.

„Dámo, jste připravená?"

„K vašemu potěšení vás už netrpělivě vyčkávám," odpověděla. Kapitán na ni ostře pohlédl. Jen pouhý náznak zajiskření v těch temně modrých očích naznačoval, že si je dobře vědoma neobratně vyřčeného dvojsmyslu.

Vyšli ven, zamířili k fordce a Bruce jí úslužně otevřel dveře.

„Jak jste laskavý, monsieur." Ocenila jeho snahu a uvelebila se na sedadle. Bývalý právník obešel vůz, aby se vedle ní usadil za volantem.

„Už je skoro tma," nadhodil.

„Zahněte doprava do Msapa Junction Road, tam máme jednu hlídku..."

Velitel se řídil jejími pokyny, takže za chvíli po prашné cestě bez problémů projeli celým městečkem, až dorazili k poslednímu domku těsně před náspem hráze.

„Tady," upozornila ho dívka a Curry zastavil. Hlídkovali tam dva muži vyzbrojení malorážkami. Kapitán se od nich dozvěděl, že nikde nespátí žádný náznak přítomnosti povstalců. Zdál se mu však oba velice nervózní, proto se ihned rozhodl.

„Chci, abyste se vrátili zpátky do hotelu. Balubové si zajisté všimli příjezdu vlaku, takže vzhledem k očividně posílené obraně vašeho přístavu určitě nezaútočí. Dnešní noc pro nás bude bezpečná, i když zřejmě dostanou zálsuk na podříznutí několika hrdel, obzvlášť jestli vás tady nechám..."

Oba míšenci okamžitě popadli veškeré své věci a se zjevnou úlevou zamířili do centra.

„Kde jsou ostatní?" vyzvídal pak dál.

„Další post máme u čerpací stanice dole u řeky, tam by měli hlídkovat tři lidé..."

Bruce opět naslouchal jejím příkazům. Jednou či dvakrát na ni letmo pohlédl. Seděla vtěsnaná v koutku, nohy skrčené pod sebou - ani se nezavrtěla. Carrymu se líbily ženy, které nešíří nekld! Tahle vlastnost je přímo hojivá. Najednou se usmála-tohle tedy neléčí! Hernajs, tohle přece naopak děsně rozrušuje!!! Vtom se k němu otočila a odhalila jeho kradmý pohled. Nakonec se hlasitě rozchechtala.

„Mon capitaine, vy jste Angličan, že ano?"

„Kdepak, čistokrevný Rhodezan," bránil se.

„To je přece to samé," uklidňovala ho dívka. „Mluvíte totiž francouzsky tak hrozně, že vaší mateřštinou musí být angličtina!"

Bruce se pousmál. „Možná je vaše angličtina lepší než má francouzština," popíchl ji.

„Pravděpodobně nemůže být horší," zareagovala v jeho mateřštině. „Vypadáte zcela jinak, když z vás číší radost - ne tak ponuře, ne tak heroicky. Teď ale radši zatočte doprava..."

Curry poslechl a fordka sjížděla k řece.

„Jste velmi upřímná," ohodnotil. „Navíc vaše angličtina je opravdu výborná!"

„Kouříte?" chtěla vědět. Když přikývl, zapálila dvě cigarety a jednu mu podala.

„Jste moc mladá na tabák a stejně tak i na vdavky. Přestala se nadšeně culit, nohy stáhla ze sedadla.

„Tady je čerpací stanice," ukazovala.

„Promiňte. Neměl jsem nic takového říkat..."

„Nic se neděje.“

„Bylo to ode mě neomalené,“ namítl.

„To je v pořádku.“

Bruce zastavil a otevřel dveře. Vyšel ven směrem k dřevěnému molu, kde se nacházela čerpací stanice. Prkna pod jeho kroky duněla. Opar vycházel z rákosí kolem přístavu, žáby kuňkaly v padesáti různých tóninách. Strážné objevil v přístřešku.

„Než padne úplná tma, stihnete se ještě vrátit do hotelu!“

„Oui, monsieur“ radostně odsouhlasili amatéři. Bruce je sledoval, než bezpečně dorazili ke svému vozu.

Teprve potom nastartoval. I přes hluk motoru zaslechl, jak se dívka ptá: „Mon capitaine Curry, jaképak je vůbec vaše křestní jméno?“

„Bruce.“

Snažila se po něm zopakovat správnou výslovnost, ale vyznělo to spíš jako brusle. Pak pokračovala v otázkách dál.

„Proč jste se dal k vojákům?“

„Z mnoha důvodů,“ zareagoval uštěpačně.

„Vy ale přece vůbec nevypadáte jako rozený zabiják, i přes veškerá vyznamenání a zbraně, nekompromisnost či časté vydávání rozkazů...“

„Možná nejsem tak dobrý voják,“ zakřenil se.

„Jste velice schopný, ale vypadáte dost zachmuřeně, tedy pokud se zrovna nesmějete. Jsem ráda, že se nesnažíte mermomocí vyniknout jako profesionál...“

„Kdepak máme další hrdiny?“

„U kolejí, tam jsou dva. Nahoře jen musíte zatočit doprava, Bruce.“

„Vy jste určitě taky velmi zdatná, Shermaine.“ Znovu zavládlo ticho, když si vyzkoušeli, jak nahlas znějí jména protějšků. Curry ho dokonce vnímal hmotně - uklidňovalo a hřálo jako čerstvý chléb. Ale co ten její manžel, pomyslel si, vůbec nechápu, kde je, ani jak může vypadat.

A vůbec, proč tu není s ní?

„Je mrtvý,“ špitla. „Umřel před čtyřmi měsíci na malárii...“

Opět šok. Takhle mladá vdova a navíc odpovídá na nevyslovenou otázku. Kapitán zůstal na okamžik úžasem téměř ochromený.

„Promiňte,“ vykoktal.

„A jsme tady-ta chýše s doškovou střechou.“

Velitel zastavil, motor ztichl. V nastalém klidu opět promluvila.

„Byl to skvělý muž, nesmírně jemný a laskavý. Zнала jsem ho jen několik měsíců, ale vyvěrala z něj jen vlídnost a klid...“ Vypadala ještě menší v koutku velkého vozu, když padal soumrak a ona se tvářila nešťastně. Bývalý právník náhle vnímal obrovskou vlnu něžnosti, která ho nečekaně zavalila. Chtěl ji jednou rukou obejmout, přitisknout k sobě, zaštitit před doléhajícím žalem. Hledal slova, ale než ho cokoliv příhodného napadlo, probírala se z truchlivého zadumání a promluvila v běžném konverzačním tónu.

„Musíme si pospíšet, brzy se setmí!“

V hotelovém vestibulu se shromáždili všichni zaměstnanci společnosti. Haig právě usadil jeden z těžkých kulometů do okna u schodiště v prvním patře, aby mohl pokrýt hlavní ulici. Dva další ozbrojenci se přesunuli k zadním dveřím u kuchyně. Civilisté v malých skupinkách si tiše povídali a ve tvářích se jim zračil výraz naprosté psí oddanosti, když vzhledli ke vstupujícímu veliteli.

Tato reakce Curryho silně znepokojila.

„Máš všechno pod kontrolou, Mikeu?“ vyhrkl příkře.

„Jasně, Bruce. Dokážeme tenhle barák s přehledem ubránit při jakémkoliv plíživému přepadu. De Surrier a Hendry na nádraží by taky neměli mít žádné světoborné problémy.“

„A co všichni tihle,“ kapitán máchl rukou kolem,

„mají svá zavazadla konečně naložená?“

„Jo, vešlo se tam všechno. Navíc jsem nařídil staršinovi, aby vydal stravu z našich skladů.“

„Paráda,“ oddechl si nahlas Curry. Zatím tedy žádné další komplikace nepříbyly.

„Kdepak je ten Boussier?“

„Naproti, v kanceláři té své důlní společnosti.“

„Skočím si s ním popovídat.“

Momentálně zbavený všech starostí vyšel ven, Shermaine se k němu klidně přidala. Líbilo se mu, že ji má po boku. Boussier vzhledl, když pohledný pár vstoupil do místnosti. Nemilosrdná záře syčící petrolejové lampy zdůraznila linky v koutech očí a úst, zároveň obnažila lysé růžové ostrůvky na temeni hlavy, obvykle zakryté pracně sčesanými vlasy.

„Martine, přece nemůžeš pořád pracovat!“ spráskla ruce Shermaine. Obdařil ji úsměvem, zcela odpovídajícím jeho stáří.

„Neboj se, drahá, jen si tady uklízím poslední věci.“

Prosím, mon capitaine, sedněte si.“

Obešel stůl, aby odklidil hromadu těžkých účetních knih vázaných v kůži, momentálně zabírajících místo na židli. Uložil je do dřevěné bedny, připravené na podlaze.

Pak se vrátil k svému křeslu, otevřel zásuvku, vytáhl z ní krabici viržinek a jedno veliteli nabídl.

„Mon capitaine, ani vám nemůžu dostatečně osvětlit, jak se nám ulevilo, když jste dorazil. Těch posledních pár měsíců ve mně vzbudilo všechny negativní emoce: pochybnosti, úzkost a kdovíco ještě...“ Škrtl sirkou a přidržel ji, aby si předkloněný důstojník mohl připálit. „Ale nyní všechno skončilo! Cítím, jako by obrovské břemeno spadlo z mých beder...“ Pak vyčítavě dodal: „Ovšem příliš brzo jste se nedostavili. Během poslední hodiny jsem se doslechl, že ten generál Moses a jeho hrdlořezové opustili Senwati! Skutečně míří na jih, přitom jsou od nás vzdáleni pouhých dvě stě kilometrů. Oni opravdu dorazí zítra, pokud dodrží dosavadní rychlost postupu...“

„Odkud se k vám podobná zpráva dostala?“

„Jeden z mých lidí všechno ví a neptejte se mě, jak tyto informace získává. V téhle zemi totiž existuje komunikační systém, kterému ani po všech těch letech strávených tady vůbec nerozumím. Možná je to těmi bubny - večer jsem je slyšel, ale s určitostí nevím nic. Každopádně získané podrobnosti jsou obvykle velice hodnověrné!“

„Nemyslel jsem, že se dostanou až takhle blízko,“ mmlal Bruce. „Pokud bych měl tušení o jejich zrychleném postupu, možná bych i risknul jízdu v noci - alespoň k našemu mostu...“

„Mon capitaine, mám dojem, že vaše rozhodnutí o přespaní tady bylo správné. Generál Moses se nepřesunuje potmě - určitě nikdo z jeho mužů by se takového hazardu nedopustil - navíc podmínky k překonání vzdálenosti od Senwati se podstatně zhoršily, když po tři měsíce nikdo silnici neudržoval. Proto budou rozhodně potřebovat deset až dvanáct hodin...“

„Snad tomu tak skutečně je,“ ustaraně přitakal Curry.

„Opravdu si nejsem jistý, zda jsme neměli vyrazit hned...“

„Také i v tomhle spočívá riziko, mon capitaine“ upozorňoval expert na domácí poměry. „Víme totiž o smutné skutečnosti, že domorodci se pohybují v těsné blízkosti města. Zahlédli jsme je zcela jasně! Stoprocentně tedy vědí o vašem příjezdu, takže velice snadno můžou vytrhat koleje, aby nám zabránili v odjezdu. Pořád si myslím, že vaše prvotní rozhodnutí je nejlepší!“

„Asi jo...“ Bývalý právník seděl mírně předkloněný, mračil se a potahoval z viržinka. Pak se přece jen pohodlně opřel, vrásky zadumání zmizely. „Opravdu si žádné noční dobrodružství nemůžeme dovolit. Usadím radši hlídku na té hrázi, a kdyby se ti loupící džentlmeni přece jen objevili, dokážeme je udržet do té doby, než lidé nastoupí a vlak se pohne!“

„Skutečně jde nejspíš o ten nejlepší postup,“ odsouhlasil Boussier. Náhle se zarazil, pohlédl k otevřeným oknům a ztišil hlas. „Kapitáne, ještě tu mám jednu záležitost, která nutně vyžaduje vaši plnou pozornost.“

„Jen pokračujte!“

„Zajisté dobře víte, jaké aktivity vyvíjela má společnost v Port Reprieve. Tady se prakticky soustřeďovala těžba diamantů z močálů řeky Lufira.“

Bruce přikývl.

„Proto mám v mém seifu,“ ukázal prstem na těžké ocelové dveře vestavěné do zdi hned za stolem, „devět a půl tisícovky karátů kvalitních drahokamů a nějakých šestadvacet tisíc karátů průmyslových kamenů...“

„To jsem předpokládal,“ přikývl Curry, tón hlasu udržoval neutrální.

„Bylo by prospěšné, kdybychom se dohodli na podmínkách uspořádání i manipulace s tímto pokladem.“

„V čem jsou uloženy?“

„Prostá dřevěná bednička.“

„Velikost, váha?“

„Ukážu vám.“

Mišenec se k nim obrátil zády, aby mohl pracovat na číselníku. Slyšeli pouze jemné drnčení západky, potom cosi klaplo. Během čekání si náhle bývalý právník uvědomil, že Shermaine za celou dobu nepromluvila, s výjimkou počátečního pozdravu. Hned na ni pohlédl a ona se mile usmála. Líbily se mu ženy, které vědí, kdy držet jazyk za zuby. Boussier otevřel trezor dokořán, skutečně vytáhl menší dřevěnou schránku a položil ji na stůl.

„Tady to je!“

Velitel okamžitě rozměry odhadl: skoro půl metru dlouhá, pětadvacet centimetrů hluboká a třicet široká. Zkusmo ji potěžkal. „Pravděpodobně deset kilo,“ ohlásil.

„Viko je opatřené pečeti.“

„Máte dobrý postřeh,“ přitakal oblastní důlní manažer a dotkl se čtyř otisků v pečeti vosku.

„Nechtěl bych zbytečně přitahovat pozornost k zásilce umístěním strážného...“

„S tím plně souhlasím.“

Curry ještě pár vteřin zíral na poklad, než položil hlavní otázku: „Víte, jakápak je hodnota těchto drahokamů?“

Boussier pokrčil rameny. „Snad pět set milionů franků.“

Výřčený odhad na Curryho silně zapůsobil: půl milionu liber šterlinků. Dostatečná suma pro krádež, možná dostatečná i pro zabití...

„Navrhnu, monsieur, abyste zabezpečil tuhle schránku ve vašem zavazadle. Řekněme třeba zabalenou do prostěradla. Pochybuju, že se vyskytne nějaké akutní nebezpečí odcizení do té doby, než zastavíme v Msapa Junction. Potenciální zloděj by totiž nikde tady nenašel žádnou únikovou cestu. Ovšem na tom malém nádražíčku

okamžitě provedu další důležitá opatření k bezpečnému převozu.“

„Výborně, mon capitaine.“

Velitel vstal, pohlédl na hodinky. „Sedmá odbila a venku se tma dá doslova krájet. Teď vás tady nechám, abych překontroloval stráž na hrázi. Jen vás prosím, abyste stoprocentně zajistil účast veškerého vašeho osazenstva při brzkém ranním nástupu do vlaku.“

„Pochopitelně.“

Curry pohlédl na Shermaine, ta okamžitě vstala.

Podržel jí otevřené dveře a chtěl ji hned následovat, když se najednou zarazil.

„A co ta misijní stanice svatého Augustina? Předpokládám, že je už opuštěná...“

„To ne, kdepak,“ vyhrkl míšenec s výrazem menšího zahanbení. „Otec Ignatius je tam pořád i s těmi svými pacienty v nemocnici.“

„Díky za včasnou informaci...“ zavrčel hořce bývalý právník.

„Promiňte, mon capitaine. Tato skutečnost mi úplně vypadla z paměti - tolik se toho na mě v poslední době naválilo...“

„Znáte cestu k té misii?“ sykl Bruce směrem k dívce.

Tuto základní informaci mu mohla přece sdělit i ona.

„Ano, Bruce.“

„Možná byste mohla být od té dobroty a nasměrovat mě tam.“

„Samozřejmě,“ zaznělo také provinile.

Curry práskl dveřmi kanceláře a prudce vyrazil k hotelu, zatímco mu Shermaine klusala po boku. Člověk se na nikoho nemůže spolehnout, dunělo mu hlavou, fakt na nikoho!!!

Vtom zahlédl, jak Ruffý přichází od nádraží - v šeru silně připomínal velkého medvěda. S několika malými odchylkami, opravil sám sebe.

„Staršino.“

„Zdravím, šéfe.“

„Ten vrahoun Moses je blíž, než jsme počítali.“

Poslední zpráva umísťuje jeho pozici dvě stě kilometrů severně odtud, na silnici od Senwati.“

Ruffý překvapeně hvízdal. „Rozhodl ses vystartovat hned teď, šéfe?“

„Kdepak, jen bych potřeboval usadit menší kulometné hnízdo na konec té hráze. Pokud by náhodou shufta dorazila, musíme ty povstalce udržet v šachu do té doby, než všichni nastoupí do vlaku! A ty si to vezmeš na povel!“

„Hned zařídím vše potřebné, šéfe.“

„Já teď ještě musím zajet na misii - představ si, že zapomněli na toho bílého kněze! Nadporučík Haig přebírá mou funkci, dokud se nevrátím...“

„Souhlasím, šéfe!“

„Omlouvám se, Bruce. Měla jsem si na to vzpomenout,“

kající Shermaine se téměř ztrácela v sedadle ve svém oblíbeném koutu fordky.

„Nedělej si s tím starostí,“ uklidňujícím tónem ji chlácholil kapitán, ačkoliv to tak vůbec nemyslel.

„Pokoušeli jsme se zorganizovat, aby Otec Ignatius přesídlil do města. I sám Martin s ním tolikrát mluvil, ale misionář pokaždé odmítl...“

Curry neodpověděl. Právě sjížděl na hráz, takže se musel plně věnovat řízení. Z močálu se zdvihaly cáry oparu, podobné duchům se vznášely nad betonem cesty.

Zářící droboučký hmyz, připomínající svítilny,

se ve světlech reflektorů prudce zvětšoval, až se rozmázl o přední sklo. Žabí chór v bažinách vytruboval, houkal, doslova ohlušoval.

„Já se omluvila,“ hlesla.

„Jo, zaslech jsem něco,“ sykl řidič. „Není zapotřebí to dělat znovu...“

Opět mlčení.

„Jsi vždycky tak špatně naložený, Bruce?“ zkusila v angličtině.

„Vždycky,“ zaúpěl bývalý právník, „je právě jedno ze slov, které by mělo být z jazyka eliminováno!“

„Jelikož však k tomu nedošlo, budu pokračovat v jeho užívání. Pořád jsi neodpověděl na mou otázku: Jsi vždycky tak špatně naložený?“

„Jen nesnáším v práci zbytečnej bordel...“

„Co myslíš tím bordel, prosím?“

„Právě k tomu došlo: chyba, situace nastalá neschopností druhých, nebo když někdo nepoužije mozek.“

„Bruce, ty nikdy neděláš bordel?“

„Tohle právě není slušný výraz, Shermaine. Mladé dámy vybraných mravů podobná slova neužívají,“ přešel do francouzštiny.

„Ty nikdy neděláš chyby?“ opravila se. Curry neodpověděl.

Skutečně legrační, pomyslel si - nikdy nedělá chyby!

Přitom Bruce Curry vám dokáže předvést ukázkovej bordel!

Dívka si položila ruku přes útlý pas a pohodlně se usadila.

„Bonaparte,“ tiše nadhodila. „Chladný, mlčenlivý schopný.“

„Nic takového jsem neřekl...“ začal se rychle bránit.
Náhle v matné záři přístrojové desky zahlédl její rozpustilý výraz. Nezbylo mu nic jiného než se zašklebit.
„Tak dobře, předvádím se jako fracek.“
„Dáš si cigaretu?“
„Ano, prosím.“
Jednu zapálila a podala mu ji.
„Ty nemáš rád...“ váhala, „chyby. A je vůbec něco, co máš rád?“
„Mám rád spoustu věcí.“
„Prozrad' mi tedy...“
Poskočili na konci hráze a kapitán přidal plyn při výjezdu na protějším břehu.
„Miluju pobyt na horách, kde fouká vítr, nebo přichuť moře. Mám rád Sinatru, langusty, vyváženost Purdey Royal i zvuk smíchu malé holčičky. Zbožňuju první zatažení z cigarety zapálené v ohništi, vůni jasmínu, dotek hedvábí - ráno si rád přispím a miluju pocit vzrušení při ohrožování královny mým koněm. Stíny na spadaném jehličí v lese mě taky dokážou potěšit.
A samozřejmě, peníze! Ale obzvlášť se mi zamlouvají ženy, které nekladou příliš mnoho otázek...“
„Všechno?“
„Kdepak, to není ani předkrm.“
„A nehleď na ten... chyby, co ještě nesnášíš?“
„Ženy, které kladou příliš mnoho otázek.“ Hned postřehl její potutelný úsměv. „Sobectví s výjimkou vlastního, tuřínovou polévku, politiky, blondaté chloupky ve stydké oblasti, skotskou whisky, klasickou hudbu a kocovinu...“
„Jsem si přímo jistá, že výčet opět není úplný.“
„Ne, zdaleka ne.“
„Jsi velice senzuální, protože všechna tvá pro i proti se týkají lidských smyslů.“
„Souhlas.“
„Vůbec se nezmiňuješ o lidech okolo. Proč?“
„Není tohle náhodou odbočka k misi?“
„A hele, zpomal, cesta je fakt hrozná. Proč se nezmiňuješ o svých vztazích k lidem okolo?“
„Proč se tolik vyptáváš? Možná ti to ale jednoho dne povím...“
Opět ztichla, po chvíli se ozvala téměř něžně.
„A co vlastně požaduješ od života - jen položky ze svého kladného seznamu? Nic víc nechceš?“
„Kam tě vede slepá vašeň - ani nápad! Nechci nic, neočekávám nic, a proto mě nikdy nemůže zasáhnout zklamání...“
Náhle s ní zacloumal hněv. „Nejenom že se chováš jako děcko, ale ty jako děcko i mluvíš!“
„Další co nemám rád, je kritika.“
„Jsi přece mladý, pálí ti to, docela pohledný...“
„Děkuju, to už je mnohem lepší.“
„....jsi poštilec!“
!
„To už není tak dobré, ale nijak se tím neužirej.“
„To rozhodně nebudu, to tedy ne!“ vzplanula. „Víš, co můžeš...“ pátrala v angličtině po pustošivém výrazu.
„Můžeš jít skočit z jezera!“
„Nemyslíš náhodou do?“
„Do, ven, dozadu, bokem - nestarám se!“
„Paráda. Blaží mě, že máme jasno. Jinak jsme asi dorazili k misi, tamhle vidím nějaký odlesk.“
Neodpověděla, jen se hlouběji zasunula do svého kouta. Dýchala tak přerývaně, až se špička její cigarety rozzářila a svým žhnutím osvětlovala interiér fordky.
Kostel tonul v temnotě, ze dvou stran ho obklopovala dlouhá nízká budova. Bruce zahlédl pohyb stínu za jedním z oken.
„Není to náhodou špitál?“
„Co jinýho!“ odsekla.
Curry zaparkoval auto u nízké přední verandy a vypnul reflektory.
„Jdeš se mnou?“
„Nel!“
„Fakt bych měl radost, kdybys mě představila zdejšímu knězi.“
Chvilí se ani nepohnula, potom prudce otevřela dveře a vypochoďovala ke schůdkům na verandu, aniž by pohlédla na řidiče za sebou.
Následoval ji skrz recepci, potom dál chodbou kolem kliniky, minuli miniaturní operační sál, načež vešli do nemocničního křídla.
„To je návštěva, Madame Cartierová.“ Otec Ignatius se odvrátil od lůžka, nad nímž se skláněl, a vyšel ji vůstřety.
„Slyšel jsem o záchraném vlaku, prý už dorazil do Port Reprieve, není-liž pravda? Proto mě napadlo, že už jste dávno odjeli...“
„Ještě ne, Otče. Až zítra ráno.“

Misionář byl vysoký, měřil snad metr devadesát, odhadoval Curry. Rukávy hnědé sutany si pravděpodobně ušil coby ústupek zdejšímu klimatu a holé paže se zdály stvořené jen z kostí pokrytých kůží, hladké, bez jediného chloupku, s modrými silně vystupujícími žilami. Vyzábělý zjev doplňovaly mohutné kostnaté dlaně a chodidla, na nohou měl hnědé sandály.

Jako většina vytáhlých hubeňourů se hrbil. Tvář se nejevila nijak zajímavá, zcela obyčejný obličej, kde brýle v kovových obroučkách spočívaly na poměrně neforemném nose.

Na první pohled ani mladý, ani starý, s nepopsatelnými vlasy ještě bez šedin. Upoutala však aura neuspěchaného poklidu, která se dá často objevit u božích služebníků. Nyní právě zaměřil pozornost na vetřelce v uniformě, pozvolna ho přejížděl pohledem.

„Dobry večer, synu.“

„Dobry večer, Otče.“ Bruce si připadal celý nespůsobilý, v přítomnosti zbožných lidí se vždy takhle ošival. Kdybych si tak mohl být jistý třeba jen jednou jedinou záležitostí v mém životě, dupal s marnou závistí, jako si je tenhle misionář jistý vším..

„Otče, tohle je capitaine Curry,“ chladně ho Shermaine představila, zčistajasna se však opět rozzářila. „Cizí lidé ho vůbec nezajímají, proto dorazil sem, aby vás odvezl do bezpečí...“

Otec Ignatius mu podal ruku. Bruce ihned pocítil chladnou a suchou kůži, čímž si uvědomil, jak on sám je celý propocení.

„To je od vás velice pozorné,“ poznamenal kněz a uculil se, jelikož okamžitě vycítil napětí mezi mladým párem.

„Nechci vám připadat jako nevďěčník, ale je mi opravdu líto, že vaši nabídku nemohu akceptovat...“

„My jsme zase obdrželi zprávy o postupu kolony ozbrojených povstalců - shufta je pouhých dvě stě kilometrů odtud. Dorazí sem za den či dva, hrozí vám smrtelné nebezpečí! Tihle vzbouřenci jsou zcela nemilosrdní,“ přesvědčoval ho bývalý právník.

„Svatá pravda,“ přitakal misionář. „Zaslechl jsem totéž, a proto máme vše dobře připravené - personál i mí pacienti zmizí totiž v buši...“

„Budou vás pronásledovat!“

„Nemyslím,“ zavrtěl hlavou Otec Ignatius. „Přece s námi nemohou marnit čas! Jdou po kořisti, nemocní je nezajímají...“

„Ale vypálí vám misijní stanici.“

„Pokud ano, znovu si ji vystavíme, až odejdou.“

„V divočině se hemží vyhladovělí Balubové, takže se asi brzo ocitnete v polévkovém hrnci lidožroutů,“ pokusil se ho Curry postrašit.

„Pán Bůh chraň,“ potřásl hlavou kněz. „Téměř každý člen domorodého kmene se zde, za dobu existence naší nemocnice, objevil jako pacient. Nemám se čeho bát, protože to jsou všechno moji přátelé...“

„Otče, podívejte se na to zcela pragmaticky: nevzpírejte se, poněvadž mám jasné příkazy přivést vás zpátky do Elisabethvillu. A jsem nucený na jejich splnění trvat!“

„Ovšem mé příkazy hovoří jasně o tom, že mé místo je zde! Snad souhlasíte, že ty mě přicházejí od vyšší autority, než je ta vaše?“ Otec Ignatius se pousmál, zatímco Curry otevřel ústa, aby ho zavalil dalšími argumenty.

Náhle se však rozchechtal.

„Ani ve snu by mě nenapadlo vám v tomhle odporovat! Nescházejí vám náhodou nějaké důležité věci, které bychom vám mohli poskytnout?“

„Co třeba léky?“

„Z anestetik jen morfium, pak polní obvazy- obávám se, že toho moc není...“

„Všechno nám pomůže - a co jídlo?“

„Ano, nechám vám všechno, co budeme moci postrádat,“ přislíbil velitel.

Náhle kdesi zavyla žena tak zoufale, že to vyděsilo i otrlého kapitána.

„Pravděpodobně nám do rána skoná,“ vysvětloval kněz tiše. „Nemůžeme ji totiž zachránit...“

„Co je jí?“

„Už dva dny ji sužují porodní bolesti, ale provázejí je nějaké komplikace.“

„Copak ji nemůžete operovat?“

„Nejsem doktor, synu. Jednoho jsme tu měli předtím, než se to v téhle zemi zvrátilo. Potom hned zmizel zpátky do Elisabethvillu. Kdepak...,“ z hlasu zazněl zoufalý soucit s utrpením snad celého lidstva, „chuděra, musí zemřít...“

„Haig!“ vykřikl Bruce.

„Pardon?“

„Otče, vy tu přece máte operační sál. Je plně vybavený?“

„Ano - alespoň si to myslím...“

„A co anestetika?“

„Chloroform a pentothal.“

„Paráda,“ vydechl žoldák. „Doktora vám seženu!

Shermaine, jedeme, honem!“

„Himlhergot, tenhle hroznej hic, tohle smrdutý vedro!“

sopčil poručík Hendry, zatímco si otíral obličej umouněným kapesníkem a padl zpátky na palandu. „Všim sis, ten Curry nechá mě a tebe tady v tom vagónu, zatímco náš Haig si jde na hotel - a kápo si sám rajzuje s tou malou francouzskou poběhlicí. Vůbec ho nezajímá, jak se tady v tyhle bedně vaříme! Hlavně že on a jeho kámoš vožrala se máj dobře - postřehnuls to vůbec, hej?“

„Někdo musí zůstat na palubě, Willie,“ chlácholil ho

Hezounek.

„Jo, ale všiml sis, kdo to je? Vždycky jen my dva protože ti chlapečkové z vyšší společnosti pokaždý táhnou za jeden provaz! S tím musíš souhlasit, že se jeden o druhého pečlivě stará...“ Přesunul pozornost k otevřenému oknu v kupé.

„Slunce už pomalu zapadlo,

přitom je tady všechno rozžhavený, že by se tu klidně uvařily vejce! A jak bych pil...“ Rozšněroval si vysoké boty, sroloval propoceně ponožky a znechuceně si prohlížel velké bílé nohy. „To smrdutý vedro mi zase rozproudilo tu nešťastnou dermatomykózu...“

Roztáhl si dva prsty, aby si vydlobal šupinky kůže.

„Zbyla ti ještě nějaká mast, André?“

„Samozřejmě, už pro ni klušu.“ Belgičan otevřel svůj bágl, vyhrabal tubu a přešel k ležícímu spolubojovníkovi.

„Namaž mi to!“ přikázal teutonský uzurpátor a natáhl nohy k dobrovolnému ošetřovateli. Ten si jen přisedl, choré končetiny si položil do klína. Pak se pustil do práce, zatímco Willie pokuřoval a pozoroval vyfukované namodralé kroužky, které se rozpínaly pod stropem.

„Himlhergot, já bych se tak něčeho napil! Třeba takovej vorosenej půllitr piva s pořádně našlehanou pěnou,“

výšku naznačil čtyřmi prsty, pak se opřel o loket a studoval Hezounka při roztírání hojivého prostředku mezi dlouhými prsty na noze.

„Jak to jde?“

„Téměř končím, Willie.“

„Jak to vypadá?“

„Ne tak špatně jako minule, zatím to nezačalo ani mokvat.“

„Ale svědí to tak hrozně, že si to ani neumíš představit!“

De Surrier neodpověděl, takže ho skopčák ihned kopnul chodidlem do žeber.

„Slyšíš vůbec, co říkám?“

„Ano, svědí tě to...“

„No vidíš, příště koukej vodpovídat, ať si nemyslím, že mluvím sám se sebou!“

„Promiň, Willie.“

Němec cosi zabrumlal, pak ztichl.

„Je ti se mnou dobře, André?“

„Přece tohle dobře víš.“

„Určitě jsme kamarádi, vid', André?“

„Samozřejmě že ano, vždyť to víš.“

Výraz prohnání nahradil nudu v poručíkově tváři.

„Tobě nevadí, když po tobě něco chci, jako třeba tohle natírání mejch prstů?“

„Opravdu nevadí - vždyť je to radost posloužit,

Willie.“

„Takže si v tom lebedíš, jo?“ Němci se do hlasu vloudil ostrý tón. „Tobě se to tedy líbí?“

Belgičan na něj s obavami pohlédl. „Nevadí mi to.“

Oči v barvě roztekla karamelu ulpěly na úzkých teutonských očkách mongolského typu.

„Dotýkáš se mě rád?“

Podporučík dokončil léčbu a nervózně si otřel prsty do ručníku.

„André, ptal jsem se, zda se mě rád dotýkáš? Přál sis někdy, abych se i já tebe dotkl?“

Hezounek se pokusil vstát, ale Willie ho pravačkou lapl za krk a stáhl zpátky na vedlejší lůžko.

„Zatraceně, odpovídej! Líbí se ti to?“

„Ubližuješ mi, Willie,“ sípál de Surrier.

„Božinku, není to hanba?“

Hendry se zlověstně šklebil. Přesunul prsty ke konci svalu u klíční kosti a sevření zesílil.

„Prosím, Willie, prosím,“ kňoural Hezounek a snažil se vyprostit.

„Tobě se to přece líbí, že jo? Dělej, odpovídej...“

„Ano, samozřejmě, ano... Willie, neubližuj mi, prosím tě!“

„Teď mi, Hezounku, pěkně řekneš, jestli jsi to předtím už dělal? Myslím ale opravdově.“ Poručík srazil mladíka na palandě tváří do polštáře, koleno mu zabodl do zad.

Opřel do něj celou svou váhu.

„Nel!“ vriskal vyděšený Belgičan. „Nikdy jsem nic takového nedělal! Willie, prosím tě, neubližuj mi...“

„André, ty mi neříkáš pravdu - tohleto na mě nikdy nezkoušej!“

„Dobře, dobře, lhal jsem.“ Chudák se snažil otočit hlavou, ale teutonský silák mu tenhle úhybný manévr nepovolil.
„Vyprávěj mi o tom všechno - fofrem, Hezounku!“
„Stalo se to jen jednou, v Bruselu.“
„Himlhergot, kdopak byl tím gurmánem, komupak se zalíbilo tvé masíčko?“
„Můj zaměstnavatel - pracoval jsem pro něj. Dělal do exportu...“
„A pak tě vyhodil! Vykopnul tě, Hezounku, jakmile se tě nabažil?“
„Ne, kdepak, ty to nechápeš!“ De Surrier vehementně popíral. „Nerozumíš tomu! On se o mě totiž staral, dokonce mi sehnal byt, dostal jsem od něj auto, zkrátka všechno.
On by mě neopustil, kdyby nedošlo - kdyby se to nestalo...
Nemohl mi už pomáhat, i když to se mnou myslel vážně!
Přisahám ti - on mě totiž miloval!“
Skopčák se přímo dusil chechtotem, teď se konečně naplno bavil.
„Miloval! Ježíšikriste!“ Říčet s hlavou zvrácenou, téměř zmíral. Zotavil se až po deseti vteřinách, teprve potom se mohl ptát dál: „K čemu tedy došlo mezi tebou a tím tvým oplzlým milencem? Proč ses neoženil, neusadil a nezaložil rodinu, hej!“ Nad nepravděpodobností téhle vize se při svém perverzním smyslu pro humor Hendry v křečích málem zhroutil.
„Došlo totiž k vyšetřování. Policie - au! Bolí mě to, Willie.“
„Mluv dál, mamsell!“
„Kvůli policii mu nezbyla žádná další alternativa.
On totiž zastával dost vysokou funkci, takže si žádný skandál nemohl dovolit. Přitom žádná ústupová cesta neexistovala, ani jiné příhodné řešení pro nás. Situace byla zcela beznadějná, pocit štěstí vymizel...“
„Hezounku, sladkou omáčku vynechej, chci slyšet jen zajímavý fakta!“
„Proto mi sehnal zaměstnání až tady v Elisabethvillu, finančně mě zabezpečil, zaplatil mi letenku a všechno ostatní. Udělal pro mě opravdu všechno, staral se o mě, dokonce mi i pořád píše...“
„Jaká nádhera, skutečně pohádka s příběhem lásky na první pohled! Ty snad chceš, abych se rozbrečel. . . „
Náhle se skopčákův chechtot pozměnil, zdál se drsnější.
„Himlhergot, tohle si ale dobře zapamatuj, Hezounku!
Nesnáším teplouše!!!“ Ze všech sil opět zaryl prsty pod klíční kost, André se rozkňučel.
„Teď ti řeknu jednu napínavou historku: během pobytu v polepšovně si na mě brousil zuby nějaký buzerant a pořád mě chtěl nějak vošahávat. Jednoho dne jsem ho vylákal do sprchy, ovšem vzal jsem si s sebou obyčejnou žiletku. Dvacet kluků v kójičkách koupelny zpívalo a pokřikovalo, zatímco on ječel skoro stejně jako ostatní.
Nikdo si ho samozřejmě nevšímal.
Prej se chtěl stát ženskou, tak jsem mu pomohl!“ Poručík náhle začal chraptět, téměř sípal nad kouzelnou vzpomínkou.
„Himlhergot!“ syčel. „To bylo krve!“ Belgičan už vzlykal, neovladatelně se třásl.
„Já nechtěl - prosím, Willie - já si nemůžu pomoci.
Stalo se to jen jednou. Nech mě být, prosím. . . „
„Jak by se ti líbilo, kdybych ti taky pomohl, André?“
„Ne!!!“ vypískl Hezounek. A Hendry ztratil další zájem o hru, zoufalou obět' pustil a nechal ležet. Raději hrábl po ponožkách.
„Skočím si pro pivo.“ Zašněroval si boty a vstal.
„Ale zapamatuj si jedno,“ pronesl hrozivě nad schouleným mladíkem, „nesnaž se na mě ušít boudu, machře!“
Potom vzal pušku a zmizel v chodbičce.
Poručík narazil na důlního manažera přímo na hotelové verandě, kde zrovna rozprávěl se skupinou svých mužů.
„Kde je kapitán Curry?“ požadoval upřesnění.
„Odjel na misijní stanici.“
„Kdy?“
„Asi před deseti minutami.“
„Výborně,“ pochvaloval si Hendry. „Kdo má klíče od baru?“
Boussier zaváhal.
„Váš velitel všem jasně nařídil nechat onu místnost zamčenou.“
Němec shodil pušku z ramene.
„Nedělej mi těžkosti, machře!“
„Monsieur, je mi líto, ale musím dodržovat kapitánovy instrukce.“
Minutu na sebe zírali, v pohledu staršího muže odhodlání nezesláblo.
„Ať je tedy po tvém, hej!“ Skopčák se nijak nerozpákoval, otočil se a ve vestibulu předvedl perfektní útok na určený cíl. Chabá konstrukce a obyčejný zámek dvoukřídlých dveří pro něj neznamenal žádnou vážnější překážku. Rozletěly se dokořán. Během zlomku vteřiny stál zkušený žoldák přímo u pultu, položil si na něj svou zbraň a zespoda vytáhl pivo značky Simba.
První láhev vyprázdnil, aniž by ji odtrhl od rtů. Bujně si odkrkl a hrábl pro druhou, zapáchal otvírákem, zátka odskočila a pijan chvilku věnoval inspekci pěnivých bublinek, které se objevily v hrdle.
„Hendry!“ Teutonský dobyvatel pohlédl k nadporučíkovi ve dveřích.
„Zdravíčko, Mikeu!“ vycenil zuby.

„Co si myslíš, že děláš?“

„Jako co tohle vypadá?“ pozvedl láhev v gestu salutování, načež obřadně upil.

„Bruce vydal striktní příkaz nikoho sem nevypouštět!“

„Prokrindapána, Haigu. Přestaň se už chovat jako stará baba.“

„Poručíku, vypadni odtud! Teď tady velím já...“

„Mikeu,“ Němec se vykutáleně šklebil, „přece nechceš,

abych umřel na žízeň nebo na něco podobně vošklivýho?“ Opřel si lokty o pult. „Dej mi ještě pár minut, ať to můžu dopít...“

Bývalý chirurg pohlédl do hotelové haly a ihned zaregistroval skupinu civilistů, kteří se velmi zajímali o dění v baru. Raději zavřel dveře, potom přešel k narušiteli klidu. Zaujal pozici proti němu.

„Hendry, dávám ti dvě minuty!“ odsouhlasil požadavek v nepřátelském tónu. „Pak zmizíš!“

„Mikeu, ty přece vůbec nejseš žádnéj grázl - jen jsme udělali chybu, že jsme se o sebe třeli proti srsti! A něco ti řeknu: moc mě to mrzí...“

„Dělej, zavíráme!“ odsekl Angličan. Aniž by se otočil, hrábl provokatér dozadu a sebral z police láhev koňaku.

S pomocí zubů vytáhl korkovou zátku, vybral napoleonku a odlil trochu olejově jantarové tekutiny.

„Dělej mi společnost, Mikeu!“ navrhl a přistrčil spolubojovníkovi drink. Napřed se Haig tvářil neutrálně, náhle se mu tvář jakoby sesypala. Bývalý chirurg opět zíral do bachraté sklenky. Olízl si rty. Zase vypadal starší i unavenější. Jen silou vůle se mu podařilo odtrhnout zrak od lákové nabídky.

„Hendry, čert tě vem!“ sykl s odporem. „Jsi ztracený případ! Ztraceně!“ Udeřil do nabízeného koňaku, napoleonka sklouzla po pultu a roztříštila se o zeď.

„Mikeu, udělal jsem snad něco špatně?“ vyzvídal téměř šeptem svůdce. „Vždyť jsem si chtěl s tebou jen přit'uknout, nic jinýho...“

Aroma rozlité lihoviny, ostře vonící po zralých hroznech, zaútočilo na čichové orgány bývalého alkoholika.

Znovu si nervózně olízl rty. Pod jazykem mu vytryskly snad řeky slin a hluboká bolavá touha se ozvala kdesi v okolí žaludku, pomalu ho celého zachvacovala i omamovala.

„Do prdele!“ zachroptěl. „Ach, ty hajzle zatracenej, lotře všech lotrů...“, zalykal se vztekem, když Němec suverénně plnil další sklenku.

„Tak co, Mikeu, jakpak dlouho už jsi byl na suchu?“

Rok, dva? Ochutnej jen kapku, ucucni si - pamatuješ si,

jak tě koňak v nejhorších chvílích povznese! No tak,

chlapče-jsi jenom unavenej, tvrdě jsi pracoval, zasloužíš si odměnu! Ale jenom jednu - tady ji máš! Jen si se mnou přit'ukni, šoupní ho tam!“

Nadporučík si přemýšlivě promnul bradu, i když se už začal potit na čele. I na horním rtu mu naskákaly velké krůpěje. Mučené tělo si žádalo své.

„Kamaráde, no tak...“ Skopčák skoro krákal vzrušením při svém výkonu coby profesionální pokušitel: perfektně vábil, lákal, sváděl.

Ruka Angličana objala buclatou sklenku - jako by se posunovala o své vlastní vůli, zdvihala d'ábelský lektvar ke rtům, které se náhle roztráslly, zatímco oči se naplnily směsicí averze i touhy.

„Jenom tuhle jednu!“ našeptával Hendry. „Jen jednu jedinou...“

Vtom do sebe nadporučík celou dávku hodil prudkým pohybem paže, jedno polknutí a napoleonka zela prázdnotou. Objal ji dlaněmi, hlava zůstala sehnutá.

„Nesnáším tě! Bože můj, jak já tě nenávidím...“,

procedil směrem k pokušiteli, možná i sám k sobě či ke kapce zbylé lihoviny uvnitř.

„Ty můj kluku, tak je to!“ skřehotal provokatér. „Hodnejs chlapec, neboj, hned ti naleju...“

Bruce vešel hlavním vchodem do hotelu, Shermaine se jako obvykle pokoušela udržet s ním krok. V hale postávalo několik skupinek lidí, ve vzduchu se dalo vycítit přímo hmatatelné napětí. Zhlédli i Boussiera, který jim hned šel naproti.

„Mon capitaine, moc mě mrzí smutná skutečnost, že jsem ty dva nedokázal zastavit. Tamten s těmi zrzavými vlasy vypadal skutečně nebezpečně - mával tady flintou a já mám dojem, že by ji snad i použil...“

„O čem to sakra mluvíte?“ divil se Curry, ale dřív než mohl důlní manažer vše vysvětlit, z druhého konce vestibulu, přímo od baru, se ozval typicky hnusný skopčácký chechtot.

„Ano, přesně tam o těch mluvím,“ šeptal mišenec.

„Tráví tam už celou hodinu.“

„Hernajs, zrovna teď!“ záupěl velitel. „Krucinál, to není člověk, to je zvíře...“

Skoro běžel k danému místu, velice snadno rozrazil dvoukřídlé dveře, kterým už chyběl zámek. Hendry stál u zdi s napoleonkou v jedné a s automatickou puškou v druhé ruce. Zbraň držel za pistolovou rukojeť a právě s ní kreslil ve vzduchu neurčité kruhy.

Mike Haig stavěl pyramidu ze sklenic na barovém pultu. Zrovna na vrchol umíšťoval poslední kousek.

„Zdravičko, Bruce, ty starý lišáku, náš milovaný veliteli!“

uvítal příchozího a v přehnaném gestu téměř stříhl pukrle.

„Seš tu právě včas, takže se budeš moci zúčastnit střelecký soutěže. Willie ale zahazuje, slíbil jsem mu první ránu...“

Musíme však zachovávat pravidla, aby se nepodvádělo, jelikož jde striktně o demokratickou záležitost: každý má stejná práva! Hodnost se tady nepočítá! Že je to tak, náš milý germánku?“

Veškeré známé rysy bývalého chirurga zmizely, celá vizáž se mu podivně rozplizla, ztratila tvar. Rty měl uvolněné a ochablé, obě brady se mu houpaly jako povadlá řadra stařeny, oči slzely.

Náhle uchopil napoleonku umístěnou vedle pyramidy, tahle však byla plná. Láhev s koňakem stála opodál.

„Velice jemný a starobylý mok, absolutně bez chyby...“

U posledních dvou slov nezvládl artikulaci, takže je znovu zopakoval. Pak se rozverně zašklebil, zrak nemohl stále zaostřit.

„Uhni, Mikeu!“ halekal poručík od stěny a jednou rukou pozdvihl svou FN. Zamířil na skleněnou horu.

„Přistupte blíž, naše střelnice zahajuje provoz,“ hýkal

Haig, „při každém zásahu dostane pán růži! My tady máme ale jen kokosáky...“

„Hendry, okamžitě toho nech!“ zasyčel Bruce.

„Klidně se běž vycpat...“, odbyl ho Němec a vypálil.

Zbraň ho udeřila do ramene tak silně, až narazil na zeď.

Křehká pyramida explodovala ve sprše střípin, místnost vyplnilo burácení výstřelu.

„Dej pánovi kokosák!“ skřehotal nadporučík.

Kapitán překonal vzdálenost třemi rychlými dlouhými kroky a vyrval zbraň z rukou teutonského šilence.

„Končíš, ty vožralý prase, už ses vyřádl dost!“

„Běž se vycpat...“, chrčel Hendry a masíroval si zápěstí, namožené od zpětného nárazu.

„Kapitáne Curry,“ pronesl bývalý chirurg zpoza baru,

„copak jsi neslyšel slova mého nejlepšího přítele? Máš se jít vycpat sám a uhni...“

„Zavři hubu, Haigu!“

„Tentokrát tě zmáknou, kápo,“ vrčel Němec. „Už dlouho si mi dejchal na krk - teď tě konečně setřesu!“

„Laskavě slez z krku mého kamaráda, kapitáne Curry!“

jako ozvěna krákorál Angličan. „On přece není žádný hloupý slon, je to můj pokrevní bratr. A nedovolím ti, abys ho perzekuoval...“

„Tak pojď, kápo - dělej, nezdržuj!“ ponoukal velitele profesionální provokatér.

„Tak je to správné, Willie. Jen mu dej...“ Bývalý chirurg si dolil a opět pokračoval: „Vzepři se, přece ti nesmí sedět za krkem...“

„Slyšíš, kápo?“

„Ten chlast ti dal!“ povzdychl velitel.

„Hlavně dělej a nekecej, kápo. Nebo zase musím začít já?“

„Kdepak, nemusíš,“ ujistil ho bývalý právník, pozvedl pušku a zasáhl ho pažbou tak, až skopčák chytil další ránu o zeď.

Kapitán se mu pak jenom podíval do očí,

vypadaly jako skleněné. Tohle ho vyléčilo, pomyslel si.

Snad už ho přešla chuť zápasit. Teď už zbývalo jen ohlídat

Angličana, aby nevyopil ani jedinou kapku alkoholu navíc! Není čas na hledání staršiny, přitom tady toho skopčáckého grázla nemůžu nechat zase o samotě,

pokud musím postavit doktora na nohy a dopravit ho na misii, přemítal Curry.

„Shermaine,“ zavolal. Stála u dveří, takže k němu hned doběhla. „Umíš zacházet s pistolí?“

Přikývla. Curry odepnul šňůrku své služební zbraně

Smith & Wesson a podal ji dívce.

„Klidně ho zastřel, pokud by chtěl opustit své místo za tou barovou stoličkou. Musíš ale zůstat na druhé straně, aby na tebe nedosáhl.“

„Bruce...“ začala.

„Je to totiž lidská bestie - včera chladnokrevně zavraždil dvě malé děti! A pokud ho neuhlídáš, udělá to samé i tobě!!!“

Musíš ho tady udržet, dokud nezmáknou našeho doktůrka...“

Uchopila rukojeť oběma rukama, opřela se o pult a zdála se ještě bledší než obvykle.

„Dokážeš to?“

„Teď už ano,“ vydechla a palcem suverénně natáhla kohoutek.

„Hendry, slyšíš mě?“ zahřměl Curry a chytil výtržníka za vlasy, aby mu viděl do tváře. „Zastřelí tě, pokud se třeba jen o metr pohneš - rozumíš? Má tě na mušce!“

„Polib mi prdel, a to samý vyřídí i ty malý francouzský kurvě, můžete se jít vycpat oba! Vsadil bych se, že vím, co jste spolu dělali celý večer v autě - určitě jste si hráli oblíbenou dětskou hru páreček si do své jamky leze sám...“

S bývalým právníkem zacloumal vztek tak mocně, až ho to překvapilo. Škubnul za vlasy tak, až mu je téměř vytrhl.

Skopčák bolestí zavyl.

„Zavři tu nevymáchanou hubu, nebo tě zabiju já!“

Tohle myslí vážně, uvědomil si poručík a ztuhl.

„Himlhergot, kápo, nech mě už na pokoji...“

Kapitán uvolnil sevření, napřímil se.

„Velice se omlouvám, Shermaine!“

„To nic, hlavně už začni s první pomocí pro doktora.“

Velitel přešel k pultu, odkud ho Haig upřeně sledoval.

„Bruce, copak bys potřeboval? Dej si drink!“ Najednou vypadal nervózní. „Napij se, všichni jsme si tady dali fíťánka a zažili trochu legrace... Bruce, nepřeháněj to...“

„Další si už nedáš, už nepolkneš ani kapku! Právě naopak!!!“ ohlašoval mu chladně Curry, zatímco se k němu blížil. Angličan před ním začal ustupovat.

„Prosím tě, co chceš dělat?“

„To ti hned ukážu,“ bývalý právník ho lapl za zápěstí, bleskově ho otočil a paži mu nacpal mezi lopatky.

„Hele, Bruce, nech toho -ještě si rozliju drink.“

„O nic jiného mi nejde,“ potvrdil velitel a vyrazil mu sklenku z ruky. Haig se začal vzpírat. I když šlo o silného muže, lihovina ho oslabil. Jakmile tedy Curry zapáchl víc, musel si bývalý chirurg stoupnout na špičky.

„Tak jdeme, kamaráde!“ přikázal kapitán a pochodoval s ním k zadním dveřím baru. Volnou rukou dosáhl na klíč, odemkl, otevřel dveře a vstoupili do kuchyně.

„Tudy, pane,“ vtlačil ho dovnitř a kopnutím za sebou zavřel. Zamířil s ním přímo k výlevce.

„Paráda, Haigu, začínáme,“ oznámil a změnil sevření,

aby mu mohl vrazit hlavu až do dřezu. Oběť zalapala po dechu, čehož zachránce bleskově využil a nemilosrdně opilci vrazil do krku štětku na mytí lahví.

„A teď se podíváme, jak sis debužiroval,“ nadšeně halekal. Stačilo jen dvakrát podráždit jícen a hned vyrazila teplá a odporne čpící fontána, až se mu zvedl žaludek. Když nadporučíka pustil, otevřel kohoutek se studenou vodou a umyl mu obličej.

„A teď po ranní očištění pro tebe mám menší prácičku, Haigu.“

„Zasranej blbče, nech mě sakra na pokoji!“ zachroptěl

Angličan, když kolem sebe plival štětiny. Bruce s ním začloulmal, potom ho přirazil ke stěně.

„Na misijní stanici mají totiž problém s jednou rodičkou.

Vypadá to, že umře - pokud ty jako odborník nezasáhneš a něco s tím neuděláš...“

„Teď ne!“ zasípěl. „Ne, tohle ne! S něčím takovým už nechci mít nic společného...“

„Já tě tam dovezu.“

„Ne, to ne, prosím! Nemůžu - přece vidíš, že jsem momentálně indisponovaný!“ Drobné červené a nachové žilky na nose i lících vyvstávaly v ostrém kontrastu s jeho zsinalostí. Velitelova pravačka se jen mihla a facka oťrásla s delikventem natolik, až mu kapičky vody vyletěly z vlasů.

„Kdepak, ne, nikdy, Bruce, prosím“

Uhodil ho ještě dvakrát, razantněji. Pozorně Angličana sledoval, než zaregistroval první záblesky počínajícího hněvu.

„Bruce Curry, ty zasranej hajzle, hrom do tebe!“

„Bohudíky, že to uděláš,“ jásal kapitán.

Honem vytlačil spolubojovníka z kuchyně do baru,

kde dívka držela Němce v šachu.

„Shermaine, pojď se mnou. Už ho můžeš nechat být -já se o něj postarám, jakmile se vrátíme.“

Když procházeli halou, zeptal se jí: „Dokážeš řídit naši fordku?“

„Jistěže.“

„Paráda, tady máš klíčky. Já si vlezu s naším doktorem dozadu, zatímco ty nás dovezeš na místo určení.“

Bývalý chirurg ztratil rovnováhu už na předních schodech do hotelu a zavrával. Bývalý právník spolubojovníka včas zachytil a k autu ho téměř dovlekl.

Vecpal vzpurníka na zadní sedadlo, pak k němu přisedl.

Shermaine vklouzla za volant, nastartovala a elegantně vyjela na hlavní ulici.

„Bruce, přece mě násilím nemůžeš k něčemu takovému nutit -

víš přece, že nemůžu, fakt ne...“ žebroň o slítování.

„Však uvidíme!“

„Vždyť si vůbec neumíš představit, jaký to je, navíc tomu ani nerozumíš! Ona mi přece zemře na stole...“

Natáhl ruce před sebe, otočené dlaněmi dolů. „Podívej se na ně, jen se podívej! S tímhle se přece nedá operovat...!“

Prsty se mu skutečně divoce třáslly.

„Ta chuděra stejně umře, tak či tak,“ nesmlouvavě mu vpálil neradostná fakta do očí. „A ty tu mučivou agónii můžeš alespoň rychle ukončit, což bude taky jistá zásluha...“

Nadporučík si oběma rukama sevřel spánky.

„Potřeboval bych se napít! Jen to mi totiž pomůže,

Bruce! Potom bych se mohl o zákrok pokusit...“

„Ani náhodou,“ odsekl velitel, načež Angličan začal příšerně nadávat. Špína mu ze rtů doslova tekla proudem,

tvář se mu zkřivila zoufalou grimasou. Proklínal kapitána,

sebe i Nejvyššího v nekonečném řetězci oplzlých výrazů,

z nichž některé Curry snad ještě nikdy ani neslyšel.

Zčistajasna ale chňapl po klice, ve snaze otevřít dveře.

Tohle však kapitán očekával, takže uprchlíka s přehledem drapl za límec. Stáhl ho k sobě a pevně držel.

Angličan se náhle přestal kroutit, zvláčněl, pak začal vzlykat.

Shermaine hnala vůz naplno, hráz skoro přeletěla, pak nahoru svahem a ve chvílce se vřítla na vedlejší cestu.

Reflektory probodávaly temnotu, vítr tiše bubnoval na karoserii, zatímco Haig tlumeně štkal na zadním sedadle.

Najednou mezi stromy probleskla světla misijních budov a řidička zpomalila. Zamířila ke kostelu a těsně před nemocnicí zaparkovala.

Bruce vyvlekl nadporučíka z vozu. Zatímco mu pomáhal propracovat se k bočním dveřím budovy, vyšel Otec Ignatius ven se svítilnou v ruce. Zalila je ostrá zář, postavy za sebe vrhaly groteskní stíny. Zoufalstvím pokřivená Haigova tvář tak dostala výraz neobyčejné krutosti.

„Otče, dorazil váš doktor.“

Misionář zvedl lampu a přes skla brýlí pohlédl na příchozího.

„Není nemocný?“

„To se vám jen zdá,“ uklidňoval ho žoldák. „Je jenom opilý...“

„Že je intoxikován? Potom tedy nemůže operovat!“

„Právě naopak, je to expert!“

Curry protáhl chirurga dveřmi, dovlekl ho chodbou až k malému operačnímu sálu. Kněz i dívka je následovali.

„Shermaine, běž s Otcem a pomoz mu s tou rodičkou!“

přikazoval Curry. Jakmile zmizeli, soustředil opět veškerou pozornost k nadporučíkovi.

„Jsi pořád ponořený pod hladinou toho nechutného slizu, takže mi nedokážeš rozumět?“

„Nemůžu přece řezat člověka, nejde to...“

„Potom umře. Jedno je však jisté: budeš mít k dobru alespoň pokus...“

„Musím se napít, Bruce!“ Znovu si olízl rty. „Uvnitř mě to spaluje, musím do sebe něco dostat!“

„Až skončíš práci, dostaneš ode mě celou bednu chlastu...“

„Já si ale musím loknout teď hned!“

„Zamítá se!“ s konečnou platností odsekl zbytečným dohadováním už unavený kapitán. „Napřed se rozhlédni, jak tu mají poskládané všechny nezbytné nástroje.“

Známkeš to s nimi?“ Curry přešel k autoklávu a zvedl víko. Pára se vyvalila v bílém oblaku, což ocenil i bývalý chirurg.

„Všechno, co potřebuju, je tady - ovšem musím mít víc světla a jedno štamprdle!“

„To světlo ti seženu. Začni se mydlit...“

„Bruce, prosím, nech...“

„Drž hubu!“ vztekle prskl velitel. „Tamhle je umývadlo a makej!“

Haig zamířil daným směrem. Zdálo se, že už rovnováhu udrží, i jeho rysy se opět začaly formovat. Ty chudáku stará, blesko kapitánovi hlavou, už kvůli tobě doufám, že to zvládneš. Bože můj, jak velkou naději já do tebe vkládám.

„Mikeu, hlavně sebou mrskni, protože na to nemáme celou noc!“

Bývalý právník místnost opustil, přešel rychle k nemocničnímu křídlu. Okna operačního sálu už dávno bezpečně zabezdili, takže případný pokus o útěk se může uskutečnit jen chodbou. Tady ho ale lapne bez problémů.

Nahlédl do pokoje pro pacienty. Shermaine a misionář, za vydatné pomoci domorodého sanitáře, právě zdvihali ženu na pojízdný vozík.

„Otče, potřebujeme víc světla.“

„Můžu obstarat pouze další lucernu, nic jiného k dispozici nemáme.“

„Paráda, doneste ji! Já mezitím tu chuděru dovezu na operační sál.“

Kněz zmizel i se zřízencem, zatímco Bruce pomáhal dívce během cesty manévrovat s vozíkem. Rodička skučela bolestí, obličej se zdál až moc bledý, skoro voskový.

Takhle černoši vypadají jenom v případě, pokud se do nich zahryzne děs, znal z vlastní praxe Curry, nebo když umírají.

„Moc času jí nezbývá...“

„Já vím,“ hlesla Shermaine. „Musíme si pospíšet.“

Pacientka sebou bez ustání zmítala, cosi blekotala, náhle vzdychla tak hlasitě, až se šedivou dékou pokryté vyklenuté břicho zvedlo a opět pokleslo, pak začala výt.

Chirurga kupodivu našli na sále. Už si stál i blůzu uniformy a jen v tílku stál sehnutý nad umývadlem.

Když vjeli dovnitř, ani se neotočil.

„Položte ji na stůl,“ pronesl, zatímco se usilovně drhnul s pěnou až u loktů.

Výška vozíku naštěstí odpovídala velikosti operačního stolu, takže nebožačku lehce přesunuli prostým zatažením za pokrývku.

„Haigu, už je připravená,“ oznámil bývalý právník.

Mike si osušil paže čistým ručníkem, teprve potom se obrátil. Přišel k rodičce, sehnul se nad ní. Černoška o jeho přítomnosti vůbec nevěděla, i když měla oči dokořán otevřené - už asi nevnímala vůbec nic. Nadporučík se zhluboka nadechl. Vypadal zcela soustředěný, prošedivělé strnisko ve tváři mu dodávalo seriózní výraz - jen na čele mu vyrazilo pár kapiček potu.

„Stáhněte ten hadr!“ zavelel. Pacientka měla na sobě krátkou košilku vpředu rozstřiženou, takže břicho bylo odhalené. Zdálo se tvrdé, pupík vystoupilý. Kolena se trochu zvedla a poněkud tlustá stehna vesničanky se rozevřela v rytmu porodních stahů. Celé tělo se náhle prohnulo v další kontrakci. Svaly pod kůží tvrdě pracovaly v marné snaze vypudit zaklíněný plod.

„Mikeu, fofrem!“ povzbuzoval kapitán spolubojovníka v děsu z muk rození. Vždyť já vůbec nevěděl, že takhle nějak to vypadá, v duchu lamentoval: V bolesti budeš rodit děti!

je sice psáno, ALE tohle! Přes oteklé rty umírající rodičky se prodrala další série srdceryvných stenů.

„Říkám fofrem, hejbeš se jak ve zpomaleném filmu!“

Mike Haig však už dokončil předoperační vyšetření, bílé ruce vypadaly velice nezvykle na černé kůži. Když odstoupil od stolu, zdálo se, že coby odborník je vcelku spokojený.

Otec Ignatius a sanitář konečně dorazili, přinesli ještě dvě lampy. Misionář chtěl něco říct, ale okamžitě vycítil napětí v místnosti, takže raději ani nehlesl.

Všichni zírali na chirurga tvář.

Víčka tiskl pevně k sobě, obličej opět zestárl úžlabinami vrásek, které odhalilo ostré světlo. Dýchal velice zhluboka, namáhavě.

Ted' už na něj nesmím tlačit, instinktivně vytušil Curry.

Dovlekl jsem ho až k okraji hluboké propasti a nyní je na něm, aby ji z vlastní vůle zdolal.

Najednou Mike otevřel oči a promluvil.

„Císařský řez!“ zachroptěl, jako by pronášel vlastní rozsudek smrti. Dokonce i zatajil dech. Všichni vyčkávali, až překoná okamžik váhání - po opětovném vyprázdnění plic jako by povzdychl.

„Jdu na to!“

„Pláště a rukavice?“ vypálil kapitán otázku na přítomného kněze.

„Ve skříni.“

„Doneste je!“

„Bruce, musíš mi pomoci. I vy, Shermaine,“ upozornil je náhle Haig.

„S radostí, pokud nám ale budeš ukazovat...“

Spěšně si vydrbali ruce. Otec Ignatius jim přidržoval světlezelené pláště, zatímco se do nich neobratně oblékali.

„Ten tác mi dejte sem!“ nařizoval suverénně Mike, když otevřel sterilizátor. Chirurgickými klíšťkami zdvihal nástroje z kouřícího autoklávu a pokládal je na podnos, přičemž každý kus pojmenoval.

„Skalpel, kochr, peán.“

Mezitím sanitář potíral pacientku dezinfekcí a připravil přestradla. Haig naplnil injekční stříkačku pentothalem a zvedl ji proti světlu. Zahalená postava chirurga už nadporučíka vůbec nepřipomínala: přes tvář rouška, zelená čepice kryla vlasy a plášť sahal až ke kotníkům.

Expert pak stiskl píst a několik kapek průzračné tekutiny se objevilo na špici jehly.

Pohlédl na velitele, v průzoru oblečení se daly spatřit jen jeho oči plné nepokoje.

„Připraveni?“

„Jo,“ odsouhlasil Bruce. Angličan se tedy sehnul nad ženou, uchopil černou paži a bodl jehlu pod kůži v loketní jamce. Tekutina v injekční stříkačce se náhle zabarvila krví, když si chirurg ověřoval, zda pronikl správně do žíly. Teprve potom se píst ve skleněném válci pohnul.

Nebožáčka přestala skučet, napětí z těla zmizelo.

Dech se zpomalil, stal se hlubším a neuspěchaným.

„Sem!“ pohodil Mike hlavou k čelu operačního stolu, aby se tam Shermaine přesunula. Vzala do ruky chloroformovou masku a zvlhčila gázu, která se vkládala do kuželového výčnělku.

„Počkejte, dokud neřeknu!“

Přikývla.

Bože, jak roztomilé má oči, blesko Carrymu hlavou, než se opět soustředil na stanovenou činnost.

„Skalpel!“ přikázal Mike z druhé strany operačního stolu a ukázal na podnos. Kapitán požadovaný instrument ihned podal. Později mu v mysli veškeré další podrobnosti lékařského zákroku splynuly a zdály se jakoby neskutečné.

Řez kůží se za čepeli otevíral, pevně napjatá pokožka se rozestupovala a z malých vlásečnic unikala líně krev.

Růžový sval zdobily bílé, vlastně spíš jako máslo nažloutlé vrstvy podkožního tuku, načež se chirurg propracoval k mase namodralých závitů střev. Lidská tkáň, měkká a pulzující, se blýskala v záři tlakové petrolejové lampy.

Klíšťky na zachycení a stiskání naříznutých cév a tkání se podobaly stříbřitému hmyzu, když obklopovaly rozevírající se ránu, jako by šlo o nádherný květ.

Nadporučíkova ruka, nepodobná lidské v té žluté gumové rukavici, se obratně pohybovala v živoucím organismu.

Odsávání, řezání, svírání a podvazování.

Pak se najednou ukázal purpurový vak dělohy, zcela bleskově a profesionálně rozříznutý skalpelem.

A konečně, přímo neuvěřitelně, se objevilo dítě zkroutené v tmavě šedém chumlu nožiček a ručiček hlava se zdála až příliš velká vzhledem k ostatním rozměrům. Chlapečka obklopoval tučný růžový had plodového lůžka.

Najednou mrňous visel ve vzduchu, jelikož ho porodník držel za patičky- novorozenec připomínal šedivého netopýra, stále však ještě propojeného s matkou pupeční šňůrou.

Nůžky cvakly a tím se děťátko osvobodilo. Mike na něm ještě chvíli pracoval a zčistajasna se prcek rozeřval.

Křičel v okamžitém záchvatu zběsilosti, rozhořčení i radosti ze života. K tomu se připojil spontánní dívčí smích, doprovázený nadšeným potleskem jako při sledování vydařené scény v loutkovém divadle.

Bývalý právník se náhle též rozchechtal.

Tryskal z něj už dlouho zadržovaný smích, vycházel z hlubin nejtajnějšího nitra.

„Vezměte ho!“ vydal další příkaz chirurg a Shermaine sevřela miminko v náručí. Stále mokré a roztřesené v něžném objetí začalo vrnět. Zůstala s malým stát,

zatímco Haig se pustil do šití. Bruce sledoval její tvář i způsob, jak zaujala neohrožený mateřský postoj, když vtom si najednou uvědomil, že všeuvolňující řehot se mu v hrdle zadržává, nenadále se mu chtělo brečet. Angličan už uzavřel dělohu tvořením komplikovaných vzorů z uzlíků, podobající se zkušeně švadleně. Potom se pustil do vnějšího šití, stehy dělal velice zručně jeden za druhým, aby spojil tučné okraje řezu. Nakonec bílou páskou zahladil všechny stopy.

Posléze pacientku zakryl, strhl si roušku z tváře a pohlédl na Shermaine.

„Ted' už mi můžete pomoci s úklidem,“ poznamenal, přitom jeho hlas zněl zvučně a pyšně. Oba muži zamířili k umývadlu. Kapitán pak odhodil svůj plášť, opustil operační sál a chodbou odkráčel ven do teplé noci. Opřel se o auto a zapálil si cigaretu.

Dneska na mě po velmi dlouhé době dosedl záchvat smíchu, připomenul si sám sobě s údivem, potom jsem málem zapadl do slzavého údolí. A to všechno jen kvůli ženě a dítěti! Sebeklam se rozplynul! Musím ustoupit, skončila moje hlavní role v dějství hry, kterou jsem si sám napsal...

V tuhle kouzelnou noc došlo nejen k narození dítěte,

ale i k znovuzrození dávno ztracených emocí - opět jsem se smál, opět jsem cítil potřebu z plna hrdla se chechtat, dolehla na mě i touha po pláči, vypočítával v duchu. Matka s robátkem v náručí: vždyť to je vlastně hlavní smysl celého lidského žití... Nyní jeho duševní absces praskl, jed vytekl a duše byla připravená k uzdravení.

„Bruce, kde jsi? Mon capitaine?“ Objevila se ve vchodu do nemocnice. Neodpovídal, ale zahlédla žhavý konec cigarety,

a tak k němu zamířila. Zastavila se až nebezpečně blízko něj.

„Shermaine...,“ vydechl Curry, ovšem hned zmlkl.

Chtěl ji obejmout, chtěl ji k sobě pevně přitisknout.

„Ano?“ V nastalé temnotě mohl rozlišit její obličej těsně vedle sebe.

„Shermaine, chtěl bych...,“ znovu začal, opět se však zarazil.

„Ano, já taky,“ špitla a o krok ustoupila, „pojď, skočíme se podívat, co ten tvůj doktůrek právě ted' dělá!“

Vzala velitele za ruku, aby ho odvedla zpět do budovy.

Vnímal její chladnou a suchou dlaň i všeobjímající dlouhé štíhlé prsty.

Mike Haig a Otec Ignatius se nahýbali nad kolébkou,

která už stála vedle operačního stolu, na němž pořád ležela příkrývkou zahalená rodička z kmene Balubů.

Dýchala zlehka, ve tváři se jí usadil výraz hlubokého míru.

„Bruce, pojď se podívat! Ta nádherna...“ volal chirurg.

S rukama stále spojenýma přistoupil bělošský pár k černošskému miminku.

„Má skoro čtyři kila,“ oznamoval hrdě Angličan. Curry pohlédl na černouška: afričtí novorozenci jsou mnohem pohlednější než naši - postrádají ten napůl uvařený vzhled malého bělocha, konstatoval v duchu.

„Škoda, že to není pstruh,“ zamumlal bývalý právník.

„Šlo by o národní rekord...“ Nadporučík na Curryho vteřinu němě zíral, potom zaklonil hlavu a naplno se rozchechtal.

Zazněl velice zdravý a výrazný zvuk. Z Haiga najednou vyzařovala zcela jiná kvalita života, dokonce i ze zaujatého postoje se dala vyčíst nová sebedůvěra a pocit úplnosti, který ho zahallil.

„Mikeu a co ten drink, který jsem ti slíbil?“ testoval ho spolubojovník.

„Klidně si ho dej za mě, Bruce - já se k němu radši otočím zády!“ Tohle neříká jen tak do větru, pochopil ihned Curry, když se chirurgovi díval do tváře - on skutečně ten chlast už nepotřebuje. . .

„Díky, dám si dvojitou, jen co se dostaneme zpátky do města.“

Poté překontroloval čas. „Desátá odbila, měli bychom vyrazit...“

„Já ještě musím zůstat do té doby, než se novopečená maminka probere,“ vzpíral se úspěšný porodník. „Vždyť pro mě můžeš zajet až ráno.“

Kapitán váhal. „Souhlasím - Shermaine, my tedy padáme.“

Hnali se do Port Reprieve a seděli blízko sebe v intimní temnotě vozu. Nepromluvili, dokud nedorazili k hrázi.

Až tady se dívka ozvala.

„Ten tvůj doktor je fakt dobrý člověk - téměř jako Paul.“

„Kdo je Paul?“

„Paul byl můj manžel.“

„Aha.“ Hned si připadal nesvůj. Pouhé vyslovení jména dotyčné osoby přetrhlo hedvábnou nitku jeho příjemného rozpoložení. Shermaine pokračovala, hovořila něžně a přitom sledovala osvětlenou cestu před nimi.

„Manžel byl asi tak stejně starý jako on. Dostatečně zkušený aby se naučil porozumět - mladí muži jsou tak krutí!“

„Tys ho skutečně milovala...,“ snažil se udržet neutrální tón, aby z hlasu vymýtil jakékoliv stopy žárlivosti.

„Láska má mnoho podob,“ zareagovala. Pak ještě dodala:

„Ano, začínala jsem ho mít ráda. Velice brzy bych se do něj možná i zamilovala, snad i natolik, aby...“ „Zmlkla.“

„Aby co?“ vyzvídal velitel, ted' už hlas připomínal rašplování dřeva. Už to začíná, uvědomil si, už zase jsem zranitelný!

„Vždyť po svatbě uplynuly jen čtyři měsíce..., než zaútočila ta děsná horečka...“

„No a co?“ vyhrkl, přitom zrak upíral před sebe.

„Chtěla bych se ti s něčím svěřit, ale musím napřed všechno podrobně vysvětlit. Je to velmi důležité budeš mít se mnou dostatek trpělivosti během vyprávění?“ V tónu zazněla úpěnlivá prosba, které rozhodně nemohl odolat a tvrdý výraz mu z tváře zmizel.

„Shermaine, nemusíš mi nic říkat!“

„Právě že musím - chci, abys to věděl!“ Na chvíli zaváhala,

potom se opět donutila k hovoru. Hlas se jí zklidnil.

„Bruce, já jsem sirotek. Rodiče mi zabili Němci za války při bombardování. To mi bylo jen pár měsíců, když k téhle tragédii došlo - takže si nic nepamatuju!

Prakticky o nich nevím vůbec nic, protože mi nezbyla ani jediná fotografie...“ Na další vteřinu se jí brada roztřásla, opět se však ovládla. „Ujaly se mě řádové sestry a staly se i mou rodinou. Ovšem takovéhle žití je nějak jinačí, není to tvá skutečná rodina... Navíc nikdy jsem ani nic neměla, co by patřilo skutečně jenom mně, čehož bych byla majitelkou...“

Bruce se pohnul a chytil ji za ruku. Neprojevila snahu se z jeho sevření vymanit. Teď už máš, pomyslel si, teď už vlastníš mě!

„Když přišel čas, tak jeptišky provedly aranžmá ohledně mého zaopatření. Inženýr Paul Cartier, který pracoval pro Union Minière du Haut tady v Kongu, se jim zdál velice vhodný vzhledem ke své pozici. Skutečně výhodná partie pro jednu z jejich dívek.

Přiletěl do Bruselu a došlo k sňatku. Nepřipadala jsem si nijak nešťastná, i když se mi zdál dost starý- asi jako doktor Mike - přesto byl velice jemný a laskavý, plný porozumění. Ale on ne...“ zajíkla se, náhle se otočila ke Currymu. Sevřela mu prsty oběma rukama, naklonila se k němu, ve tváři vážný výraz, jak se dalo postřehnout v pološeru auta. Ohon temných vlasů jí spadal vpředu přes rameno, z hlasu zněla naléhavá prosba.

„Bruce - chápeš, co se ti pokouším sdělit?“

Kapitán zabrzdil před hotelem, úmyslně zvolna vypnul motor a teprve pak promluvil.“

„Ano, myslím, že ano...“

„Díky...“ Otevřela dveře, vystoupila a vyběhla po schodech nahoru do hotelu. Dlouhé nohy v džínách se jen míhaly, vlasy poletovaly po zádech.

Curry sledoval, jak prochází hlavním vchodem. Pak stiskl zapalovač na přístrojové desce a vylovil cigaretu z krabičky. Počkal, až zapalovač vyskočil, potom si připálil. Spokojeně zatáhl, načež kouř vyfoukl proti přednímu sklu. Zčistajasna si připadal šťastný - chtělo se mu dokonce opět rozesmát.

Odhodil cigaretu, i když nevykouřil ani půlku. Vyklouzl od volantu fordky, podíval se na hodinky. Půlnoc už minula!

Bože, jak jsem utahaný!!! Příliš mnoho se dnes udalo,

pokud počítá i znovuzrození vlastních emocí, což je pro tělo také velká zátěž. Nakonec se přece jenom rozchechtal.

Šetřil si ten pocit, takže si teď s požitkem nechával protřepávat bránci i hrdlo.

Boussier na něj čekal v hotelové hale jen ve froté županu,

rýhy spánku se mu červenaly v obličejí.

„Všechny přípravy jste dokončil, monsieur?“

„Ano,“ přitakal oblastní důlní manažer. „Ženy a dvě děti spí nahoře. Madame Cartierová dorazila až teď.“

„Já vím,“ přikývl Bruce. Míšenec pokračoval: „Jak vidíte, mám všechny své lidi tady.“ Máchl rukou kolem, kde se na podlaze tísnila spáči.

„Výborně,“ pochválil ho velitel. „Výrazíme zítra hned za rozbřesku.“ Zažíval a promnul si oči.

„Kde je můj důstojník, ten se zrzavými vlasy?“

„Vrátil se k vlaku, velmi opilý. My jsme s ním měli ještě další problémy, jen co jste odjel.“ Boussier se delikátně odmlčel.

„Chtěl totiž vyrazit nahoru k ženám...“

„Hernajs, měl jsem to tušit!“ Opět vnímal narůstající vlnu vzteku. „K čemu došlo?“

„Váš staršina, ten černý hromotluk, mu v tom zabránil a odvedl ho včas pryč.“

„Bohudíky za Ruffyho!“

„Rezervoval jsem vám místo ke spaní.“ Oblastní důlní manažer ukázal na pohodlné kožené křeslo. „Vždyť musíte být vyčerpaný...“

„To je od vás velice laskavé,“ děkovat mu Curry. „Ale napřed ještě musím překontrolovat naši obranu!“

Bývalý právník se probral ve chvíli, když se Shermaine nakláněla přes opěradlo a lechtala ho na nose. Usnul oblečený jen přílbu a zbraň měl položené na podlaze vedle sebe, tkaničky bot si povolil.

„Bruce, ty vůbec nechrápeš,“ blahopřála mu, což doprovázela svým mírně zastřeným chichotáním. „To je bezva!“

Těžko procítal, stále rozespalý.

„Kolik je hodin?“

„Téměř pět. Ale mám pro tebe v kuchyni snídani.“

„Kde je Boussier?“

„Obléká se, aby za chvíli zahájil přesun osazenstva do vlaku.“

„Mám v puse hrůznou pachut,“ postěžoval si a jazykem si přejel přes zuby.

„Potom tě tedy nepolíbím na dobré ráno, mon capitaine.“

Narovnala se, veselé ohníčky jí zářily v očích.

„Ale veškeré toaletní potřeby máš taky v kuchyni. Poslala jsem jednoho z vašich černých ozbrojenců pro ně do vlaku. Takže se klidně můžeš umýt v dřezu.“

Curry si zavázal boty a následoval ji, opatrně překračoval ještě spící, nehybná těla.

„Bohužel, není tady teplá voda,“ omlouvala se dívka.

„To je to nejmenší, co mě trápí.“ Přešel ke stolu a otevřel vak, ze kterého vydoloval necesér. Vytáhl břitvu, mýdlo a hřebec.

„Udělal jsem kvůli tobě nájezd na slepice,“ přiznala se Shermaine. „Objevila jsem ale jen dvě vejce. Jak je mám udělat?“

„Naměkko, jednu minutu.“

Bývalý právník si svlékl vojenskou blůzu i košili, přešel k vodovodu a naplnil výlevku. Opláchl si tvář, do dlaní obou rukou zachytil další dávku a polil si hlavu. Přitom doslova chrochtal blahem. Pak usadil zrcátko na kohoutky a roztřel si mýdlo po tváři. Dívka si přisedla na obrubu odkapávače na nádobí vedle něj a se zájmem ho sledovala. „Asi opláču odchod tvé bradky,“ komentovala. „Připomíná mi kožich vydry, což se mi líbí...“ „Možná si ji pro tebe jednoho dne nechám narůst!“ Zubil se na ni a náhle překvapeně vyhrkl: „Shermaine, ty máš modré oči!“ „Trvalo ti dost dlouho, než sis toho všiml,“ pronesla, načež dramaticky sešpulila rty. I po ránu se zdála její plet' svůdně hebká, ústa i bez použití rtěnky něžně bledě růžová. Tmavé, pevně stažené vlasy zdůrazňovaly vystouplé lící kosti a veliká kukadla. „V Indii sher znamená tygr,“ informoval dívku věcně, přitom ji sledoval koutkem oka. Ihned se přestala špulit, aby mohla vycenit zuby. Zdály se až neuvěřitelně souměrné a bělostně zářily. Zakoulela očima, najednou zavrčela. Překvapený Bruce se rozchechtal a málem se řízl. „Nevystojím ženskou, která šaškuje před snídaní tohle mi určitě ničí trávení,“ posmíval se jí. „Vajíčka!“ vyhrkla dívka a otočila panenky, vyskočila a vrhla se ke kamnům. „Jen tak tak,“ vydechla, když se podívala na hodinky. „Jedna minuta a dvacet vteřin - odpustíš mi to?“ „Tentokrát ano, ovšem nikdy se podobné pochybení nesmí opakovat...“ Curry si omyl tvář, aby se zbavil zbytků pěny, osušil se a učesal. Potom zamířil ke stolu, kde už pro něj měla všechno připravené. „Kolik cukru do kafe?“ „Tři lžičky, prosím.“ Odsekl vršek skořápky. Přinesla i pořádný hrnek a umístila ho před něj. „Líbí se mi připravovat snídaní pro dva.“ Velitel pro jistotu neodpověděl, protože tohle téma se mu zdálo silně nebezpečné. Usadila se proti němu, opřela se o lokty, bradu skryla v dlaních. „Jíš moc rychle,“ vytkla mu, ovšem bývalý právník jen pozvedl obočí. „Klika ale je, že nemlaskáš.“ Curry naklepl druhé vejce. „Kolik ti vlastně je?“ „Třicet.“ „Mně teprve dvacet - vlastně ne, už skoro jedenadvacet.“ „Docela zralé stáří.“ „Čím se živíš?“ „Jsem voják,“ odpověděl. „Ne, nejsi.“ „Uhodlas, jsem právník.“ „To musíš být chytrý,“ pronesla vážně. „Samozřejmě, jsem génius, proto jsem skončil tady v ty díře.“ „Jsi ženatý?“ „Ne - byl jsem. Co to má vůbec znamenat? Formální výslehy?“ „Žije?“ „Jo.“ Tím vyloučil, že by ji později mohl způsobit bolest - lépe je říkat pravdu hned. „Aha!“ sykla dívka. Vzala lžičku a soustředila se na míchání kávy. „Je hezká?“ „Ne-ano, asi ano...“ „A kde je?“ Pak rychle dodala: „Nezlob se, vždyť mi po tom nic není...“ Zvedl hrnek, napil se, pak opět překontroloval čas. „Pomalu máme čtvrt na šest. Musím zajet pro našeho úspěšného porodníka.“ Shermaine vyskočila. „Jsem připravená.“ „Už cestu znám - radši bys měla jít na nádraží.“ „Chci jet s tebou.“ „Proč?“ „Jen tak! Je to dostatečný důvod?“ Mezitím hledala pádný argument. „Chci ještě vidět to novorozeňátko!“ „Vyhrala jsi v naší soutěži první cenu: zájezd...“ Popadl batoh, pak společně vyšli do vestibulu. Boussier tam čekal, oblečený a jako vždy velice výkonný: všechny svěřené ovečky už měl připravené k přesunu. „Madame Cartierová společně se mnou jede na misijní stanici pro našeho doktora. Vrátime se asi tak do půl hodiny. Mezitím by měli všichni nastoupit do vlaku.“ „Tohle zvládnou, mon capitaine.“ Potom Curry zavolal na staršinu, stojícího na verandě. „Naložils mi ty zásoby pro misi?“

„Máš je ve fordce vzadu, šéfe.“

„Paráda! Stáhni veškeré stráže, přesuň je na nádraží!

Mašinfira ať roztopí kotel a drží ruku na regulátoru.

My se asi objevíme na poslední chvíli s nadporučíkem, který včera úspěšně odrodil.“

„Rozumím, šéfe.“

Kapitán mu potom předal svůj vak s osobními potřebami.

„Ruffy, hoď mi to do kupé!“ Zrakem zavadil o velkou hromadu lepenkových krabic, která se tyčila černému hromotlukovi u nohou. „Co to je?“

Staršina vypadal trochu překvapeně: „Přece pár lahvíček piva, šéfe. Musím zajistit, abychom cestou domů netrpěli žízní.“

„Dostaneš diplom!“ zakřenil se vesele velitel. „Dej je na bezpečné místo a nevychlastej je všechny, dokud se nevrátím.“

„Možná ti jednu nebo dvě lahvičky nechám,“ sliboval černoch.

„Takže, Tygříce, jdeme na to!“ Po chvíli je už Ford

Ranchero odvážel do známých míst. Přisedla si k němu blíž než předchozího večera - opět s nohama složenýma pod sebou. Jakmile překonali hráz, v tradičním obřadu zapálila dvě cigarety.

„Jak si oddechnu, až odtud vypadnu,“ pronesla náhle s pohledem upřeným na močály, kde se loudavě trhal opar při postupujícím svítání. Šedý rozcupovaný závoj se vznášel nad načechranými vrcholky papyru.

„Začala jsem všechno tady nenávidět od té doby, co Paul zemřel. Přímo nesnáším ty bažiny, komáry i džungli kolem. Jsem šťastná, že odcházím.“

„Kam se přesuneš?“

„O tom jsem ještě nepřemýšlela. Asi zpátky do Belgie -

předpokládám, i když možná kamkoliv. Hlavně pryč z Konga!

Pryč z toho vedra do jakékoliv země, kde se dá normálně dýchat - pryč od chorob i strachu!

Někam, kde budu vědět, že další den nemusím zase prchat...

Někam, kde lidský život má ještě cenu - pryč od všeho toho děsného zabíjení, pálení a znásilňování!!!“

Zhluboka potáhla a nepřítomně zírala vpřed na zelenou stěnu všudypřítomné vegetace.

„Já jsem se narodil v Africe,“ upřesnil Bruce. „Ovšem v jiné době, kdy se soudcovské kladívko ještě nepřeměnilo v pažbu automatické pušky FN, dávno předtím, než se volební hlas začal registrovat delší dávkou ze samopalů...“

Mluvil tiše, v hlase mu zazněla lítost.

„Bohužel nyní přišel čas kmenové i rasové zášti, takže teď vlastně nevím, co dál. Zatím jsem ale o budoucnosti taky příliš nepřemýšlel.“

Na chvíli zmlkl. Právě dosáhli odbočky k misijní stanici,

takže fordku stočil doprava.

„K změnám došlo velice rychle - ani jsem si neuvědomil ten fofr, dokud nás nezaskočila situace v Kongu.“

„Ty tady zůstaneš, Bruce? Myslím v téhle zemi?“

„Kdepak, už toho mám dost. Vždyť ani nevím, pro koho či za co bojuju...“

Vyhodil nedopalek cigarety z okna.

Konečně se před nimi objevily misijní budovy.

Kapitán zaparkoval před nemocničním křídlem, ale zatím zůstali sedět.

„Přece musí existovat nějaká země,“ šeptal, „zcela jiná,

přívětivá-pokud ano, já ji najdu...“

Otevřel dveře a vystoupil. Shermaine se protáhla pod volantem, aby se k němu připojila. Bok po boku vstoupili do zdravotnického zařízení, jediného v celém širším okolí.

Pocítil závan pohybu dívčí ruky, hned ji tedy chytil a sevřel. I její prsty zareagovaly stejně.

Mike Haig a Otec Ignatius se společně pohybovali v ženském oddělení, až příliš ponoření do konverzace, čímž přeslechli příjezd fordky.

„Dobré ráno, Michaeli,“ halekal Curry. „K čemu máš ten legrační úbor?“

Úspěšný chirurg se zašklebil. „Zdravím tě, Bruce,

i tvou lepší polovičku...“ Teprve potom pohlédl na svou vybledlou hnědou sutanu.

„Hodný pan misionář mi tohle půjčil - trochu dlouhé u kolen i těsné v pase, ovšem dostatečně příhodné pro práci mezi nemocnými, postiženými válečnými hrůzami.“

„Sluší vám to, doktore Mikeu,“ chválila ho dívka.

„Je hezké slyšet opět mou dávnou hodnost.“

Úsměv se rozprostřel nadporučíkovi po tváři. „Mám dojem, že chcete vidět svého klučíka, že ano, Shermaine?“

„Je v pořádku?“

„Matka i dítě to zvládly,“ ujišťoval a odváděl ji dál podél řady lůžek. Z každého je pozorovala černá kudrnatá hlava opřená o polštář, velké zvědavé oči sledovaly jejich postup.

„Mohla bych si ho ještě jednou pochovat?“

„Shermaine, vždyť spinká.“

„Moc prosím...“

„S čistým svědomím mohu prohlásit, že mu to neublíží.

Takže ano.“

„Bruce, pojď se podívat - není tohle nádherné miminko?“

Přitiskla křehké tělíčko k hrudi a novorozeně hned zbystřilo. Droboounké rtíky začaly automaticky hledat.

Bývalý právník se trochu nahnul, aby lépe viděl.

„Skutečně překrásné,“ ohodnotil a obrátil se ke knězi.

„Mám pro vás ty slíbené zásoby - nemohl byste poslat někoho, aby je z auta vložil?“ Pak se obrátil na Angličana:

„Už se běž konečně převlíct, Mikeu! Musíme zmizet, fofrem...“

Aniž by se díval na spolubojovníka, začal si doktor pohrávat se stetoskopem, zavěšeným na krku. Přitom vrtěl hlavou.

„Bruce, Bruce, obávám se, že s tebou dneska nepojedu...“

Prekvapený kapitán se otočil.

„Cože?“

„Řekl bych, že raději zůstanu tady - Otec Ignatius mi totiž nabídl stálé zaměstnání...“

„Mikeu, copak jsi zešlél?“

„Asi jo,“ odsouhlasil Haig a převzal maličkého zpátky od dívky, aby ho uložil opět do kolébky vedle jeho matky a hned drobečka pečlivě přikryl prostěradlem, „ale možná že taky ne!“ Napřímil se, do gesta zahrnul všechny přítomné pacienty. „Tady je moře práce, musíš při troše dobré vůle uznat...“

Velitel na něj jen bezradně zíral, pak honem přivolal

Shermaine.

„Promluv s ním ty! Možná mu dokážeš otevřít oči, aby pochopil marnost svého rozhodnutí...“

„Bruce, tohle tedy neudělám!“

„Mikeu, proboha, poslouvej: přece nemůžeš zůstat tady v téhle chorobami zamořené prdeli světa, nemůžeš...“

„Pojď, kamaráde, doprovodím tě k autu - vím dobře, jak máte naspěch!“

Vyvedl je bočními dveřmi a stoupl si k vozu u strany řidiče. Curry mu jenom podal ruku, nadporučík ji pevně sevřel...

„Sbohem, mon capitaine-a díky za všechno!“

„Měj se fajn, Mikeu! Doufám, že budeš brát příkazy seriózně, čímž se z tebe stane vykonavatel spásy s plnou licenci...“

„Tohle tedy nevím, Bruce. Docela pochybuju. Já chci jen získat další šanci a pustit se do práce, kterou jedinou ovládám. Chci se na poslední chvíli vzchopit a zvrátit to hrozné skóre, které až dosud hraje proti mně...“

„Nahlásím tě coby osobu pohřešovanou, pravděpodobně zabitou

- radši hod' uniformu do řeky!“

radil velitel.

„Přesně tak...“ Novopečený misijní lékař ustoupil.

„Vy dva se pečlivě starejte jeden o druhého!“

„Vůbec nevím, o čem to mluvíte?“ divla se Shermaine upjatě, snažila se neusmát.

„Jsem zkušený stařec, mě rohlíkem neopijete!“ zarazil ji

Haig. „Dejte se do toho, ale naplno!“

Curry pustil spojku, Ford Ranchero vyrazil vpřed.

„Bůh vám pomáhej, mé děti!“ Čirá radost vyzařovala z obličeje bývalého žoldáka, když jim mával.

„Au revoir, doktore Michaeli!“

„Sbohem, Mikeu.“

Kapitán ho sledoval ve zpětném zrcátku. Z vysoké postavy ve špatně padnoucí sutaně však vyzařovala hrdost i sebejistota z pochopení vlastní užitečnosti.

Ještě jednou mu bývalý nadporučík zamával, potom se ve spěchu hnul do svého špitálu.

V kabině nepromluvili do té doby, než dojeli k hlavní cestě. Dívka se pohodlně uhnízдила na sedadle tak, aby se mohla o pohledného řidiče opřít. Spokojeně se usmívala a dívala se vpřed na silnici lemovanou stromy.

„Bruce, on je fakt dobrý chlap!“

„Shermaine, zapal mi cigaretu, prosím...“ O tomto posledním zážitku nechtěl mluvit, jelikož patřil k těm křehkým životním událostem, kterým slova mohou ublížit.

Před vjezdem na hlavní komunikaci zařadil Curry dvojku,

takže motor zmírnil rychlost, potom automaticky pohlédl vlevo, aby se ujistil, že z téhle strany nic nejede.

„Bože na nebesích!“ zalapal po dechu.

„Copak se stalo?“ vylekala se dívka a přerušila proces zapalování cigaret.

„Podívej!“ Asi sto metrů za nimi, poblíž okraje husté buše, stál konvoj šesti velkých vozidel. Prvních pět s korbami zakrytými těžkými plachtami v typickém armádním nátěru temně olivové, šestá se tam tyčila cisterna s benzinem, označená jasnými barvami - na nádrži zářily žlutočervené znaky společnosti Shell. Za prvním nákladákem se ukrýval na velkých pneumatikách usazený bachratý protitankový kanón s dlouhou hlavní, mířící rozverně k nebi - opravdová pětadvacetiliberka, uvědomil si s hrůzou velitel. Kolem se motali černoši oblečení do různorodých součástí uniform, na hlavách se jim klimbaly dokonce i přilby všelijakých tvarů. Asi tak šedesát ozbrojenců, vybavených automatickými zbraněmi jen pár z nich vlastnilo zastaralé typy pušek. Většina bezstarostně močila do trávy lemuující vozovku, zatímco jiní v malých skupinkách pokuřovali a tlachali.

„Generál Moses!“ vydechla dívka, hrdlo se jí sevřelo děsem.

„Skrč se k podlaze!“ zařval Curry a volnou rukou pomáhal dívce do úkrytu. Zároveň se opřel do plynového pedálu, takže se fordka vyřítla na hlavní silnici v divokém smyku.

Záď se vlnila v oblaku zvířeného prachu.

Když kapitán vůz opět vyrovnal, pohlédł do zpětného zrcátka.

Vojáci za ním se v celkovém zmatení rozhýbávali do nacvičené činnosti. Slyšel jejich výkřiky, které přehlušily i vysoké obrátky motoru. Bývalý právník se podíval dopředu, kde po sto metrech na ně čekala zatáčka - tam potom nepřátelům zmizí z dohledu, blesko mu hlavou.

Pak už jim zbývá jen překonání betonového přejezdu hráze přes močál.

Shermaine si už zase klekla, snažila se přes zadní sedadla obhlédnout nastalou situaci.

„Hernajs, zapadni!!!“ zavyl řidič a tvrdě ji vtlačil zpátky.

Ještě ani nedokončil větu, když po straně vozovky vytryskly malé řádky prachových fontán, doprovázené hysterickým kašláním kulometné palby.

Zatáčka se sice rychle blížila, přesto jim do úkrytu scházelo ještě pár vteřin. Potom v následných otřesech sebou vůz několikrát trhnul, když ho zasáhly letící projektily. Přední sklo se přeměnilo v matnou plochu neprůhledně popraskané krajky, hodiny na palubní desce explodovaly, čímž popudrovaly dívčí vlasy drobnými střepinkami. Dvě kulky rozervali i polstrování, z kterého vylézaly chuchvalce náplně, připomínající střeva postřeleného zvířete.

„Zavři oči!“ zahalekal velitel a uhodil pěsti přímo doprostřed skla. I on si musel chránit zrak před létajícími střepinkami, přesto si uvolnil dostatečný otvor, aby viděl na cestu. Konečně se dostali k ohybu nebezpečné komunikace, takže prudce trhl volantem a opět smykem zvířil prach.

Vjel do zatáčky, vnější kola bubnovala na hraně vozovky,

tráva i listí se otíraly o bok karoserie.

Konečně proletěli vytouženým zákrutem, hnali se jako o závod dolů k náspu.

„Shermaine, jsi v pořádku?“

„Samozřejmě, a co ty?“ Vynořila se zpod přístrojové desky, krvavý šrám na tváři v místě, kde ji zasáhlo sklo.

Oči leknutím vypadaly ještě větší než obvykle.

„Jen se modlím, aby Boussier a Hendry všechno připravili k odjezdu. Ti hrdlořezové se přičenou za náma maximálně s pětiminutovým zpožděním.“

Překonali hráz s ručičkou tachometru třepotající se na sto třicítce. V mžiku se ocitli na hlavní ulici Port Reprieve. Kapitán se opřel rukou o volant, krátkým a opakovaným troubením se snažil varovat obyvatele. „Bože dej, ať jsou všichni připraveni,“ mumlal.

S úlevou zjistil, že městečko zeje prázdnotou, dokonce i hotel působil opuštěně. Klakson stále vyl, když se přihnali k nádraží. Obří oblak prachu se jich neodbytně držel, ačkoliv řidič přibrzdil, aby ve smyku změnil směr.

Tím minuli staniční budovy a vřítili se rovnou na rampu.

Většina lidí postávala u osobních vagónů, oblastní důlní manažer se právě nalézal vedle posledního vozu s manželkou po boku a s drahocenným tlumokem u nohou.

Obklopoval ho hlouček žen. Bývalý právník na ně zařval:

„Honem lezte nahoru, shuřta se žene těsně za námi - okamžitě mizíme!!!“

Bez jediného zbytečného slova starý pán seskupil své ovečky a chvatně je nahnal do nejbližšího vagónu, zatímco Bruce pokračoval dál a hulákal z plna hrdla.

„Nástup! Proboha, hněte sebou! Skočte nahoru, později si přelezete - vždyť nám jsou těsně v patách!“

Zarazil až u lokomotivy, kde se z budky vykláněl holohlavý strojvůdce.

„Jed! Nemarni ani vteřinu! Uháněj plnou parou, protože ti zlosyni nám dýchají na krk...“

Barevný mašinfira zmizel uvnitř, aniž by použil své obvyklé zdvořilé oui, monsieur.

„Shermaine, honem!“ Curry ji chytil za ruku a vyvlekl z fordky. Společně se hnali k prvnímu osobnímu vagónu, kde jí už napůl vysadil na schůdky.

V té chvíli sebou souprava naprosto nečekaně a divoce trhla,

až dívka ztratila rovnováhu. Neudržela se madla, plnou vahou padla dozadu a srazila svého zachránce, takže se společně skutáleli na nástupiště. Mezitím lokomotiva získávala na rychlosti ve snaze co nejdřív opustit nádraží.

Situace kapitánovi připomněla zlé sny z dětství, kdy dobíhal vlak, který však nikdy nedostihl.

Proto musel napřed potlačit narůstající paniku, než se oba vzchopili. Lapali po dechu, opírali se jeden o druhého, zatímco kola vagónů vytřukávala svůj rytmus ve stále se zrychlujícím tempu.

„Prchej!“ sípěl. „Uháněj!“ Děsem oslabeným nohám se kupodivu podařilo vyvinout dostatečné tempo, takže se zachytil posledního držadla, ovšem až u druhého osobního vozu.

Přisál se k němu jako klíště, zatímco druhou rukou svíral

Shermaine v pase - běh ho ale nesmírně vyčerpával.

Staršina Ruffararo se však zjevil shůry, lapnul dívku za zátylek a zdvihl jako ztracené kotě.

Teprve potom hrábl po veliteli.

„Šéfe, jednoho dne tě ztratíme, pokud nezvládneš nastupování do vlaku...“

„Promiň, Bruce...“ Hrud se jí dmula, když se o něj opírala.

„K ztrátám na životech nedošlo,“ vtipně poznamenal Curry a nadšeně se šklebil. „Teď bych si přál, abys zalezla do tamhletoho kupé a zůstala tam, dokud ti neřeknu!“

Rozumíš?“

„Ano.“

„Tak padej!“ Obrátil se k černému hromotlukovi.

„Staršino, fofrem nahoru! Čeká nás totiž ohňostroj shuřta s sebou vláčí polní dělo a my se jim budeme na trati producírovat přímo před očima jako na pouťové střelnici v kopcích nad městem.“

Než se dostali na střechnu, souprava opustila Port

Reprieve, zvládla první ohyb železniční trati a začala zdolávat první kopce. Slunce mezitím vystoupalo vysoko na oblohu - velmi rychle opustilo horizont, takže opar z bažin se v teplém vzduchu zdvihl, čímž jim umožnil výhled na celý přístav.

Konvoj, jemuž velel generál Moses, překonal hráz a právě vjel na hlavní třídu. Bývalý právník okamžitě zaregistroval, jak se první nákladník prudce stočil, aby příhodně zastavil.

Černí hrdlořezové vyskákali zpod plachty a bleskově se začali rojit okolo kanónu.

Odpojili ho a připravovali do palebné pozice.

„Doufám, že ti šílení Arabové neprošli žádným pořádným výcvikem u dělostřelců, co říkáš, šéfe?“

„Brzo to zjistíme,“ chmurně ho ujistil velitel a pohledem sklouzl až k poslednímu nákladnímu vagónu.

Spatřil Boussiera, jak v ochranném postoji ční nad skupinkou čtyř žen a jejich dětí - připomínal ovčáckého psa, opatřujícího ztracené stádečko - pohledem se asi loučili se svou osadou. Příkrčený u železných bočnic se tam připravoval na obranu André de Surrier s několika četníky, kteří připravovali k akci dva těžké kulometry, na voze před nimi se také všichni chystali k boji.

„Na co čekáte?“ zařičel Ruffý. „Potřebuju trefit ten kanón - pal!“

Ozvaly se nepravděpodobné dávky, k nimž se připojily i oba Breny. Při každém zadrnčení zbraně se posunula

Hezounkovi přilba až na nos, takže mu zakryla výhled.

Proto Belgičan pokaždé přestal střílet, aby si ji posunul zpět. Na střeše vagónu ležel i poručík Hendry. Ten pálil v sérii krátkých dávek ve zcela věcném stylu.

Povstalci kolem polního děla se rozprchlí, jeden z nich se dokonce zhroutil do prachu. Pár zlosynů se však přece jenom dostalo za železný ochranný štít odtud se daly rozpoznat pouze vršky jejich přileb.

Náhle se poblíž ústí nemile vyhlížející zbraně objevil oblak bílého kouře, ve chvíli se jim nad hlavami přeletěl granát s hukotem připomínajícím plácání křídel obrovského bažanta.

„Dlouhý, šéfe!“ odhadoval staršina.

„Krátký!“ komentoval další explozi, která zaduněla mezi stromy pod nimi.

„Třetí nám půjde po krku!!!“ povzdychl Curry.

A skutečně se zásah dostavil, trefili však jen konec vlaku.

Neobjevila se ale ohnivě žlutá koule exploze, ozvalo se pouhé duté zarachocení. Potom se vyvalil kouřový mrak.

Asi omylem v přílišné horlivosti vypálili granát dýmový,

a ne vysoce výbušný.

S úzkostí v srdci se velitel snažil odhadnout škody,

když se oblak rozptýlil. Lidé na posledním nákladním vagónu vypadali sice otřesení, ale zdáli se nezranění.

Ulehčeně si oddechl - vtom zděšeně polkl při pohledu na hrůzu, která se dala před jeho očima.

„Trefili spráhu,“ vyhrkl. „Pravděpodobně nám přestříhli spojení s posledním vozem.“

Mezera se najednou začala pozvolna rozšiřovat, když zadní vagón ztratil rychlost, na zlomek vteřiny se zastavil, podobný odlomenému ocasu ještěrky.

Potom začal pomalu sjíždět z kopce.

„Skákejte!“ ječel Bruce s dlaněmi u úst. „Honem, než zase nabere rychlost...“

Možná ho ani neslyšeli, možná zůstali jen ztuhlí šokem - ani jeden z nich se nepohnul. Vůz se pustil na zpáteční cestu, rychlost se zvyšovala, jak žádala neúprosná gravitace.

Hnal se do přístavu, kde čekali krvežízniví ozbrojenci a generál Moses.

„Co se dá dělat, šéfe?“

„Nic...“

Střelba četníků kolem nich se pomalu vytrácela, každý muž včetně zlotřilého Němce bez dechu pozoroval mizějící nákladní vagón. Nešťastný Curry viděl jasně,

jak oblastní důlní manažer se sklání, zvedá manželku a tiskne ji k sobě - oba vzhlíželi k veliteli stojícímu na střeše soupravy a mizějícímu v dálce. Boussier pozdvihl pravou ruku v gestu rozloučení, potom ji zase spustil jinak se ani nepohnul. Za ním André de Surrier opustil těžký kulomet, sejmul si přilbu. Strnule zíral zpět.

V pravidelných intervalech duněl v přístavu kanón,

jako by podtrhoval celkovou stísněnost hlubokým pokašláváním a závojem kouře. Curry si dělostřelecké palby vcelku ani nevšímal, protože ulpěl zrakem na nádraží, kam se hnala shufta, aby přivítala nečekaný návrat zbabělých uprchlíků.

Urvaný vůz už přijel k rampě,

kde se prudce zastavil o betonovou bariéru na konci koleje. Zlosyni se rojili kolem, z dálky připomínali malé černé mravence, obklopující mrtvého brouka. Nezřetelně se daly zaslechnout výstřely z pěchotních zbraní, dokonce zrak přitáhly i záblesky bodáků, míhajících se při práci.

Bývalý právník se raději odvrátil.

Překonali nejvyšší bod železniční tratě a kapitán v nohách vnímal, jak vlak zvyšuje rychlost. Necítil však žádnou úlevu, pouze pálení v očních koutcích a bolest, stahující mu hrdlo.

„Chudáci nešťastní...“, lamentoval Ruffý vedle něj.

„Ti tedy dopadli, co, šéfe?“ Pak se opět ozval výstřel z kanónu, tentokrát sebou souprava trhla - dostali tedy další zásah. Granát trefil lokomotivu. Jekot unikající páry naznačil, že ztrácí životodárné fluidum a lokomotiva sílu. Naštěstí se skutečně dostali na druhou stranu kopce,

takže přístav zmizel z dohledu a oni konečně nabírali rychlost. Ale stroj stále pronikavě pištěl, zahalen v divoce

tryskajícím a syčícím bílém gejzíru.

Najednou Bruce pochopil, že tentokrát jde o smrtelný zásah.

Zapnul vysílačku.

„Fíro, slyšíš mě? Jak špatné to je?“

„Nemůžu sloužit, mon capitaine - mám tady moc páry!

Ale tlakoměr mi ukazuje těžký úbytek...“

„Snaž se nás dostat alespoň dolů z kopce - je totiž životně důležité překonat ten úrovňový přejezd dřív, než zastavíme! Jde opravdu o otázku života a smrti:

pokud se zasekneme na téhle straně od silnice, budou schopní nás dostihnout se svými nákladáky.“

„Pokusím se, mon capitaine...“

Vcelku lehce překonali těch několik úvratí, než se spustili přímo dolů. Jakmile dosáhli následující roviny, začal vlak zpomalovat. Curry se snažil očima proniknout oblaka kouře i páry, až rozpoznal světle hnědou stuhu silnice před nimi. Přitom si stále udržovali rychlost dobrých padesáti kilometrů za hodinu, když ji křížili. Pak už se souprava jen vlekla, až se nakonec zcela zastavila.

Kapitán odhadoval nynější pozici vzdálenou pět až šest kilometrů od pozemní komunikace - tady jsou bezpečně chráněni hustým lesem a skryti před pohledem od cesty třemi zatáčkami.

„Doufám, že nás zde nenajdou - pokud se ale pustí do průzkumu podél kolejí, nejlepší obranou pro nás bude připravený úder ze zálohy, asi tak půldruhého kilometru zpátky odtud,“ vysvětloval strategický plán velitel.

„Tihle šílení Arabové nás sledovat nebudou, šéfe!

Dostali od nás několik bělošek a hotelový bar s plným vybavením - bude trvat dva až tři dny, než je starý generál Moses dostane do střízlivého stavu.“

„Nejspíš máš pravdu, Ruffy, ale za žádnou cenu nesmíme riskovat: proto si léčku připravíme, teprve potom promyslíme nejprůhodnější manévry i způsob, jak se dostat domů.“

Najednou se mu rozbřesko: Martin Boussier má přece drahokany ve svém zavazadle. V tomhle směru tedy nebudou moc spokojení pánové v Elisabethvillu...

Téměř okamžitě byl zhnusený vlastní myšlenkou:

vždyť diamanty patřily k těm nejméně drahocenným pokladům,

které zanechali za sebou v přístavu Port Reprieve!

André de Surrier držel přilbu opřenou o hrud' způsobem jako zarmoucený pozůstalý na pohřbu klobouk. Chladný vítr mu čečral potem ztmavlé vlasy, v uších mu pískalo a oči pálily. Přesto zaslechl pláč jednoho dítěte i utěšující hlas matky. Díval se zpátky ke vzdalující se soupravě, kde se na střeše druhého osobního vozu tyčil černý obr

Ruffy a vedle něj velitel.

„Teď už nám pomoci nemůžou...“ odhadl správně nastalou situaci Boussier. „Nešlo by to, ani kdyby chtěli!“

Pomalu pozdvihl ruku v téměř vojenském zasalutování, potom ji ochable spustil. „Bud' statečná, má chère,“ konejšil manželku, „prosím tě, bud' statečná!“

Přitulila se k němu.

André nechal přilbu vyklouznout z prstů, takže zarachotila na železnou podlahu nákladního vozu. Setřel si pot z tváře nervozitou se třesoucí rukou, načež pomalu přesunul pohled dolů k městečku.

„Já ale nechci umřít,“ zdrceně šeptal, „takhle ne,

rozhodně ne, a ne zrovna teď!“ Jeden z příslušníků žandarmerie se rozchechtal zvukem bez pravého veselí a přešel k těžkému kulometu. Odstrčil Hezounka stranou a začal pálit po figurkách, hemžících se v blízkosti nádraží.

„Ne!!!“ pronikavě zapištěl de Surrier. „Nedělej to, ne, nepopuzuj je - vždyť nás zabijou kvůli tomu, co...“

„O život přijdeme tak nebo tak,“ vysmál se mu černý četník a vyprázdnil zásobník v jedné dlouhé zoufalé dávce.

Belgičan se k němu vrhl, pravděpodobně ho chtěl vlastní silou od zbraně odtrhnout - odhodlání mu však tak dlouho nevydrželo. Ruce mu poklesly k bokům, pěsti se zatínaly a rozevíraly. Rty se mu chvěly, aby se najednou otevřely a vychrlily veškerou jeho panickou hrůzu.

„Ne!!!“ vřeštěl. „Prosím, ne - ne!!! Ach, Bože, měj se mnou slitování. Ach, zachraň mě, nenech mě na holičkách, prosím, Bože! Ach, Bože můj!!!“

Doklopýtal k bočnici vozu, přehodil přes ni nohu.

Vagón zpomaloval, když se blížil k nástupišti. Teď už viděl ozbrojence s puškami, slyšel, jak nadšeně řičí.

Černochům ve špinavých a potrhaných uniformách se ve tvářích zračilo vzrušení - z růžových rozevřených úst se ozývalo vytí, připomínající hladovou smečku loveckých psů.

V té chvíli se André odrazil, dopadl na zaprášenou betonovou rampu, odřel si tvář a zároveň si vyrazil dech. Plazil se po kolenou, svíral si břicho a pokoušel se vydat hlas. Pažba ho však udeřila mezi lopatky, takže se zhroutil. Nad ním se ozval rozkaz ve francouzštině.

„Je to běloch, uchovejte ho pro generála - a pozor,

nezabíjet!“ Opět ho zasáhla pažba, tentokrát ze strany do spánku. Omráčený mladík teď ležel na betonu rampy, pachův vlastní krve mu zaplnila ústa. Přesto zaregistroval příšerný osud ostatních.

Černé příslušníky žandarmerie stříleli rovnou na nástupišti,

jakoby při cvičné palbě do terčů - nadšeně se přitom chechtali, bodáky pak používali už jenom na mrtvolu.

Dvě děti přišly o život téměř ihned. Odtrhli je od matek, chytili za nožičky, rozhoupali, a pak s nimi bušili o bok nákladního vagónu.

Starý Boussier se jim snažil zabránit ve svlečení manželky, takže ho vztekle několikrát bodli do zad a výsledek si pojistili dvojím výstřelem z pistole přímo do hlavy. Tohle vše se udalo v prvních několika minutách, ještě předtím, než povstalečtí důstojníci dorazili, aby mužstvo zkontrolovali. To už ale ze všech nebohých cestujících zůstal na živu jen André a čtyři ženy. Hezounek stále ležel na místě, kam padl. Strnulý hrůzou vnímal úděsný horor, když surově obnažovali ženy. Mráz mu běhal po zádech při sledování příšerné procedury, kdy ke každé končetině se postavil jeden z černochů, takže scéna připomínala přípravu na značkování telete. Až se zalykali smíchem, když viděli, jak se ta nahá těla krouží a snaží osvobodit. Už si rozepínali opasky u kalhot, strkali se ve frontě na rozkoš, dohadovali se mezi sebou a přitom jim uniformy nasákly zcela čerstvou krví. Ovšem dva příchozí, jasně požívající autoritu mezi okolní sběh, patřili jistě k důstojnické elitě - což navíc prozrazovaly i rudé šerpy na hrudích. Asi ten zkušenější vytáhl pistoli a vystřelil do vzduchu, aby získal pozornost všech. Potom se oba pustili do spílání, až jejich proslov vybudil v posluchačích přece jen nějakou reakci. Ženy tedy protentokrát ušetřili, sehnali je dohromady a vlekli k hotelu. Jeden z ošerpaných zamířil k Belgičanovi, sehnul se nad ním a uchopil ho za vlasy, aby se mu mohl podívat do tváře. „Vítejte, mon ami! Generál se bude velmi radovat, až vás spatří. Jen je škoda, že vaši bílí přátelé nás tak rychle opustili: přesto je lepší jeden kousek než vůbec nic!“ Sevření podporučíkovy kštiny nepovolilo, naopak ho dotáhl až do sedu. Pak se mu ještě jednou podíval do obličeje a v náhlém záchvatu divokosti mu plivl do očí. „Vemte ho s sebou! Později si s ním náš nejvyšší rád promluví...“ Hezounka tedy připoutali k jednomu ze sloupů na přední verandě hotelu a nechali ho tam. Mohl pootočit hlavou, aby se podíval skrz vysoká okna do vestibulu, co tam s těmi ženami dělají, ale toho se neodvážil. Vždyť dobře slyšel všechny výkřiky, které se okolo poledne změnily jen ve sténání a vzlykání, kolem třetí odpoledne pak zcela umlkly. Ovšem řada dychtivých čekatelů se vůbec neměnila, táhla se stále až k hlavnímu vchodu. Někteří z nich si už užili, ale klidně se zařadili znovu do fronty, dokonce i potřetí či počtvrté. Všichni se už zdáli notně opilí. Jeden přátelsky naladěný zlosyn třímával v jedné ruce láhev Parfait Amour, v druhé pravou skotskou whisky. Při každém návratu na konec zástupu se zastavil u připoutaného Hezounka. „Připiješ si se mnou, ty můj malej běloušku?“ ptal se. „Samozřejmě že ano,“ odpověděl si sám. Potom se napil z láhve a obsah úst plivl mladíkovi do obličeje. Pokaždé si tím vysloužil obrovský aplaus od ostatních frontových bojovníků. Příležitostně jeden soubojem ostřílený válečník, pravděpodobně zakládající člen loupežné bandy honosně zvané shufta, se před zajatcem zastavil a stáhl si pušku z ramene. Potom pár kroků odstoupil, nasadil si k ústí hlavně bodák a zbraň zamířil na bílou tvář. Předpisově vyrazil na zteč, na poslední chvíli však strhl špičku stranou, takže snad jen o pár milimetrů minul. André nikdy nemohl potlačit zděšené zaječení, přičemž čekající domorodci se málem zhroutili nadšeným chechtotem. Vpodvečer začali pálit domy na okraji přístavu. Jedna skupina, zahalená smutkem z alkoholového opojení i tvrdého znásilňování, se sesedla na konci verandy, kde si společně mohli zazpívat. Jejich hluboké a melodické hlasy nesly v sobě veškerou melancholii nespoutaného divoštství Afriky. Kulturní vložka se jim dařila až do té doby, než došlo k argumentaci na nože, takže další drama se odvíjelo před hotelem. Sladký bas v živém rytmu písně zahalil hrubý dech dvou soupeřů, kroužících kolem sebe. Bojovníci s kudlami, do pasu nazí, jako by tančili - krok sun krok, přískok - posunovali nohy v prachu. Nakonec se přece jenom rukama zahákli, jeden druhého se opravdu snažil zabít. Chór v tomhle dramatickém okamžiku ihned zesílil v hlubokých tónech a nasadil triumfální přidech. A skutečně: jeden ze zápasníků o krok ustoupil s předpaženou rukou prodlouženou nožem, momentálně se nacházejícím v břiše protivníka. Ten se pomalu sesouval k zemi, čímž si vítěz čepel osvobodil - melodie jako by sledovala pád oběti, opět se v ní objevil přidech žalosti, bedování a nářku. Pak se rozhostilo ticho. Pro Andrého de Surriera si přišli až po setmění. Čtyři z hrdlořezů, očividně méně natankovaní než ostatní, ho vedli ulicí k budově kanceláří Union Minière du Haut. Generál Moses si tady zřídil svůj hlavní stan, proto seděl za stolem už v první místnosti. Nevypadal nijak zlověstně, spíš připomínal staršího úředníka. Menší chlapík s krátkými kudrnatými vlasy prošeďivělými na skráních, na nose brýle s kostěnými obroučkami. Na hrudi mu zářily tři řady medailí, každý z prstů zdobil prsten až k druhému kloubu - třpytily se na nich diamanty, smaragdy a občas se dalo zahlédnout i rudé žhnutí rubínu. Většina šperků však byla očividně navržená pro ženy, takže kroužek musel být přestřížený, aby se úlovek dal natáhnout na ty buclaté černé prsty. Tvář se zdála až laskavá, s výjimkou očí. Z nich vyvěrala prázdnota, neživá strnulost šilence. Na desce stolu před ním ležela malá dřevěná schránka, opatřená čtyřmi pečetěmi společnosti Union Minière du Haut, což hrdě hlásal nápis na boku. Víko už odstranili, a když André vcházel se svou eskortou, smutně proslulý vysoký důstojník držel v ruce bílý plátěný sak a právě uvolňoval šňůrku: na podložku se vyřinula hromádka temně šedých průmyslových diamantů. Rozvážně je postrkoval prstem, zamíchal je a sledoval, jak matně září v ostrém světle tlakové petrolejky. „Tohle je jediný úlovek z vlaku?“ zeptal se, aniž by vzlédl. „Oui, mon generál - jen tahle jedna bedýnka,“ odsouhlasil jeden z doprovodu. „Máš stoprocentní jistotu?“

„Oui, mon général-já sám jsem všechno prohledal.“

Generál Moses vytáhl další plátěný váček ze schránky a obsah též vysypal. Zavrčel zklamáním, když opět zahlédl ty obyčejné malé kameny. Sáhl tedy pro další, pak ještě jeden a vztek se v něm pomalu hromadil: z každého sáčku totiž vypadly pouze ty špinavě šedivé a černé podřadné kusy. Velice brzo by množství diamantů zaplnilo půllitrový džbán.

„Otevřel jsi tuhle krabici?“ zavrčel.

„Non, mon général. Vše bylo zapečetěné, nikde k žádnému porušení nedošlo, jak jste sám viděl...“

Nejvyšší hrdlořez opět zachrochtal, temně čokoládovou tvář stahoval pocit frustrace. Ještě jednou ponořil ruku do nitra truhly pokladů a náhle se usmál.

„Aha!“ pronesl nadšeně. „Ano! Ano! Copak to tady máme?“

Vytáhl krabičku od viržinek s křiklavě barevnou nálepkou na cedrovém dřevě. Nehtem palce vysunul víčko, pak se celý šťastně rozzářil. V hnízdečku z vaty se zajiskřilo - lámaly se tam bílé paprsky lampy do všech odstínů duhy - což způsobily nádherné drahokamy.

Generál Moses jeden zdvihl, podržel si ho mezi prsty.

„Krása,“ mumlal. „Skutečná nádhera...“ Odsunul průmyslové kameny na stranu, aby získal místo pro opravdové skvosty. Jeden po druhém vytahoval, každý pohládl, pak odložil. Přitom je počítal, blaženě se šklebil a lehce pochechtával. Dotýkal se jich, když je umisťoval do přehledného vzoru.

„Skutečně nádhera,“ neustále šeptal. „Bon-jedenačtyřicet, dvaachtyřicet. Krása! Nádhera! Moji miláčkové!

Celkem čtyřicet tři!!!“

Náhle je všechny shrnul k okraji, aby je nasypal do jednoho z plátěných sáčků. Šňůrku pevně zatáhl, úlovek pak zastrčil do náprsní kapsy těsně nad řadou metálů.

Pedanticky zapnul knoflíček.

Položil své černé, ošperkované ruce na desku psacího stolu, aby pohlédl na bílého zajatce.

Běhmo očí za sklem brýlí vypadalo kouřově žluté, černé zřetelnice černocha typicky vynikaly. Pohled se zdál spíš matný, téměř snový.

„Svlíknout!“ přikázal zcela bezvýrazným hlasem.

Z Hezounka dost hrubě strhli uniformu a nejvyšší bandita se na něj zpytavě požíval.

„Takhle bílej,“ mmlal. „Proč je takhle bílej?“ Posléze začal nervózně přežvykovat, na čele mu vyrazily krupěje potu.

Obešel stůl - vzrůstem sice nevelký důstojník, ale rozhodnost jeho rozměry zdvojnásobovala.

„Bílej jako červíci, kteří vegetují v živém těle slona...“

Přiblížil svou tvář těsně k nepříteli: „Měl bys být tlustší,

můj červíku - dost dlouho ses tady přežíral, až moc dlouho sis žil dobře! Pročpak jsi tak vyzáblý?“

Dotkl se mladíkova těla, rukama poplácal boky.

„Ale teď už je příliš pozdě, ty malej bílej červíku,“

pronesl. André se krčil před nepříjemnými dotyky,

trásl se už jen při zvuku hlasu. „Slon tě totiž vyklepal ze své rány, vytřásl tě až na zem, dostal tě pod nohy a rozdrtí tě?“

Hlas se stále nesl v úlisném tónu, i když kapky potu stékající po lících zanechávaly mokrou stopu a snový odstín v očích vystřídal hořící černý jas.

„Však uvidíme,“ pronesl a o krok ustoupil. „Uvidíme,

můj červíku,“ zopakoval a zcela nečekaně vrazil koleno bělochovi do rozkroku takovou silou, až se sám otrásl.

Mučivá agónie proběhla podporučíkovým tělem, zasáhl ho snad žár větší než rozžhavená ocel.

Bolest se mu zahryzla do břicha, křeče připomínaly porodní stahy. Vlna postupovala dál, přes hrud' až do hlavy, kde explodovala kdesi pod temenem v oslepující bělosti.

„Držte ho!“ přišel další rozkaz od vysokého důstojníka.

Tentokrát však už pištěl. Oba strážní uchopili Hezounka za lokty, pak ho donutili přesunout se na kolena.

V téhle pozici byly genitálie i okolní partie mnohem přístupnější pro generálový boty. Zaujmutí přesné pozice oběti měli očividně v malíčku.

„Za čas strávený ve vězení!“ Nejvyšší hrdlořez provedl klasický výkop. Nová bolest se smísila s předešlou, hrůzný prožitek byl však tak silný, že André nemohl ani vykřiknout.

„Tohle je za všechny urážky!“ Tentokrát měl de Surrier dojem, že má varlata rozdrcená. Intenzita mučení se stále zvyšovala, takže ani nemohl použít svůj hlas.

„Tohle máš za všechno zotročování!“ Utrpení dostoupalo až k svému zenitu, pomalu ho překročilo, takže nyní už si mohl zařvat. Hezounek tedy otevřel ústa, aby si naplnil prázdné plíce.

„Tohle je za dobu, kdy jsem hladověl!“ Teď už musí zařvat.

Už opravdu musí - ta bolest, ach, panebože - už fakt musím

- prosím, dovol mi si zaječet...

„A tohle je pro tvou bělošskou nespravedlnost!“ Proč si nemůžu ulevit ani vřisknutím, prosím, pomohlo by mi. Ach, ne! Prosím ne! Bože můj, ach, prosím...

„A tohle za vaše bělošské vězení a za vaše spletené kiboko.“

Jednotlivé kopance zrychlily svou frekvenci, připomínaly údery šíleného bubeníka či dopady kapek deště na plechovou střechu. Uvnitř břicha se však cosi trhlo.

„A za tohle, pak ještě tohle, a ještě jednou tohle!!!“

Tvář před ním zaplnila Belgičanovi celé zorné pole, rachot výkřiků mu zalil uši.

„A teď ten a ten a ten...“ hlas přeskočil do fistulky, zatímco v nitru týraného mladíka se rozlila teplá povodeň vnitřního krvácení.

Trýzeň ustupovala, tělo samo se uzavíralo v sebeobraně! A on stále ještě nevykřikl - snad se dostal přímým skokem do euforie, kterou už znal. Tuhle poslední záležitost zvládnou s přehledem: klidně si teď umřu ovšem BEZ

VÝKŘIKU!!! Pokusil se sice vstát, ale domorodí pochopové ho udrželi na podlaze. Navíc nohy jako by mu ani nepatřily,

protože se nacházely někde na druhé straně velkého otupujícího žaru jeho vnitřností.

Ztěžka pozdvihl hlavu, aby se podíval ještě jednou na zrůdu, která ho právě zabíjela!

„A tohle za tu bílou děvku, která tě porodila, a tohle, a ještě to...“

Údery snad ani nepatřily do reality, protože je vnímal jen coby otřesy-jako by stál v blízkosti dřevorubce, který kácí strom. A najednou se André usmál.

Usmíval se pořád, i když ho nechali padnout na prkna podlahy.

„Myslím, že je po něm,“ nadhodil jeden ze strážných.

Generál Moses se otočil, zamířil ke křeslu za stolem.

Třásl se, jako by absolvoval náročný běh na dlouhou vzdálenost - zhluboka a přerývaně dýchal. Blůzu uniformy měl úplně promočenou potem. Zapadl do svého trůnu, jeho tělo se jako by zhroutilo.

Zář z očí pomalu mizela, dokud se jejich výraz opět nezastřel matným a snovým povlakem.

Oba příslušníci eskorty si k ležícímu bělochovi přidrželi - dobře věděli, že půjde o dlouhé čekání!

Otevřeným oknem občas proniklo zarachocení opilcova řehotu,

zároveň v dále zablikal rudý záblesk a mihl se i vlnivý jazyk nenasytných plamenů...

Velitel stál mezi kolejnicemi, kriticky hodnotil scénérii a zrakem pečlivě propátrával stěnu zelené vegetace.

Nakonec přece jenom rozlišil ústí těžkého kulometu,

vyčnívající pár centimetrů z chomáče sloní trávy. Navzdory skutečnosti, že o stanovišti zbraně dobře věděl, trvalo mu celé dvě minuty, než ho objevil.

„Ruffy, tohle musí stačit,“ rozhodl. „Jinak se už naše pozice vylepšit nedá.“

„Souhlas, šéfe.“

Curry zvýšil hlas: „Slyšíte mě?“ Z okolní buše se ozvala tlumená přitakání, takže Bruce pokračoval.

„Pokud se objeví, musíte je nechat dojít až k tomuto bodu, než stisknete spoušť - udělám vám tady značku.“

Přešel k malému keříku, odlomil větvičku a položil na pražec.

„Vidíte na ni?“

Opět se ozval houfný souhlas všech příslušníků žandarmerie,

účastníků se připravované léčky. „Vystřídáme vás před setměním - zatím zůstaňte na místě!“

Vlak stál skrytý za ohybem tratě, skoro kilometr vpředu, kam právě kapitán i staršina kráčeli.

Strojvůdce na ně čekal a mezitím klábosil s poručíkem

Hendrym hned po boku posledního vagónu.

„Jaký je výsledek prohlídky?“

„Je mi líto, monsieur, mašinka se už zachránit nedá.

Kotel je děravý na dvou místech, přitom došlo k závažnému poničení veškerých měděných trubek...“

„Díky,“ přikývl velitel. Sdělení ho ani nepřekvapilo, ani nezklamalo. Přesně takhle sám odhadl nastalou situaci, když předtím zběžně překontroloval lokomotivu.

„Kde je madame Cartierová?“ obrátil se s otázkou na Němce.

„Madame právě připravuje banket, monsir,“ šklebil se poručík sarkasticky. „Pročpak se ptáš, machře?

Už takhle brzo po ránu na tebe doléhají choutky, kápo?

Cítíš se jako plátek telecího k obědu, hej?“

Bývalý právník ihned uhasil narůstající vzplanutí zloby a raději skopčáckého provokatéra mlčky minul.

Objevil Shermaine se čtyřmi četníky v budce lokomotivy.

Podářílo se jí vyhrabat ještě žhavé uhlí z topeniště,

takže nyní měli žhnoucí kupičku na plechové podlaze. Právě krájeli brambory a cibuli do dvacetilitrových hrnců.

Černí ozbrojenci se pochichtávali, když jim dívka cosi vyprávěla. Její obvykle bledé líce nyní horkem zčervenaly, na čele vynikala ukoptěná šmouha od rozmáznuté saze.

Používala velký nůž s profesionální zručností.

V okamžiku, kdy zahlédla přichozího, se jí tvář rozjasnila a rty našpulily.

„Máme k obědu maďarský guláš - konzervované hovězí s cibulí a s brambory.“

„Od téhle chvíle tě pasuju na úřadujícího druhého kuchaře bez nároku na finanční odměnu...“

„Jsi až příliš laskavý!“ vyprskla a vyplázla na něj jazyk,

špičatý a růžovoučký jako kočičí. Bruce pocítil známé napětí v těle, i v krku mu vyschlo při pohledu na tak svůdnou reklamu.

„Mám špatnou zprávu, lokomotiva je na cucky použít se už nedá,“ vysvětloval jí v angličtině.

„Coby kuchyň se mi docela líbí,“ zamumlala.

„Buď chvílku vážná!“ překerní situace v kapitánovi okamžitě vybudila vznětlivost. „Zasekli jsme se tady, jestli to náhodou nevíš, a nepohneme se dál, dokud něco nevymyslíme!!!“

„Ale, Bruce, jsi přece génus! Bezmezně ti důvěřuju, a proto vím, že určitě nalezněš překvapující řešení.“

Nasadila sice vážný výraz, přesto však nemohla zakrýt laškovný záblesk v očích. „Proč třeba nezaskočíš zpět generál Moses ti určitě k našemu transportu nákladáky půjčí...“

Curryho oči se přimhouřily, mozkové závity se mu roztočily naplno. Přitom se jeho černé obočí setkalo nad kořenem nosu.

„Hlavně aby jídlo stálo za to - jinak tě budu muset degradovat na třetího kuchaře,“ varoval. Pak se spustil z království strojevedce zase zpátky na zem a honem spěchal k poslednímu vagónu.

„Hendry, Ruffy, pojďte sem, prosím - rád bych si s vámi něco probral.“

Okamžitě se k němu připojili, aby ho následovali do osobního vozu. Němec žuchnul na palandu, nohy si opřel o okenní rám.

„Tohle tedy byla rychlovka!“ zahihňal se a nasadil lascivní škleb v zrzavém strnisku.

„Ty jsi ten nejneotesanější a neopložejší zkurvenec, jakého jsem kdy vůbec potkal,“ zareagoval chladně velitel.

„Až se dostaneme zpět do Elisabethvillu, nadělám z tebe fašírku, než tě předám polnímu soudu s obviněním z vraždy!“

„Himlhergot, božítku,“ řehonil se dál germánský satirik.

„Velkej kecálista, co? Kapitán Curry, móóoc velkej žvatlal...“

„Nechtěj, abych ti zrovna teď zakroutil krkem nesnaž se o to tak vehementně, buď tak laskav! Budu tě totiž nutně potřebovat!“

„A copak máš s tou francouzskou buchtou, kápo?“

Zamiloval ses do ní nebo co? Padla ti do oka celá, nebo se zajímáš jen o tu malou tučnou prdelku? Prsíčka to asi nebudou - moc tam toho totiž nemá..., možná ani ne do hrstičky...“

Bývalý právník se rozhodl zlomit provokatérovi vaz, ale nakonec se mu podařilo vražedný úmysl změnit, takže se jen otočil a zíral z okna ven. Hlas mu zněl přiškrčeně, když promluvil.

„Uzavřu s tebou velice výhodný obchod, Hendry.“

Do té doby, než se vyhrabeme z téhle zapeklité situace, se přestaň se mnou bavit a já si tě taky nebudu všimnout!

Teprve až u Msapa Junction se naše příměří zruší.

Budeš si moct dělat, co chceš, říkat, co se ti líbí - pokud tě za to nezabiju na místě, pokusím se splnit svůj slib a nechám tě pověsit za vraždu.“

„Kápo, neuznávám žádný dohody ani s tebou, ani s nikým jiným! Hraju si sám tak, jak se mi to hodí - proto ti nedám žádný upozornění, když mě podobná radost přestane bavit. A něco ti řeknu, machře, nepotřebuju ani tebe, ani nikoho jiného! Nezajímám se ani o pitomýho Haiga, ani o zasranýho velitele, natož o srandovní hovory typu nehodný-políbit mi-prdel...“

Až přijde můj čas, potom tě zmáknou, že se budeš divit tohle si zapamatuj, Curry! Aby sis pak nestěžoval, že jsem tě včas nevaroval...“ Rozhorlil se tak, až se mu tvář zkrivila a v koutku úst se mu objevily sliny.

„Takže to uděláme hned!“ Kapitán se odvrátil od okna,

lehce se přikrčil, napjal dlaně do plochých, tvrdých čepelí asijského bojovníka.

Staršina vyletěl z protějšího kavalce s překvapující elegancí i rychlostí pro tak rozměrného člověka. Vsunul mezi ně své velké tělo.

„Nechtěls nám náhodou něco říct, šéfe?“

Curry se pomalu napřímil, v pažích se mu uvolnilo napětí.

Podrážděně si prohrábl vlasy- snad tímhle jediným pohybem si vymazal z mysli problém, který momentálně představoval

Willie Hendry.

„Přesně tak!“ začal, vši silou se snažil ovládnout hlas.

„Chci s vámi probrat náš další postup.“ Vylovil krabičku cigaret, jednu si zapálil a zhluboka zatáhl. Zadíval se opět z okna, podrobně studoval dřevěný rám. Když zase promluvil, vše už znělo v normálu.

„Není žádná naděje na opravu téhle lokomotivy, takže musíme použít alternativní transport. Buď budeme pochodovat přes tři sta kilometrů zpátky k Msapa Junction - cestou si s námi naši velice vlezlí přátelé z kmene Balubů budou chtít určitě popovídat o povolení k průchodu - nebo nám generál

Moses poskytne svá nákladní auta!“

Odmlčel se, aby nechal vyřčená slova dostatečně působit,

„Ty mu chceš ty autáky štípnout?“ zareagoval nevěřičně staršina. „K tomu by ale bylo zapotřebí hodně úsilí, šéfe.“

„Kdepak, Ruffy - nemyslím si, že bychom jim mohli konvoj ukrást rovnou pod nosem! Bude podstatně jednodušší zaútočit na jejich postavení a rozdrtit ty hajzly...“

„Ty zatraceně šilenče!“ vyjekl Němec. „Ty ses snad zbláznil!!!“

Bruce ho ignoroval. „Odhaduju počet povstalců na šedesát.“

Pokud odečtu naši hlídku na mostě, pak nám zůstalo bez doktora a Belgičana se šesti četníky celkem čtyřiatřicet mužů.

Je to tak, staršino?“

„Nachlup, šéfe.“

„Dobrá, ale budeme tu muset nechat alespoň deset mužů v rozložené lince pro případ, že by ten zlosyn za námi poslal hlídku - nebo kdyby náhodou zaútočili naši odvážní Balubové! Vím dobře, že tahle síla nestačí, ale nezbyvá nám nic jiného než zarískovat...“

„Naštěstí většina civilistů má zbraně s sebou, třeba brokovnice či malorážky, šéfe.“

„Jo, budou se tedy muset o sebe postarat sami.“

Do akce nám zůstane celkem čtyřicet chlapů, přičemž poměr vychází jedna ku třem.“

„Slavná shufta navíc bude pořádně prosáklá chlastem, polovina z nich ani nevstane!“

„S tímhle právě počítám: opilost plus moment překvapení! Je zapotřebí na ně prudce udeřit a zlikvidovat je ještě předtím, než zjistí, co se vlastně děje.“

Pravděpodobně vůbec netuší, jak vážně vlak zasáhl - určitě předpokládají, že nás od nich dělí už stovky kilometrů.“

„Kdy vyrazíme, šéfe?“

„Máme asi tak dvacet kilometrů zpět do Port Reprieve, což odpovídá šesti hodinám nočního pochodu.“

Chtěl bych zaútočit zítra, vbrzkých ranních hodinách líbilo by se mi ale obsadit pozice už kolem půlnoci.

Proto by se mělo vyrazit kolem šesté, těsně před soumrakem.“

„Radši půjdu kluky rozpočítat, šéfe.“

„Paráda, Ruffy. Vydej jim ještě navíc stovku nábojů a deset granátů, k tomu ještě čtyři plné brašny extra.“

Poprvé pohlédl na poručíka. „Běž se staršinou a pomoz mu!“

„Himlhergot, už se na tu zábavu těším,“ křenil se Hendry,

zčistajasna plný radostného očekávání. „S trochou štěstí posbírám plný pytel uší!“

„Ihned zmizel v chodbičce.“

Kapitán se pohodlně opřel, přilbu odsunul stranou.

Se zavřenýma očima mu náhle vytanul obraz oblastního důlního manažera a jeho buclaté manželky, tisknoucí se k němu, když ten zpropadený vagón okamžitě uposlechl zákonů zemské tíže. Skupinka vystrašených žen se choulila hned vedle, u kulometu zase v poraženecké póze prostovlasý

André, strnule celou situaci sledující svýma karamelovýma očima. Bývalý právník najednou zaúpěl: „Proč vždycky trpí ti dobří, ti neškodní, ti slabí?“

Zaťukání na dveře kupé ho probralo, takže se rychle posadil.

„Ano?“

„Hlásí se druhý kuchař,“ ozvala se Shermaine s ešusem v jedné ruce a dvěma hrnků v druhé. „Nadešel čas oběda.“

„Takhle brzo?“ podíval se nevěřícně na hodinky.

„Panebože, už je jedna pryč.“

„Máš konečně hlad?“

„Vždyť od snídaně mě dělí snad celé století.“

„Alespoň tě můžu zachránit,“ pochvalovala si, zatímco sklápěla stoleček a začala servírovat.

„Voni to překrásně.“

„Coby prvotřídní kuchař připravuji guláš z konzervovaných krav, který je vyhledávaný všemi korunovanými hlavami Evropy.“

V tichosti debužirovali, protože jim teplá strava skutečně padla do noty. Jen několikrát na sebe pohlédli, usmáli se a nerušeně si pochutnávali dál.

„Vynikající bašta!“ vydechl spokojeně Bruce.

„Kávu?“

„Prosím.“

Když nalávala, vznesla prostý dotaz: „Co se bude dít teď?“

„Myslíš asi, k čemu dojde, když jsme sami?“

„Dostal jste se až moc daleko do budoucnosti, monsieur. Mám totiž na mysli toliko způsob, jak se odtud vymotáme.“

„Přijal jsem tvůj návrh za vlastní: vypůjčím si od toho hrdlořeza transport...“

„Bruce, děláš si legraci?“

„Kdepak,“ zavrtěl hlavou, potom jí hned celý plán v krátkosti vysvětlil.

„To bude ale strašně nebezpečné! Vždyť tě můžou zranit...?“

„Jen hodní umírají mladí...“

„Proto se mnou cloumají obavy. Nenech si ublížit,

prosím tě - mám takový dojem, že by se mi tohle nelíbilo!“

Pobledla, ve tváři se jí usadil vážný výraz. Bývalý právník rychle vstal, sklonil se nad dívkou a postavil ji.

„Shermaine, já...“

„Bruce, ne, mlč! Neříkej nic...“ Oči měla zavřené, až se husté černé řasy proplétaly, bradu pozvednutou, čímž odhalovala hladké, štíhlé hrdlo. Políbil ji tam.

Tichounce zasténala a on vnímal, jak se její pleť chvěje.

Pak se k němu přitiskla, prsty se jí sevřely na kapitánově zátylku.

„Bruce, můj Bruce, dávej si pozor - ať tě nezraní,

prosím...!“

Zachvátila ho okamžitá touha, ústa posunoval vzhůru, až se jejich rty setkaly. Pocítil tu rozkošnou měkkost,

když se rozevřely pod tlakem vsunutého jazyka. Zároveň ho chladila špička nosu, kterým se mu otřela o tvář. Mezitím už ruka zkušeného veterána postupovala po zádech až ke krku, dotýkala se té nádherně hebké kůže za ouškama.

„Ach, Bruce...“ zaúpěla mu přímo do úst. Druhá ruka zase prozkoumávala pyšné oblíny vzadu. Vychutnával pevnost hýždí a přitáhl si ji k sobě pevněji - přes oblečení náhle pocítila arogantně vyčínající mužství.

„Ne!“ zalapala po dechu a snažila se ho odstrčit. Curry ji však pevně držel, dokud se v jeho objetí opět neuklidnila.

Ted' už jen vrtěla hlavou: „Non, non...“

ale rty zůstávaly rozevřené, i její jazyk se otíral o jeho.

Sjel tedy dolů, aby jí vysoukal košili zpod opasku. Potom už jeho nedočkavá ruka zlehka postupovala po nahých zádech,

hladila tu mělkou prolákladinu páteře a sunula se zase vzhůru. Dívka se otřásla a přitiskla se k němu ještě pevněji. Hladil sametovou pokožku chránící pružné svaly, opět přešel prsty obrysy lopatek, až se náhle ocitl v podpaží. Setkání s hedvábnými chloupky ho přímo zelektrizovalo, načež v naprostém rozrušení se dostal až k malým nadržům, jejichž hebké vrcholky pod jeho dotykem ztuhly.

Ted' se ale skutečně pustila do boje, když mu pěstičkami bušila do zad. Dokonce i ústa odtrhla. Hned se probral, ruku spustil a objal ji jen kolem pasu. Držel ji vcelku volně.

„Bruce, tohle nebylo moc moudré - v nížku se stáváš nezbedníkem,“ kárala ho mírně. Líčka jí hořela, modrá barva očí potemněla, rty se stále leskly vlhkostí od jeho polibku, i hlas zněl roztřeseně, zrovna tak jako jeho.

„Nezlob se, prosím - skutečně nevím, co to do mě vjelo, rozhodně jsem tě nechtěl polekat.“

„Bruce, jsi velmi silný, ale mě jsi nevyděsil - jenom trochu. Tvé oči mě však vyplašily, když mě sice pozorovaly, ale neviděly...“

To ses tedy předvedl, vyčítal si v duchu: Bruce Curry, jemný a důmyslný milenec. Bruce Curry, těžká váha, chytň, co ti padne do rukou, umělec se dvěma pěstmi, expert přes znásilňování...

Cítil se otřesený, nohy se mu podlamovaly a určitě jakási vážná choroba mu ohrožovala dýchání.

„Ty nenosíš podprsenku?“ vyhrkl, aniž by uvažoval.

„Ihned toho litoval, ale ona se zahihňala, chraptivě a něžně.“

„Myslíš si, že ji potřebuju?“

„To ne, já to tak nemysle!“ bleskově se ohradil, přitom si však vzpomněl na vyzyvavé klenuť drobných nader.

Raději se odmlčel, pokoušel se dát dohromady pár smysluplných slov a zároveň dostat pod kontrolu dýchání.

Ze všech sil však bojoval s neuvěřitelným záchvatem touhy.

Pozorně mu hleděla do očí. „Už to tam zase vidím možná bych ti přece jen měla dovolit polibek.“

„Prosím,“ zažebrounil, takže se k němu vrátila.

Ted' musíš jemně, chlapče.

Dveře do kupé se rozletěly, oba od sebe zděšeně odskočili.

Na prahu stál Willie Hendry.

„Čichám, čichám člověčinu...“ Teutonská bystrá očka všechno zaznamenala. „Jak poutavé!“

Shermaine se snažila bleskově zastrčit cípy košile, v téže chvíli si uhlazovala vlasy. Skopčák se šklebil.

„Není nic lepšího než šmajchlování po jídle, to jsem říkal vždycky- podporuje to metabolismus.“

„Co zase chceš?“ ut'al jeho bonmoty kapitán.

„Určitě není pochyb o tom, co chceš ty,“ šalamounsky se vyhnul odpovědi poručík. „Vypadá to, jako by sis dával ještě zákusek...“ Mezitím vlezlým pohledem přejížděl dívku od pasu až k vlasům.

Curry ho vytlačil do chodbičky a zabouchl za sebou.

„Co je?“ opakoval.

„Ruffy potřebuje překontrolovat veškerý opatření, ale já mu vyřídím, že seš zaneprázdněnej! Útok můžeme klidně odložit na zítřejší noc - pokud se ti to bude hodit...“

Kapitán se zamračil. „Vyříd' mu, že se tam za dvě minuty objevím.“

Germán se opřel o dveře. „Dobře, předám tvůj vzkaz.“

„A na co teda ještě čekáš?“

„Na nic, vůbec na nic“ zubil se Hendry.

„Tak už konečně zmiz, krucinál!“ prskal velitel.

„Jo, jo, hlavně si nezauszluj trenky, machře!“

Potom se vetřelec konečně otočil a loudavě se klátil chodbičkou pryč.

Shermaine zůstala stát tam, kde ji zanechal, ale oči se jí leskly slzami hněvu.

„Prasák jeden, tenhle Němec! Skutečně oplzlý hnusák...“

„Kvůli němu si nemá cenu dělat starosti,“ chlácholil dívku Curry, a pokoušel se ji opět obejmout. Vysmekla se mu ale.

„Nesnáším ho! Na co se podívá, to se pak zdá tak hnusně laciné, tak špinavé...“

„Na nás dva to našťestí neplatí,“ pronesl téměř slavnostně, čímž její zloba okamžitě ochladla.

„Já vím, můj Bruce - ale on fakt všemu dodá příděch hniloby...“ Potom se jemně políbili.

„Musím už jít, potřebuji mě.“ Na vterinu se k němu ještě přitulila.

„Bud' opatrný! Musíš mi slíbit, že se ti nic nestane!“

„Přisáhám!“ vydechl, načež ho propustila.

Vyrazili sice až před setměním, ale během odpoledne se seskupily mraky, takže nyní visely nízko nad lesem, čímž pod sebou uzavřely denní žár.

Curry šel v čele, Ruffý zaujímal pozici uprostřed a Hendry zástup uzavíral.

Než dorazili na úrovnový přejezd, vládu už převzala noc, navíc začalo pršet. Hebké a tučné kapky vytrvale padaly, připomínaly pláč ženy stíženě žalem. Dešťová voda je omývala v naprosté temnotě. Bruce se mohl dotknout dlaní nosu, aniž by ruku spatřil.

Nařídil mužstvu, aby udržovalo kontakt s kolejnící,

podle níž postupovali. Ťukal na ni jako slepec, při každém kroku pod nohama zachrastil štěrk železničního náspu.

Ruka spolubojovníka za ním se ho dotýkala na rameni,

přítomnost ostatních za sebou mohl pouze tušit:

pohybovali se podobní velkému plazu, občas zaslechl ozvěnu kroku či zadrnčení výstroje. Kdosi se ozval v protestu, ale okamžitě ho umlčelo staršinovo zavrčení.

Překonali silnici a trať se začala zvedat směrem do

Lufira Hills. Kapitán změnu pocítil, musel se i trochu předklonit. Skutečně stoupali.

Odpočineme si až nahoře, uvažoval, odkud uvidíme světla městečka.

Naráz přestalo pršet, rozhostilo se až překvapující ticho. Teď už zřetelně slyšel dech člověka za sebou, přehlušující jejich naprosto bezhlasy postup. V blízkém lese se ozvala žabka, jejíž volání připomínalo dopad kovového broku do křišťálové sklenky. Ten zvuk zněl čistě a velmi krásně.

Kapitánovy smysly se zbystřily, aby kompenzovaly ztrátu zraku: sluch se vylepšil stejně jako čich a hmat.

Dokázal zachytit přelazený odér jakési květiny v džungli i pach rozkládající se vlhké vegetace, cítil každou kapku deště na tváři a zároveň vnímal drhnutí látky svého oblečení.

Zřejmě šestý smysl ho právě informoval o nebezpečí - žaludek se mu stáhl jistotou, že ve tmě před ním cosi číhá.

Zastavil se, muž postupující za ním mu vrazil do zad tak prudce, až málem ztratil rovnováhu. Celou dlouhou linií proběhla vlna zmatení, potom se opět rozhostilo ticho. Všichni vyčkávali.

Bruce napínal uši, napůl přikrčený, s automatickou puškou připravenou k výstřelu. Něco tam je, téměř to viděl.

Bože, prosím, snad jsi je tady nenechal vybudovat kulometné hnízdo -vždyť by nás rozsekali na padrť.

Opatrně se otočil, nahmatal sousedovu hlavu a přitáhl si ji k sobě. Z centimetrové vzdálenosti mu šeptal do ucha.

„Neslyšně k zemi! Pošli to dál!“

Bývalý právník se plně soustředil, pozorně naslouchal a pokoušel se očima proniknout okolní tmu tmoucí. Náhle pocítil jemné ťuknutí na kotník od četníka za sebou.

Rozkaz splnili.

Tak dobře, půjdu situaci omrknout! přikázal sám sobě,

když uvolňoval granát z konopného opasku.

Vytáhl pojistnou závlačku, zastrčil si ji do náprsní kapsičky. Potom nohama opatrně vyhledával každý prázec, aby co nejtišeji postupoval vpřed. Deset kroků, pak se opět zarazil. Náhle to zaslechl: neznatelné cvaknutí dvou kamínků o sebe. V hrdle mu vyschlo, žaludek se strachy sevřel.

Už jsem snad u nich. Bože můj, jestli začnou střilet...

Centimetr po centimetru přemísťoval ruku s granátem dozadu,

pomalou se sunul dolů, až zaklekl.

Zatím je to v suchu, uklidňoval se a v té chvíli blesk proťal oblohu. V mohutném bliknutí světla rozeznal obrysy kopců těsně pod bachratými břichy mraků.

I koleje se zaleskly. Les po obou stranách byl však stále zrakem neproniknutelný a - leopard, velký, nádherné zlatavý s černými rozetkami, stál přímo proti Currymu.

V tom zlomku vteřiny se na sebe dívali, než je opět pohltila noc.

Šelma si vztekle odkašlala, zatímco Bruce se zoufale snažil levačkou zdvihnout zbraň, jelikož druhou měl připravenou k hodů granátem.

Tentokrát je to jistý, blesklo mu hlavou, tentokrát mámptákách...

Nevěřil vlastním ušima, když si uvědomil, že dravec bokem odskočil z náspu a zmizel v podrostu. Pouze nepatrné zašustění vegetace oznámilo rychlý ústup predátora.

Dosedl na zadek s odjištěným granátem v ruce a hysterické pochechtávání z okamžité úlevy se mu prodíralo do krku.

„Máš všechno pod kontrolou, šéfe?“ zjišťoval nervózní Ruffý.

„Ptal se po tobě leopard,“ vtípně nadhodil kapitán,

ačkoliv hlas zněl o oktávu výš než obvykle.

Potom se ozvalo mumlání provázené zarachocněním výstroje,

když se jednotka znovu zdvihala. Někdo se dokonce zasmál.

„Už bylo dost toho hluku,“ sykl velitel a taky se postavil.

Hrábl do kapsičky pro pojistku a vrátil ji na původní místo. Potom couvl do prostoru, kde si odložil vak.

Konečně mohl opět zaujmout pozici v čele zástupu.

„Vpřed!“

V ústech měl sucho, srdce mu tepalo jako o závod a dokonce cítil tepelnou vlnu, hořící mu ve tvářích od šoku ze setkání s nejnebezpečnější africkou šelmou.

Pěkně jsem si do žil nacpal adrenalin, šklebil se potmě

Curry, takže teď budu ve střehu. Ovšem ještě než tahle noc skončí, stanu se aktérem dalšího hrůzostrašného dění. Postupovali stále vzhůru po svahu, dlouhý had šestadvaceti válečníků, plných napětí. Kapitán opět slyšel jejich kroky za sebou, opět cítil dotek ruky na rameni.

Občas zachytil i závan tělesného pachu, odér nervózního potu připomínající smrad obláčku zdvihajícího se nad železem, když na něj kápne kyselina.

Před nimi se pomalu zdvihaly těžké mraky, takže bývalý právník mohl rozeznat i siluety vrcholků.

Neproniknutelná tma náhle ustoupila, jelikož podivná záře se odrážela od oblaků. Slabě oranžový jas světla nabíral na intenzitě, potom opět bledl, aby znovu zesílil. Chvilí ho to mátló - promýšlel veškeré varianty pro vznik tak podivného úkazu, čímž dodal nervům čas k uklidnění.

Stále sledoval mihotající se světlo, zatímco zem pod nohama se mu prudce zdvihla. Opět se nahnul kupředu, posledních pět set metrů zdolával s vypětím všech sil, než konečně stanul na temeni kopce.

„Panebože na nebesích,“ zvolal nahlas, protože teď už pravý důvod zjistil: povstalci srovnávali se zemí Port Reprieve. Stavby kolem přístavu pohltily plameny, zrovna teď se jedna ze střech propadla a bouře jisker vyletěla z místa,

kde zůstaly jen čtyři holé stěny. Rámy oken divoce plály.

I staniční budovy žhnuly, další ohnivá bouře právě stravovala obytnou čtvrť za kanceláři společnosti Union Minière du Hautiza hotelem. Rychle sklouzl zrakem směrem k místu, kde by se měla nacházet misie svatého Augustina. V této oblasti se však kupodivu stále rozprostírala temnota, nikde žádné plameny, nikde ani náznak světla. Konečně si mohl trošičku oddechnout.

„Možná je skutečně minuli, možná je opravdu přitáhlo drancování.“ Ovšem při pohledu na Port Reprieve musel zatnout zuby. „Zcela jasná ukázka činnosti primitivních vandalů!“ soptil nad nesmyslným ničením městečka.

„Co si vůbec myslí, že tímhle dosáhnou?“ Dalších několik nových požárů propuklo poblíž hotelu.

Bruce se otočil k Četníkovi za sebou.

„Odpočineme si tady pod jednou podmínkou:

Nekouřit a nemluvit!“

Slyšel, jak rozkaz putuje celou řadou, k tomu následovalo občasné cinknutí výzbroje, když četníci usedali na železniční násep. Kapitán vytáhl z pouzdra dalekohled, pak zaostřil na přístav pod sebou.

Jasně osvětlení mu odhalilo veškeré podrobnosti:

skupinky povstalců běhaly po městě, silně vyzbrojené a nepokojné. Mnozí z domorodců mávali lahvemi s alkoholem, někteří se už opilecky potáceli. Kapitán se snažil odhadnout počet, ale něco takového se jevilo naprosto nemožné.

Mizeli totiž v budovách, opět vybíhali, hloučky se potkávaly, prolínaly i rozcházely.

Spustil dalekohled na hrud', aby dopřál očím úlevu.

V té chvíli vedle sebe zaznamenal pohyb. Pohlédl stranou,

kde se objevil hromotlucky obrys staršiny. FN měl na jednom rameni, na druhém plnou bednu munice.

Na krku mu viselo půl tuctu baňohů s granáty.

„Zdá se, že tu probíhají bujaré oslavy, šéfe?“

„Ohňostroj jim už funguje,“ odfrkl Curry. „Ty si nepůjdeš odpočinout?“

„Proč ne?“ Ruffy složil náklad na zem, na bedýnku se pak pohodlně usadil. „Nevidíš náhodou některé z těch nebožáků, kteří nám v tom vagónu ujeli?“

Curry zdvihl opět dalekohled, aby systematicky prohledal okolí nádraží. V temnějším koutě odhalil hranatý obrys železničního vozu, nehybný mezi pohybujícími se stíny.

„Vagón je tam pořád,“ mumlal, „ale nic...“

V té chvíli došková střecha jedné z chýší explodovala v obřím sloupci plamenů, čímž se nádraží perfektně osvětlilo.

„Aha, teď už něco vidím.“ Nebožáci tam leželi jeden přes druhého, pravděpodobně na těch místech, kde je zastihla smrt. Miniaturní a křehké figurky připomínaly rozbité hračky.

„Mrtví?“ špitl staršina.

„Bohužel jo!“ potvrdil Bruce.

„Nějaké ženy?“

„Těžko říct,“ povzdychl kapitán, který se plně soustředil.

„Nezdá se...“

„To souhlasí,“ ozval se tiše Ruffy. „Ženy oni likvidovat nebudou - můj odhad je, že si je odvěkli na hotel. Tam si potom s nimi mohli dělat, co chtěli pořád dokola...“

Jelikož ve vagónu byly jen čtyři, tak do rána těžko vydrží -

tihle nadrženi bastardi jsou schopní ušoustat k smrti i slona...“ V zadumání plivl do šterku u nohou.

„Jak budeme postupovat dál, šéfe?“

Velitel asi minutu mlčel, přitom přejížděl dalekohledem pomalu celý přístav. Polní dělo stálo na stejném místě jako včera, hlaveň vyčítavě ukazovala nahoru, přímo k nim.

Konvoj stále parkoval před kanceláři Union Minière du Haut

- zcela jasně zahlédl červenožluté znaky benzínu Shell na nádrži. Jen doufám, že je plná, pomyslel si, budeme potřebovat hodně pohonných hmot na naši dlouhou pouť do

Elisabethvillu.

„Ruffy, radši naříd' mužstvu, aby si všichni dávali velebacha - ani jediná kulka se té cisterny nesmí dotknout jinak domů pošlapeme po svezích hodně dlouho...“

„Vyřídím, šéfe,“ zachrochtal staršina. „Ale určitě dobře víš, že jakmile tihle šílení Arabové začnou střílet, nesundaj prst ze spouště, dokud jim nedojde munice navíc si zrovna moc nelámou hlavu s otázkou, kam ty kulky lítají...“

„Pod kopcem se rozdělíme do dvou skupin. Ty a já protáhneme naše ozbrojence okrajem močálu, čímž se dostaneme ke vzdálenější straně městečka.

Ted' pošli vzkaz po svých lidech, ať sem přijde poručík!“

Curry vyčkával, dokud se k nim nepřipojil Němec. Potom se všichni tři sesedli a kapitán pokračoval dál v nástinu strategického plánu.

„Hendry, ty se svými muži se vějířovitě rozprostřete na hlavní ulici - můžete využít stínu na téhle straně nádraží. Ruffy a já překročíme močál, kde poblíž hráze zaujmeme výhodnou polohu. Mělo by se ti podařit udržet mezi četníky klid do té doby, než zaútočíme my - od vás očekáváme zastírací palbu, až na ně půjdeme zezadu.

Pokud něco zvoráte, tak ty nákladáky už nebudeme potřebovat a pro zbytek cesty k domovu nám postačí obyčejné rakve!

Rozumíte všemu?“

„Himlhergot, samozřejmě že jo! Snad vím, co dělám...“, mumlal Willie.

„V to doufám,“ poznamenal velitel, načež pokračoval.

„Uděleme na ně ve čtyři hodiny ráno, těsně před náznakem svítání. Staršina a já vezmeme útokem hotel, kde jich většina bude spát. Granáty snad vyženou ty, co přežili,

na ulici. V té chvíli budou patřit vám - za žádnou cenu nesmíte vystřelit dřív! Čekejte, až se vám objeví na place, budete je mít před sebou jako v divadle na jevišti!

Je to jasný?“

„Himlhergot, kápo - copak si myslíš, že sem debil?

Nebo že neumím anglicky?“

„Křížová palba ze dvou stran by měla eliminovat většinu hrdlořezů,“ pokračoval dál velitel a ignoroval skopčákovu lamentaci. „Ovšem nesmíme jim poskytnout šanci se zreorganizovat: jediným úkolem je tedy tvrdě udeřit a jakmile někteří zmizí v úkrytu, je zapotřebí hnát se za nimi! Dostihnout je, zlikvidovat!

Pokud hlavní jádro nezničíme do pěti minut, potom budeme mít problémy... Převyšují nás totiž v poměru tři ku jedné, takže je nutné stoprocentně využít momentu překvapení...“

„Stoprocentně využít momentu překvapení!!!“ kopíroval posměšně teutonský provokatér. „Co je to za srandovní mluvu - přece se říká povraždit do jednoho všechny ty negry, nebo ne?“

Bruce se usklíbl. „Ať je po tvém, klidně si negry povraždí!

Ale udělej to rychle, jak je ostatně tvým zvykem. .“

Potom vstal, natočil si ciferník hodinek k světlu.

„Máme půl jedenácté, takže se začneme spouštět dolů.

Hendry, ty pojď se mnou, ať můžeme mančaft rozdělit na dvě skupiny.“

Oba tedy postupovali podél řady domorodých četníků a prováděli selekci.

„Ty jdeš s poručíkem!“

„Ty se mnou!“

Kapitán se ještě ujistil, že dva anglicky mluvící desátníci připadnou k Němcům. Netrvalo jim víc než deset minut, aby se rozpočítali do dvou jednotek, teprve potom si rozdělili batohy s granáty. Z kopců sestupovali však stále v jednom zástupu.

„Tady se rozloučíme, Hendry,“ sykl velitel. „Neuspěchej zmáčknutí spouště, počkej, až uslyšíš výbuchy z naší strany!“

„Himlhergot, tohle vím už od mala!“

„Dobrý lov!“ popřál jim Curry.

„Strč si prdel do hlavně, kápo!“ zareagoval zvesela skopčácký vtipálek a zmizel v temnotě.

„Jdeme, Ruffy!“ Bývalý právník odváděl svou jednotku od železničního náspu a zamířili k okraji močálu.

Téměř okamžitě se ocitli v bahně a slizu až po kolena.

Při dalším postupu je hnusná masa obalovala až k pasu,

posléze dosahovala k podpaží. Mlaskavé i klokotavé zvuky se ozývaly, když pronikali dál, k tomu se ještě přidružilo bublání přímo ďábelsky smrdutého unikajícího plynu z rozkládající se vegetace.

Komáři se slétli v oblaku tak hustém, že je kapitán vdechoval - musel usilovně mrkat, aby se jich zbavil z blízkosti očí.

Pot mu lil zpod přilby, zachytával se v obočí a rozcuchané stonky papyru mu omotávaly nohy.

Postup se mu zdál až zoufale pomalý navíc za patnáct minut už ztratil i výhled na hořící přístav kvůli hustému porostu rákosu, takže se musel orientovat jen podle občasných záblesků na obloze.

Dlouhou hodinu pronikali močálem, než zdolali polovinu zamýšleného obchvatu. Zastavili se tedy k odpočinku, bahnisko jim sahalo pořád až po pás. Ruce mu téměř zdřevěněly od nekonečného vzpažení, když v nich držel automatickou pušku.

„Ted' bych si docela rád zakouřil, šéfe,“ poznamenal vtipně staršina.

„Já taky,“ připojil se velitel a oťel si tvář rukávem.

Štípance od krvežíznivého hmyzu na čele i kolem očí pálily jako oheň.

„Copak je možný, aby si takhle někdo vydělával na živobytí?“

„Pokud máš starosti o živobytí, potom musíš patřit k těm vyvoleným,“ upřesnil Ruffy. „Mám totiž podivné tušení, že před rozedněním se tady objeví zubatá s kosou...“

Ovšem tělesné utrpení potlačilo strach ze smrti.

Curry téměř zapomněl, že jdou do bitvy-právě teď měl víc starostí s pijavicemi, které se určitě už propracovávaly k holému tělu kdesi kolem okraje bot, odkud si pak už lehce najdou cestu vzhůru, přímo do rozkroku.

Celou ódu by mohl sepsat na výhody poklopce se zipem, mudroval.

„Už ať tady odtud zmizíme,“ zašeptal. „Hele, Ruffy,

řekni tvým klukům, ať se snaží pohybovat tišeji!“

Dostali se blíž k břehu, takže hladina močálu opět klesla ke kolenům. Tentokrát se stal průnik podstatně hlučnější, jelikož při každém kroku se noha dostávala ven z čvachtavého bahna a okolní rákosí šustilo mnohem víc.

Až ve dvě po půlnoci se dověkli k hrázi. Kapitán ponechal svou jednotku přikrčenou u betonového mostku, kde se pohodlně mohli skrýt. Teprve potom vyrazil na soukromý průzkum k pevnině, k okraji přístavu.

Nikde žádné stráže nezahlédl. Všude vládl klid, jen občas zapraskalo hořící dřevo. Městečko se nacházelo v opileckém omámení, pravděpodobně hodně hlubokém.

Bruce se tedy vrátil zpět, aby povolal své muže do zbraně.

Rozdělil četníky po dvojicích těsně u řady prvních trosek.

Velice brzy se totiž naučil při vojenském tažení,

že domorodí obyvatel černého kontinentu nemůže plnit úkol sám: nic z Afričana nevysává kuráž víc, než ocitnutí se v osamění, obzvlášť v noci, kdy duchové chodí na lov.

Každý pár dostal minutovou instruktáž.

„Jakmile zaslechnete výbuchy granátů, zastřelíte každého,

kdo se objeví na ulici nebo v okně!

Pokud se vám bude zdát všude prázdno, vyrazíte vpřed a do každého stavení hodíte granát! Hlavně si dávejte pozor, protože poručík Hendry se svou skupinou bude postupovat proti vám od nádraží- chápete celou strategii?“

„Rozumíme!!!“

„Střílejte opatrně! Při každém zmáčknutí spouště ať máte pečlivě zaměřeno - ne jako tenkrát u toho silničního mostu, kdy jste se trefovali pánu bohu do oken!

Běda tomu, kdo zasáhne cisternu s benzinem!

Bez ní se totiž nedostaneme domů!!!“

Tři ráno, zahlédl Bruce na ciferníku. Uplynulo osm hodin od okamžiku, kdy opustili vlak, a čtyřicet od chvíle, kdy naposledy spal. Ale necítil se unavený, i když ho celé tělo bolelo a v očích pociťoval řezavou bolest.

Mysl mu však připadala čistá a jasná, zcela odpočínutá.

Ležel vedle staršiny pod nízkým keřem, před nimi se tyčily zbytky Port Reprieve. Noční vánek k nim přinášel kouř z hořících trosek, přesto ho vyčerpání nezmáhalo -

připravoval se totiž na další rendez-vous s nebezpečím, kdy si opět vychutná slast z ohrožení vlastního života.

Tahle rozkoš je jako žena, pomyslel si, s celou myriádou tváří a vábivých hlasů.

A protože ona je žena a já jsem muž, musím se k ní neustále vracet! Jedině tentokrát je schůzka s rozkoší nevyhnutelná, tentokrát ji vědomě nevyhledává...

Vím, že jde o zlovolnost, meditoval Bruce, vím, že jakmile se k ní dostanu, cítím se slabý a roztřesený - vždycky si totiž svatosvatě slibuji: tohle bylo naposledy, už nikdy víc!!!

Ale naprosto jasně chápu, že se opět vrátí s plnou nenávistí, se strachem, ale také s touhou...

Hledal jsem ji v horách — Dutoits Kloof Frontal, Turret

Towers, Wailing Wall či Devil's Tooth!

A ona tam opravdu čekala, oblečená ve vlající skalnaté róbě,

v kamenném srázu spadajícím téměř kolmo do hloubky tři čtvrtě kilometru a svůdný hlas ječel s větrem,

přímo před mou tváří. Potom se hlas ztišil, stal se hebkým a cinkal jako skleničky při prošlapávání ledu v horách, šeptal podobný volně visícímu nylonovému lanu, skřípal podobný starobylému kusu horniny, hýbající se mi pod rukou...

Následoval jsem ji do neproniknutelných houštin na březích řek Sabi a Luangwa - opět tam čekala, vemlouvala se, tenkrát se zjevila v róbě z buvolí kůže, s krví kanoucí jí z úst. Páchla kysele po mém vlastním potu, zůstala mi po ní jen pachut' na patě jako po shnilých rajčatech...

Hledal jsem ji za korálovým útesem v hlubokých vodách oceánu, kde ventil akvalungu opakoval s kovovým chrčením rytmus mého dýchání.

Pak se náhle objevila s řadou bílých zubů v půlkruhových čelistech tlamy, s dlouhou ploutví na zádech, tentokrát oblečená v šagrénu, a dotek se zdál studený jako voda, chutí připomínala sůl s příděchem tlejících zbytků...

Hledal jsem ji na dálnici s nohou pevně přislápnutou na plynový pedál a hned se objevila coby chladná paže objímající má ramena, její hlas ječel jako guma na asfaltu a chrčivě připomínal zvuk silného motoru...

Potkal jsem ji na širém moři s Colinem Butlerem u kormidla

(jediný člověk, který se stavěl k rozkoši z nebezpečí ne jako milenec, ale spíš se špetkou snášenlivé tolerance, jako by šlo o jeho mladší sestru) malého člunu.

Zjevila se celá v zeleném, s chocholem z mořské pěny,

na krku měla náhrdelník z ostré černé skály.

A hlas připomínal burácení vln tříštících se o útesy...

Pak jsme na sebe narazili v temnotě na silničním mostě a její oči se blýskaly jako ostří bodáků. Šlo však o vynucené setkání, bez možnosti výběru, jako k tomu dojde i teď...

Nenávidím ji, hloubal Curry, ale ona je žena a já jsem muž!

Pootočil zápěstí, aby opět zachytil odlesk ohně.

„Tři čtvrtě na čtyři - Ruffy, jdeme se porozhlédnout!“

„Jak skvostný nápad, šéfe,“ zakřenil se spolubojovník, až bílé zuby zazářily v temnotě.

„Ruffy, bojiš se?“ zeptal se náhle, protože chtěl vědět pravdu. Vždyť vlastní srdce mu bilo jako válečný buben a v ústech neměl ani kapičku slin.

„Šéfe, některé otázky se chlapovi nepokládají...“

šalamounsky se vyhnul odpovědi staršina a pomalu se dostal do dřepu. „Jdeme na to!“

Velice rychle vyrazili do městečka, kryli se v uličkách za živými ploty, snažili se držet stínů, oči těkaly v nacvičeném vzorci sem a tam, napnuté nervy se podobaly strunám - konečně dosáhli hotelu.

Ani v jednom okně nesvítilo světlo, budova se zdála opuštěná, dokud kapitán neobjevil hromadu spáčů na přední verandě.

„Kolik myslíš?“

„Nevím - možná deset, patnáct,“ vydechl odpověď staršina.

„Zbytek bude uvnitř.“

„Kde jsou ty ženy, musím si dát pozor!“

„Už dávno je oddělali, věř mi!“

„Tak dobře, začínáme odzadu.“ Velitel se nadechl,

bleskově překonal dvacetimetrový úsek ozářený vzdálenými plameny, čímž se dostal k rohu hotelu. Zastavil se opět ve stínu, černý hromotluk se mu držel po boku.

„Chtěl bych se podívat do hlavní haly - mám dojem,

že tam jich najdeme nejvíc,“ sykl.

„Nahoře jsou jenom čtyři pokoje,“ připomněl staršina.

„Řekněme, že je zabrali důstojníci, zbytek se válí ve vestibulu.“

Curry rychle oběhl roh a o cosi měkkého zakopl.

Dokonce se mu to pod nohou pohnulo.

„Ruffy!“ šeptem zvolal výstrahu, když ztratil rovnováhu.

Vždyť šlápl na člověka, spícího v prachu u zdi.

Zahlédl i odraz požáru na jeho nahém těle, další záblesk potvrdila láhev, kterou dotyčný držel v napřažené ruce.

Náhle se černoch posadil, cosi huhlal a začal kašlat.

Pak bolestivě záupěl, zaklel, utřel si ústa. Ve zlomku vteřiny se Bruce vzpamatoval, prudce se rozmáchl, aby použil bodák. Staršina ho však předešel. Jednu nohu si opřel vzbouřenci o hrudník, druhou provedl výkop s úkolem zasáhnout bradu. Povstalec se bez sebemenšího heknutí zvrátil na záda. Teprve potom použil Ruffy svůj bodec podobně jako zahradník rýč, aby se nemusel shýbat pro spadlé nahnilé jablko. Jen se lehce o pušku opřel a ostří hladce zmizelo v krku.

Tělo sebou trhavě zacukalo, potom ztuhlo - nohy i ruce zůstaly roztažené, fouknutí vzduchu vyšlo z přeřátého hrtanu.

Pak nebožtík pomalu ochabl v relaxaci smrti.

Ruffy stále ve stejném postoji vytáhl bodák z rány, mrtvolu překročil.

Tohle tedy bylo těsné, vyčinił si kapitán, poněkud zaražený hrůzným prožitkem drsné popravky.

Ležící černoch měl oči stále otevřené, grimasa naznačovala legrační překvapení. Láhev pořád svíral v ruce, ale až teď si Curry všiml, že má kalhoty rozepnuté, vpředu úplně prosáklé zaschlou krví - tahle určitě jeho není, odhadl vztekle smutnou skutečnost.

Dostali se k zadnímu vchodu na úroveň kuchyně.

Přes okno viděli jasně, že je prázdná, jen bílé dlaždičky odrážely trochu světla. Hromada použitých talířů i hrnků zavalila stoly i výlevku. Potom se jim podařilo nahlédnout do baru, kde petrolejka v koutě vydávala nažloutlý svit a puch alkoholu se valil ven napůl otevřeným oknem.

Na policích nezůstal ani jeden destilát a povstalci chrápali nejen na podlaze, ale i na pultu připomínali smečku psů, utábořenou mezi rozbitým sklem a nábytkem, kde se navíc válely pušky.

Kdosi zvracel z okna, takže ozdobil nažloutlým pruhem běloskvoucí zeď.

„Zůstaň tady!“ vydechl Bruce do ucha svého spolubojovníka.

„Vyrázím k přednímu vchodu, odkud zmáknou nejenom verandu, ale i vestibul. Počkej, dokud se neozve z mé strany první exploze!“

Staršina přikývl, opřel si FN o stěnu, do každé ruky uchopil granát a vytáhl pojistné závlačky.

Kapitán bleskově oběhl další roh, podél boční zdi se dostal k oknům do haly. Všechna vypadala zavřená, takže si musel zaclonit oči, aby prohlédl interiér,

ozářovaný sporadickým světlem z baru. Opět se tady válelo plno domorodců - spali i v křeslech podél stěn. Minimálně dvacet, odhadoval podle hlasitosti chrápání, které se ozývalo z hlavních dveří. Zašklebil se, aniž by mu bylo něco k smíchu. Bože můj, tohle tedy budou jatka!

Náhle koutkem oka zachytil cosi u schodů a škleb ve tváři mu ztuhl. Dokonce vycenil i zuby, oči se změnily v úzké štěrbinky. Ležela tam totiž hromada nahých těl, rozeznal čtyři bělošky: odhodili je ven, když posloužily účelu!

Jednoduše je odtáhli o kus dál, aby měli na podlaze víc místa ke spaní. A ony tu ležely jedna na druhé v propletenosti

rukou a nohou, částečně kryté kaskádou rozpuštěných vlasů.

Ted' žádné slitování! blesko mu hlavou, jelikož nenávist nastoupila na místo strachu. Když se na ty chuděry díval, hned věděl, že v nich nezůstala ani jiskřička života.

Ted' žádné slitování!

Hodil si automatickou pušku přes levé rameno, v dlaních sevřel několik granátů. Pak ustoupil k rohu budovy, aby měl výhled i na verandu. Posléze začal vytahovat pojistné závlačky.

První dva posly smrti vrhnul mezi spáče venku - jasně slyšel kovový rachot na betonové podlaze.

Rychle se sehnul pod okno do vestibulu, když mrštil skrz sklo další dva. Cinkání střepů se smísilo s dvojitým zahřměním explozí na verandě.

Kdosi v místnosti zařval, možná jen překvapením nebo pro výstrahu - v té chvíli však tlaková vlna vyrazila i rámy, takže kapitána zasypala sprška střepin. Výbuch ho napůl ohlušil, on však bez váhání přihodil ještě další dva kousky. Chvilí se prostorem neslo úpění a vriskání, než je přehlušila akce staršiny v baru. V tom samém okamžiku vhozený přídavek zlikvidoval jakýkoliv náznak života oslepujícím šlehnutím a divokým zaburácením. Curry si dal ještě jedno repete, teprve potom doběhl k verandě a číhal s připravenou zbraní.

Kdosi padl na nízkou zídku, dlaněmi si zakrýval obličej,

mezi prsty mu prýštila krev. Bruce ho zasáhl z takové blízkosti, až plamenný jazyk z ústí olízl protivníkovu hrud' a srazil ho na záda.

Pohlédl za sebe, kde se na ulici objevili dva asi nejbědělejší vzbouřenci - než mohl zamířit, spolehliví četníci je bez problémů zasáhli, takže oba narušitelé strategického plánu, ted' vlastně už mrtvolý, se zhroutili do prachu.

Bývalý právník skočil na verandu, řval cosi beze smyslu, bez artikulace. Zcela bez bázně, prosáklý nadšením, se chtěl co nejrychleji dostat do hotelu, proniknout mezi ty hrdlořezy. Ihned však klopýtl o téměř neviditelného nebožtíka, v té samé chvíli se ozvala dávka z ulice. Kulky ho jen tak tak minuly, snad od nich pocítil jen závan ve tváři. Vždyť tohle bylo od vlastních mužů...

„Idioti zasraní!“ zaječel bez záchvatu zlosti či strachu,

protože měl pouze potřebu křičet. To už se ale hlavním vchodem vřít do vestibulu. Nebylo snadné se orientovat v pološeru, navíc výhled ztěžoval závoj zvířené omítky.

Zahlédl kohosi na schodech, potom zableskla dávka a cosi ho škrábalo na stehně. V mžiku vypálil od boku, ale minul, zlosyn zmizel za zábradlím, přičemž vriskal jako pominutý.

Stačilo však hodit jeden granát nahoru, kde poskočil,

a než se mohl skutálet po schodišti, explodoval. Celá budova se otřásla, blesk proletěl vzduchem a ozářil siluetu černocha, kterého výbuch zabil, mrtvé tělo se zřítilo dolů do haly.

Kapitán však už bral schody po třech, v mžiku se ocitl v chodbě prvního patra. Tam zahlédl naháče, který se buď z rozespalosti, či přemíry chlastu potácel ve dveřích.

Zlikvidoval ho jediným zásahem přímo do břicha.

Přeskočil ho a ihned hodil další granát proskleným větracím okýnkem do druhého pokoje, další pozdrav umístil do třetího, zatímco kopnutím otevřel dveře poslední místnosti právě ve chvíli, kdy oba granáty explodovaly.

Tam na něj čekal asi jediný střizlivý nepřítel s pistolí v ruce. Vypálili na sebe téměř současně. Úder kulky odražené ocelovou přilbou mu trhl hlavou tak, až padl bokem na zeď. Přesto stačil vychrlit další dávku, z níž každý projektil našel svůj cíl - zdálo se, že černoch předvádí jakýsi groteskní tradiční kmenový tanec, ovšem přibodnutý ke vzdálené stěně.

Otřesený Bruce ted' klečel, v uších mu hvízdal snad milion hladových komárů. Ruce se mu trásly, když měnil zásobník, pak si ale klidně stoupl, přestože ho nohy téměř neunesly. Čerstvě nabitá FN v ruce z něj opět udělala muže!

V chodbě se otočil, když zahlédl další stín na zadním schodišti-Žab ho! ŽAB HO!

„Šetři náboje, šéfe!“

Bohudíky, Ruffy je tady...

„Jsou ještě někde další výtečníci?“

„Všichni eliminováni, šéfe - pročistils to tady pořádně.“

„Kolik?“ křikl velitel, aby přehlušil pískání v uších.

„Asi čtyřicet- to jsem ještě neviděl! Krve je všude jako na jatkách, ty granáty...“

„Zbytek je někde zašitej!“

„Souhlas, ale tady ne, šéfe! Ted' radši seběhneme dolů a pomůžeme klukům!“

Po hlavním schodišti se vřít do haly, kde mokrá zakrvácená podlaha už doslova lepila. Mrtvolý se válely všude, v ovzduší se vznášel puch krve a smrad potrhovaných střev. Přece jenom se tam ale jeden stále plazil po čtyřech, směrem ke dveřím. Dvěma ranami ho Ruffy uzemnil.

„Žádej hlavní vchod, šéfe! Moji kluci by tě hned dostali - radši zkusíme okno.“

Bruce provedl parakotoul a ihned se skryl za zídkou verandy. Cítil se silný a nezranitelný, vždyť černý obr je mu po boku.

„A ted' se blíží naši chlapci, šéfe,“ upozorňoval kolega a kapitán už viděl postupující četníky. Popoběhli, krátkou dávkou pokropili okolí, hodili granát do budovy a klusali dál.

„A tamhle je tlupa našeho poručíka.“ Z protilehlé strany přístavu se hnala stejným způsobem druhá jednotka, které velel Hendry. Automatickou pušku si opíral o kyčel, pálil ostošest, celé tělo se mu tráslo v rytmu střelby.

Jako ukrytý pták, který vyletěl před skupinou naháněčů, se jeden z povstalců vyřít z obchodu a sprintoval ulicí. Ruce

a nohy se mu jen míhaly. Bruce byl dostatečně blízko, aby rozpoznal v obličejí prchajícího černocho naprostou paniku. Zdálo se však, že se pohybuje jako ve zpomaleném filmu, když ho dostihly první projektily: kupodivu hned nepadl, jen začal kroužit a mávat rukama ve vzduchu, jako by odháněl rozzuřený roj včel. Přitom další kulky hlasitě bušily do těla, dokonce zdvihaly prachové obláčky z jeho uniformy. Staršina však pečlivě zamířil a trefil ho přímo do hlavy, aby hrůzné představení ukončil.

„Kde jsou ti další?“ nervózně nadhodil kapitán.

„Kampak se schovali?“

„Řekl bych v kancelářích, šéfe.“

Velitel okamžitě zaměřil pozornost k sídlu Union Minière du Haut. V oknech vládla tma, ale přesto tam zahlédl pohyb. Rychle překontroloval situaci poručíkova oddílu, kde se zrovna čtyři četníci dostali k sobě, dost blízko za Němcem, běžícím v čele.

„Hendry, bacha!“ zařval ze všech sil. „Vpravo, kanceláře!“

Nestihl to. Ve ztemnělých oknech budovy se zatřpytily drobné plaménky a malá skupinka ozbrojenců se rozpadla. Bruce a Ruffý společně pálili, systematicky pročesávali vnitřky místností, dokud nevyprázdnili své zásobníky. Když kapitán nabíjel, sklouzl zrakem k místu tragédie.

Nevěřil vlastním očím: teutonský žoldák se stále držel na nohou, v běhu křížil cestu, sprintoval naplno, zatímco chomáčky prachu zvířeného projektily se k němu neúprosně blížily. V mžiku však jim dělal společnost, když v letu překonal zídku.

„Nějaké zranění?“ vyzvídal velitel.

„Ani náhodou - ti bastardi by si neprostříleli cestu ven ani z kondomu,“ vykřikoval teutonský bojovník a jeho hlas se nesl jasně v náhlém zahučení. Vyhodil prázdný zásobník, ihned zacvakl plný. „Uhni se!“ zavrčel.

„Potřebuju se na ty negry kouknout.“ FN si zapřel o nejbližší sloup, klekl si, pažbu pevně nasadil do ramene a začal pálit krátkými dávkami do oken kancelářské budovy.

„Přesně téhle situace jsem se obával,“ postěžoval si kapitán nahlas, aby přehlušil okolní rachot. „Teď tady máme hnízdo odporu přímo v centru města! Musí jich tam být patnáct nebo dokonce dvacet - potrvá nám celé dny, než je vykouříme...“ Hodil toužebný pohled na nákladní automobily s plachtou, zaparkované u nádraží.

„Bohužel, mají pod palcem i ty nákladáky a jakmile uhodnou, po čem jdeme, zaměří se na cisternu tím potom přijdeme o všechna vozidla!“

Záblesky se skutečně krásně odrážely na tom třpytivém žlutočerveném nátěru obří nádrže. Stála tam velice zranitelná, přímo na otevřeném prostranství.

Možná by stačila jen jediná kulka ze stovky hvízdajících kolegyně, aby její šarmantní existence skončila v plamenech. Budeme muset akci urychlit, rozhodl se velitel. Vedle kancelářské budovy se ukryl zbytek poručíkovy skupiny, zatímco kapitánova jednotka se dopracovala už k hotelu, kde jednotliví ozbrojenci zaujali střelecké pozice v oknech.

„Ruffý,“ chytil staršinu za rameno. „Vezmeme čtyři muže s sebou a přesuneme se k sousednímu domu za kancelářemi. Tamodtud pak už máme jen dvacet metrů otevřeného prostoru.“

Jakmile dorazíme ke zdi, už nám neublíží, ale my jim tam frkneme pár výbušných pozdravů.“

„Ovšem odtud těch dvacet metrů spíš připomíná dvacet kilometrů, šéfe,“ zaskuhral černý obr, přesto hrábl po svém batohu s granáty a odplazil se z verandy dovnitř.

„Hlavně si vyber dobré střelce!“ křikl za ním Bruce.

„Neboj, šéfe - čekáme vzadu v kuchyni.“

„Hendry, poslouvej!“

„Himlhergot, co zase?“

„Až se dostanu tam k tomu rohu, tak na tebe mávnu.“

V té chvíli budou připraveni k akci, ty nás budeš krýt palbou - snaž se ty raubíře udržet v šachu!“

„Samozřejmě,“ odfrkl Němec a vypálil další krátkou dávku.

„Hlavně ať netrefíš nás! Miř pečlivě...“

Skopčák pohlédl na velitele a poťouchle se zazubil.

„Nehody se stávají, kápo - jak víš, nemůžu ti nic slíbit!“

Přitom v svých mířidlech vypadá skutečně impozantně...“

„Nežertuj!“

„A kdo žertuje?“ šklebil se poručík. Curry se však už otočil a zmizel. V kuchyni na něj čekala ozbrojená skupinka.

„Jdeme!“ zahalekal a vedl je ven přes zadní dvorek až do úzké uličky mezi domy, která sloužila k poskytování servisu místními službami. Plechová dvířka u každého stavení označovala kryt pro popelnici, což potvrzoval i nechutný smrad. O kus dál potom odbočili a dostali se k určenému cíli. Zastavili se před otevřeným prostranstvím, shlukli se, aby načerpali kuráž i klid jeden od druhého.

Velitel ještě jednou přeměřil okem vzdálenost.

„Není to daleko,“ oznámil.

„Záleží na tom, odkud se na to díváš, šéfe.“

„Navíc na tuhle stranu jsou pouze dvě okna.“

„Dvě snad stačí, nebo kolik bys jich chtěl?“

„Ruffý, nenech se znervóznit, vždyť umít můžeš jen jednou!“

„Jednou mi bohatě stačí,“ zaBrucelem staršina. „Zkrať přednášku, šéfe! Moc slov se těžko stráví...“

Velitel se přesunul k domluvenému rohu budovy, odkud mávl směrem k hotelu. Dokonce měl dojem, že na verandě

zahlédl náznak souhlasu.

„Všichni vpřed!“ sykl, zhluboka se nadechl, na vteřinu zadržel dech a vyrazil. Právě teď se cítil malý, už ne statečný a vůbec ne nezranitelný. Nohy se mu pohybovaly pomalu jako v hrůzném snu. Temná okna výhruzně zela.

A teď, blesklo mu hlavou, teď umřeš...

Hlavně ať to nekoupím do břicha, Bože, prosím, jenom ne do břicha!

Nohy zrychlit nechtěly, i když už ho přenesly přes polovinu vzdálenosti.

Ještě deset kroků, odhadl v rychlosti, ještě překonat jednu řeku a dostane se k Jordánu. Hlavně ať to nekoupím do břicha, Bože, prosím, jenom ne do břicha!

Svaly se mu stahovaly zlověstnou předtuchou, okolí žaludku se přeměnilo v kámen.

Náhle se tmavé otvory budovy prudce osvětlily, staly se z nich jasné obdélníky na černé zdi a střeptiny z nich vyletěly podobné chrchlu starce. Potom opět zavládla temnota, jen kouř z nich vycházel a vzpomínka na výbuch bzučela v uších.

„Granát!“ podivil se Bruce. „Někdo tam musel odpálit granát!“

Zadními dveřmi se vřítel dovnitř, ani se nezastavoval.

Ocitl se v první kanceláři, kde zběsile pátil od boku na sebemenší náznak pohybu umírajících povstalců, přitom ho dým nutil ke kašli.

V pološeru u protější zdi zahlédl cosi dlouhého a bledého - nahé tělo bělocha. Přeběhl k němu, zblízka se na něj podíval.

„Hezounek,“ vydechl kapitán, „to je přece André - to on hodil ten granát!“ Pak si klekl vedle něj...

Svlečený a stočený do klubíčka ležel mladý Belgičan na betonové podlaze. Pořád ještě žil, i když ve skutečnosti umíral.

Vnitřní krvácení mu ubíralo sílu, přesto mysl stále pracovala bezchybně. Okamžitě rozpoznal výbuchy i střelbu pocházející od jeho spoluvojovníků, zaslechl také dusot běžících mužů. Výkřiky se nesly nocí a palba se přibližovala - povstalci se asi dostali i do místnosti, kde se on loučil se životem.

Otevřel oči. Zahlédl černé siluety u každého okna, skrčené pod parapetem, všude páchl střelný prach a zároveň cinkaly prázdné nábojnice, jak se shufla snažila útočníkům zabránit v dalším postupu.

De Surrier se třásl zimou, chlad mu prostoupil celým tělem. Ruce měl doslova zmrzlé, i když si je ze všech sil tiskl k hrudi. Případaly mu ale nesmírně těžké. Jediné teplo se mu rozpínalo v oblasti břicha, které se neuvěřitelně nafukovalo. Musel se skutečně usilovně nutit k přemýšlení, protože snad i mysl mu ztuhla - ovšem rachot výstřelů ho mátl.

Sledoval bojovníky u oken vcelku apaticky, zatímco jeho tělo pomalu ztrácelo váhu. Zdálo se mu dokonce, že se vznesl nad podlahu a pluje vzduchem a všechno sleduje od stropu.

Oční víčka se mu zavírala, takže se musel snažit, aby je otevřel a mohl pohlédnout na vlastní bezvládné tělo.

Náhle cosi uvnitř začalo rachotit, omítka se mu sypala na hlavu, vzduch se zaplnil prachem. Jeden z povstalců padl na záda, zbraň zaduněla na podlaze, když mu vypadla z rukou.

Černoch se ještě dvakrát otočil a zůstal nehnutě ležet na břiše, kousek od Andrého.

Podporučík jen ztěžka analyzoval nastalou situaci.

Kdosi z venku střílí dovnitř, konečně pochopil. A ležící ozbrojenec vedle něj už dodýchal. Opět zavřel oči, opět ho zalila únava a chlad.

V té chvíli nastala v boji pauza, jedna z těch podivných přestávek v lité bitvě. A z dálky se ozval hlas, cosi křičel.

Slovům nerozuměl, ale okamžitě pochopil, komu patří. Oči se mu samy otevřely a objevila se v nich jiskřička vzrušení, nová špetka síly - vždyť se blížil

Willie...

Hezounek se pohnul, sevřel prsty a v hlavě se mu rozezněl zpěvný verš.

Willie se přece jen pro mě vrátil - aby mě bratrsky zachránil! Pomalu pootočil hlavu, mučivá bolest se ozvala kdesi v okolí žaludku.

Musím mu pomoci, nesmím ho nechat, aby se sám dostal do nebezpečí - tady ti vzbouřenci se ho chystají zabít!

Je nutné je zastavit! Kamarád Willie nesmí zemřít!

Vtom zaregistroval granáty, upevněné na opasku vedle ležící mrtvol. Přispendlil oči na ty kulaté kovové posly smrti a začal se potichu modlit.

„Zdrávas, Maria, milosti plná! Pán s tebou!“

O kousek se pohnul, napjal tělo.

„Požehnaná ty mezi ženami a požehnaný plod života tvého, Ježíš!“

Vlastní paže se mezitím pomalu proplazila kaluží krve,

zatímco hluk palby mu třeštil v hlavě, takže svou modlitbu neslyšel. Ruka používala prsty k přesunu zcela samostatně, zoufale se vlekla, podobala se mouše brodící se sirupem na talířku.

„Požehnaný plod života tvého, Ježíš! Svatá Maria, matko boží, pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší...“

Milosti plná...“

Konečně se dotkl hrubě článkovaného povrchu granátu.

„Za nás hříšné... nyní i v hodinu... v tenhle den...“

v tuhle chvíli...“

Snažil se uvolnit chladnou kouli z opasku, prsty mu připadaly ztuhlé, téměř neohebné.

„Zdrávas, Maria... zdrávas, Maria...“

Ozvalo se kovové cvaknutí, zatímco dlaň objala smrtonosné pouzdro s trhavinou.

„Zdrávas, Maria, milosti plná...“

Přítáhl si granát oběma rukama k tělu, zdvihl ho k ústům, kde se mu podařilo pojistku pevně stisknout mezi zuby.

„Pros za nás hříšné...“, špitl a závlačku vytáhl.

„Nyní i v hodinu smrti naší... Amen...“

Pokusil se o hod. Posel odvety se však jen pomalu odkulil,

několikrát poskočil na betonu, zatímco páka na těle granátu se uvolnila, úderník dopadl na zápalku a vznítit zapalovač s několikavteřinovým zpožděním.

V té chvíli se generál Moses otočil od okna a zahlédl přibližující se rozsudek smrti: rty se mu rozevřely a jeho brýle zazářily nad růžovou jeskyní úst. Litinové vajíčko se mu zastavilo u nohou. V témže zlomku vteřiny se zablesklo, granát explodoval.

Potom ve víru čpavých výparů, ve spršce rozdrčené omítky, v cinkotu a rupání rozbitého skla, v téměř neslyšitelném škrábání, mumlání a sténání umírajících, zůstal André stále naživu. Mrtvola vedle něj ho zaštitila před plnou silou výbuchu.

Stále byl natolik při vědomí, aby rozpoznal velitelovu tvář poblíž své, ačkoliv necítil ruce, které se ho dotýkaly.

„Hezounek“, vydechl kapitán, „to je přece André - to on hodil ten granát!“

„Řekni mu...“, hlesl mladík a odmlčel se.

„Ano, André...?“

„Já jsem... v tenhle den... v tuhle hodinu... Musel jsem... tentokrát ne...“ Podporučík cítil, jak se v něm život chvěje podobný plaménku svíčky ve větru, proto se ho dlaněmi snažil ochránit.

„O co jde, André - co mu musím říct?“ vyžadoval odpověď

Curry, ale jeho hlas se Andrému už hodně vzdaloval.

„Kvůli němu... tentokrát... pro něho...“ Opět se zarazil a shromažďoval zbytek sil. Rty se mu chvěly, když se zoufale pokoušel myšlenku objasnit.

„Jako chlap!“ vydechl a svíčka zhasla.

„Ano“, špitl Bruce téměř něžně a držel ho v náručí.

„Tentokrát jako chlap...“

Opatrně pokládal Belgičana dolů, dokud se bezvládná hlava opět nedotkla betonové podlahy. Potom vstal, ještě jednou pohlédl na to hrůzně zohavené tělo. Cítil v sobě prázdnotu a nicotu, velice podobné vjemy ve stavu po milování...

Přešel ke stolu poblíž stěny. Střelba venku se ještě na chvíli rozhořela, ale připomínala vlažný potlesk, který vzplanul a zase pominul. Kolem něj staršina a jeho čtyři podřízení nadšeně pobíhali, kontrolovali padlé, hihňali se a šklebili jako každý člověk, právě uniknuvší ze smrtelného nebezpečí.

Kapitán si povolil podbradník přílby, potom zase zíral přes celou místnost na podporučíkovo tělo.

„Ano“, opět přítakal potichu. „Tentokrát jako chlap!“

Všechno předtím se vymazalo, negativní skóre je vyrovnáno...“

Cigarety mu zvlhly během pochodu močálem, ale přesto uprostřed krabičky jednu použitelnou našel.

Vytáhl ji klidnými, nechvějícími se prsty. Vzal zapalovač a škrtl - zcela bez jakéhokoliv varování se mu pravačka roztřásla. Plamen se třepetal tak, až si musel pomoci i druhou rukou. Paže měl od krve, čerstvé a lepkavé.

Přítáhl si tedy plamínek blíž, aby vdechl kouř. Chutnal hořce, zatímco sliny mu zaplavily ústa. Spolkl je, přestože mu bylo na zvracení - dokonce i dech se zrychlil.

Už neprožíval klidnou atmosféru po boji jako dříve, vzpomínal - dokonce i na tu noc na silničním mostě,

kde prorazili nepřátelům bok a šli na zteč muž proti muži jen s nasazenými bodáky. Nikdy dřív žádnou podobnou reakci nepocítil, ale nyní s ním emoce pěkně zacloumaly.

Stále však ještě žiju, připomínal sám sobě.

Náhle zatoužil zůstat sám.

„Ruffy!“

„Jo, šéfe?“

„Poklid' tady trochu: vezmi přikrývky z hotelu pro našeho podporučíka a ty chuděry na verandě i pro další naše lidi na nádraží!“ Zdálo se mu, že mluví někdo jiný, hlas zněl jakoby z dálky.

„Jinak vše v pořádku, šéfe?“

„Samozřejmě.“

„A co hlava?“

Bruce zdvihl ruku a dotkl se dlouhého šrámu na přílbě.

„To nic není...“

„A noha?“

„Jen modřina, přežiju...“

„Potěšení na mé straně, šéfe. Co mám udělat s mrtvolama nepřátel?“

„Naházejte je do řeky!“ poradil Curry a vyšel na ulici.

Hendry se svou skupinou se pohyboval stále na verandě hotelu, kde se už všichni plně věnovali své oblíbené činnosti: užívali bodáky jako řeznické nože při uřezávání uší, doprovodný smích však také naznačoval prožité napětí.

Bývalý právník zamířil k železniční stanici. Přicházelo svítání, celou oblohu zalilo napřed purpurovou a nachovou, teprve potom se nad lesem rozprostřela rudá.

Ford Ranchero stál na rampě přesně tam, kde ho nechal.

Otevřel dveře, zasunul se za volant a sledoval přeměnu rozbřesku v den.

„Kapitáne, staršina by vás potřeboval, jelikož našel něco zajímavého.“

Bruce zdvihl hlavu od volantu, kde odpočíval. Vůbec nezaregistroval příchod černého četníka.

„Už jdu,“ oznámil, vzal si přílbu a pušku položenou na sedadle vedle, pak kurýra následoval ke kancelářské budově.

Příslušníci žandarmerie právě rozhoupávali dalšího ztuhlého nepřítele, aby ho dopravili na korbu nákladního vozu.

„Un, deux, trois,“ zazněl výbuch smíchu, když nehybné tělo přeletělo postranici a padlo na hrůznou hromadu ostatních mrtvol.

Seržant Jacques zrovna couval ze dveří a táhl za nohy další přírůstek. Hlava nebožtíkovi volně poskakovala po schodech, na podlaze zůstala jen vlhká hnědá šmouha.

„Jako prasátko,“ hihňal se černý poddůstojník. Tlust'oučký domorodec měl už trochu šedivé vlasy, nos otláčený od brýlí a na blůze uniformy řadu medailí.

Curry ihned zaznamenal, že purpurové-bílá stužka patří k vyznamenáním železného kříže, což je poněkud nezvyklé pro Kongo. Mezitím Jacques spustil nohy na zem, vytáhl bodák a sehnul se nad mrtvým protivníkem. Odborně napnul ucho normálně přilehlé k hlavě, aby ho jediným řezem osvobodil. Na místě tak zanechal jen temnou krvavou díru.

Velitel vstoupil do kanceláře a chřípí mu okamžitě zasáhl pach jako na jatkách.

„Podívej se na tenhle kapitální úlovek, šéfe.“

„Dost na to, aby sis v Londýně koupil kousek Hyde Parku,“

šklebil se Hendry vedle něj. V ruce držel tužku, kde na způsob kebabu se na sobě vršily lidské uši.

„Helemese,“ pozdvihl obočí Curry, když zahlédl hromádku průmyslových diamantů i skutečných drahokamů. „O nich něco vím - Ruffy, radši je spočítej a dej hezky zpátky do váčků.“

„Himlhergot, přece je nevrátíš, kápo!“ protestoval Němec.

„Do prdele, přece když tohle rozdělíme na kupičky pro nás tři, staneme se naráz všichni boháči, hej?“

„Nebo nás spíš postaví před popravčí četu,“ procedil bývalý právník zachmuřeně. „Pročpak si myslíš, že ti gentlemani v Elisabethvillu o nich nic nevědí?“ Potom pohlédl na černého hromotluka. „Ruffy, radši je zabal budeš je mít teď na povel! Ne abys nějaký ztratil!!!“

Kapitán pohlédl na tělo podporučíka de Surriera zabalené v dece a pečlivě převázané provazem.

„Upřesnil jsi všechno hrobníkům?“

„Samozřejmě, šéfe. Šest mých kluků už usilovně kope...“

„Dobře,“ přitakal Curry. „Hendry, ty pojď se mnou!“

Musíme si podrobně prohlédnout získané dopravní prostředky.“

O půl hodiny později kapitán zavřel kapotu posledního vozu.

„Tak tenhle jediný nám nepoběží, protože karburátor je na cimprcampr. Sundáme alespoň kola, budou se hodit coby rezervy.“

Otřel si mastné dlaně o kalhoty.

„Bohudíky, že cisterna zůstala nedotčená.“

Získali jsme tak skoro tři tisíce litrů benzínu, což bohatě převyšuje množství potřebné pro zpáteční cestu.“

„Ty si vezmeš tu fordku?“ vyzvídal Němec.

„Jo, může se hodit.“

„Taky si užiješ víc luxusu s tou tvou malou francouzskou onou...“, sarkasmus mu téměř vytékal z úst.

„Přesně tak,“ s naprostým klidem zareagoval Bruce.

„Umíš řídit?“

„Himlhergot, co si myslíš? Copak sem debil?“

„Že by podobný názor sdílel každý druhý? Potom nemůžeš nikomu věřit, žejo?“

„To si piš, kápo!“ odsouhlasil Hendry.

Bývalý právník změnil téma. „André ti poslal vzkaz těsně před tím, než vydechl naposled...“

„Chudák Hezounek!“

„Ten granát totiž hodil on - věděl jsi to?“

„Jo, nejsem přece idiot!“

„A nechceš náhodou slyšet, co říkal?“

„Jednou teplouš, vždycky teplouš - dobrej buzerant jen mrtvej buzerant!“

„Hm, to je teda dobrý,“ zamračil se kapitán. „Radši si vem pár chlapů, ať ti pomůžou. Doplňte u všech pohonné hmoty, protože čas letí.“

Spustili své mrtvé do hromadného hrobu, jámu pak rychle zaházeli. V rozpacích stáli okolo a mlčeli.

„Neřekneš náhodou něco, šéfe?“ nadhodil staršina při pohledu na velitele.

„Ani ne!“ Curry se otočil a zamířil ke konvoji.

Krucinál, o čem bych měl mluvit, rozvažoval vztekle.

Smrt přece není žádné konverzační téma. Jediné, co by snad vystihlo pravdu, by vyjádřila věta: Tihle muži byli slabí a zároveň silní, zlí i dobří a ještě něco mezi tím.

Teď už ale dodýchali - zůstalo jen mrtvé maso...

Přesto ještě přes rameno prohodil: „Konec představení, jedeme dál!“

Řada vozidel pomalu přejížděla hráz. Bruce postupoval ve fordce na čele a vzduch, který mu profukoval kabinou přes rozbité přední sklo, byl vlhký a horký.

Slunce už stálo vysoko nad lesem, když míjeli odbočku k misi.
Velitel pohlédl známým směrem, dokonce by rád dal signál ostatním, aby pokračovali a on tam mohl zaskočit.
Chtěl se na vlastní oči přesvědčit, co dělá Mike Haig a
Otec Ignatius - chtěl se ujistit, že jsou v bezpečí,
že přežili.
Nakonec však přece jenom pokušení odolal.
Pokud totiž na něj číhají další hrůzy u svatého Augustina,
jestli tam shufla osazenstvo zastihla, znásilnila ženy a zabila všechny muže, potom s tím on už vůbec nic nemůže dělat,
navíc o tom nechce ani vědět.
Je lepší žít s vědomím, že veškerý personál v buši je živý a zdravý, je lepší si myslet, že v téhle oblasti přece jenom něco
dobrého přetrvalo.
Proto ani nepřibrzdil. Po chvíli zcela bez problémů objeli kopce, až se dostali k železničnímu úrovněmu přejezdu.
Náhle mu hlavou probleskla myšlenka - chvíli o ní přemýšlel a dumal, rozebíral ji s radostí ze všech stran.
Čtyři muži dorazili do Port Reprieve, zcela bez naděje,
opuštění Bohem.
A všichni čtyři najednou pochopili, že není příliš pozdě - možná se jim konečně rozbřeslo, že vůbec nikdy není příliš
pozdě!
Jeden z nich našel sílu umřít jako chlap, ačkoliv v celém životě podléhal svým slabostem.
Další objevil sebeúctu, kterou ztratil během svého žití,
a dokonce získal možnost začít znovu.
Ten třetí našel - zaváhal - ano, ten třetí našel lásku.
A čtvrtý? Nadšený výraz kapitánovi z obličeje zmizel.
Willie Hendry, co může říct o skopčáckém provokatérovi: co našel on? Že by jen tučet lidských uší na tužce?
„Mašinfiro, skutečně by se nedalo vyrobit trochu páry a couvnout se soupravou k přejezdu - vždyť je to jen pár
kilometrů.“
„Je mi velice líto, monsieur, ale moje mašinka si už ani neškrtne.“ Strojvůdce rozhodil ruce v gestu zoufalé bezmoci.
Bruce chvíli studoval trhlínu v kotli, kde otvor v ocelovém plášti připomínal okvětní lístky jakési podivné rostliny.
Nezbylo mu nic jiného, než s expertem souhlasit.
„Už chápu, díky za zprávu.“ Pak se obrátil na staršinu.
„Odvlečeme všechno na zádech, což nás bude stát další den.“
„Čeká nás dlouhá cesta, radši už začněme, šéfe.“
„Kolik jídla nám ještě zbylo?“
„Moc ne, protože krmíme hodně extra hladových krků - navíc jsme spoustou zásob podpořili misii.“
„Kolik tedy?“
„Asi tak na dva dny.“
„To by nám mělo stačit až do Elisabethvillu.“
„Šéfe, nechceš náhodou odnést úplně všechno, jako třeba reflektory, municí, příkrývky...?“
Kapitán chvíli uvažoval. „Asi jo! Všechno se nám může hodit...“
„Potom tady ale strávíme zbytek dne, šéfe!“
„Jo,“ odsouhlasil kapitán. Staršina zamířil k vlaku.
„Ruffý!“
„Šéfe?“
„Hlavně nezapomeň pivo!“
Kulatá černá tvář se rozzářila jako měsíc v úplňku.
„Fakt si myslíš, že bychom ho taky měli vzít?“
„Proč ne?“ rozchechtal se bývalý právník. .
„Člověče, přemluvil mě!“
Noc už měli téměř na krku, když donesli poslední kousky k nákladákům a soupravu nechali v divočině zcela opuštěnou.
Čas je velice prchavá esence, dokonce ještě víc než bohatství. Žádný bankovní sejf totiž nedokáže udržet tuto
drahocennou látku, kterou promrháme zcela marnotratně banalitami. Navíc ještě spíme, jíme a přesunujeme se z jednoho
místa na druhé, takže nám zbude velice malé procento času pro skutečný život...
Na kapitána při těchto úvahách jako vždy dosedl pocit marnosti. A pokud něco času vyšetří v kanceláři u psacího
stolu, tak potom kolik ho vlastně zbylo?
Půl dne během týdne, tolik si tedy svobodného života užívá průměrný člověk? Takhle je tedy okleštěný veškerý náš
potenciál...
Tohle všechno se potom dá ještě aplikovat dál: bohužel jsme schopni využívat jen část naší fyzické i duševní energie.
Snad pouze pod hypnózou dokážeme překročit pouhou desetinu obvyklého použití. Takže volnou polovinu dne během
týdne vydělíme deseti a zbytek je odpad!
Zcela nepoužitelný odpad!!!
„Ruffý, už máš dopodrobna rozpracovaný plán hlídek?“
vyšťekl najednou velitel.
„Ještě ne, myslel jsem si...“
„Tak to koukej rychle zmáknout!“
Staršina zadumaně pohlédl na spolubojovníka.

Dokonce i přes náhlý záchvat vzteku Curry pocítil lítost, že si vybral tuhle horu energie coby hromosvod své frustrace.

„Hernajs, kde je zase zašitej Hendry?“

Staršina ukázal rukou ke skupině četníků, shromážděných u konce konvoje.

Náhle velitele zachvátila netrpělivost, takže se rozječel a všechny rozehnal pod záminkou tuctu dalších úkolů.

Potom procházel kolem a ujišťoval se, že veškeré vydané příkazy byly splněné až do toho nejmenšího detailu.

Překontroloval usazení kulometů a světlometů - zároveň zajistil, aby jakékoliv ohniště určené k vaření bylo zastíněné před případným zvědavým pohledem nebezpečných divochů. Také osobně dohlížel na tankování i provedení běžné údržby, kterou nařídil. Muži se jeho pohledu vyhýbali,

radši se plně věnovali zadaným úkolům.

Nikde se neozval ani hlasitější šeptot, ani smích.

Bruce opět zamítl možnost nočního postupu. Lákalo ho velice svůdné pomyšlení na okamžitý odjezd, ale přece jenom četníci už byli vyčerpaní, vždyť nespali od předchozího rána, a zároveň nesměli ignorovat hrozící nebezpečí při pohybu v temnotě.

„Vyrážíme zítra za rozbřesku!“

„Souhlas, šéfe,“ přikývl Staršina a konejšivě dodal, „jsi utahaný-jídlo máš už téměř hotové, pak se natáhni!“

Curry na něj vztekle pohlédl, nadechl se, aby ho seřval,

ale včas se zarazil. Raději se otočil a poodešel z kempu blíž k buši.

Nalezl padlý kmen, sedl si na něj a zapálil si cigaretu.

Noc už vládla naplno, přesto se dalo spatřit jen málo hvězd, protože dešťové mraky větší část oblohy zahalyly.

Pár drobných zvuků z ležení zaslechl, ovšem nikde se tam žádné světlo neobjevilo - počínali si skutečně profesionálně.

Jasný fakt, že jeho zloba nemá přesný cíl, ho spíš vnitřně rozehřival, než aby rozčilení uhasil. S výrazným nepokojem hledal důvod, až svůj terč našel sám v sobě!

Okamžitě rozpoznal hloubavou a neřízenou depresi,

kteřá na něj dosedala. Tenhle pocit už po dlouhou dobu nezakusil - téměř dva roky. Nedotkl se ho ani, když se mu rozpadlo manželství, ani když přišel o děti. A už vůbec ne v čase, kdy potlačil veškeré emoce, kdy se vytrénoval natolik, že se nemusel účastnit života kolem sebe.

Nyní však vztyčená bariéra padla a on neměl žádný chráněný přístav před vlnobitím, způsobeným vichřicí - přitom vyplout musel! Svinout všechny plachty a zdvihnout kotvu...

Vzteky pomalu vyprchával. Či alespoň kvůli němu se vící nitro uklidňovalo, ale ostatní dojmy na kapitána dosedaly v chladných, ledových vlnách a lámaly se o něj.

Připadal si velice malý a bezvýznamný v sevěření tohoto živlu.

V mysli se obrátil k dětem a osamění okamžitě zavylo kolem něj jako zimní vítr, dující od jihu. Zavřel oči, aby si mohl konečky prstů opřít o víčka. Podoby miláčků se mu hned vybavily!

Christina s růžovými baculatými nožkami, vykukujícíma zpod skládané sukýnky, tvářičkou připomínající přemýšlivého cherubinka - s ostříhanými hebkými vlasy vypadala jako chlapeček.

„Mám tě ráda nejvíc ze všeho!“ tvrdila s dětskou vážností a malé ručky, lepkavé od zmrzliny, ho hladily po lících.

Simon, miniaturní reprodukce svého otce, dokonce i s typickým nosem, s oděninami na kolenou a věčně umouněným obličejem. Žádné velké předvádění synovských citů,

ale rozhodně velice solidní přístup k otci na jeho věk šesti let. Dlouhé diskuse na různá témata od náboženství - proč se Ježíš neholil? až k politice - táti,

kdypak se staneš premiérem?

A osamělost se nyní stala přímo hmatatelná, jako mohutné tělo škrtiče mu svírala hrud'. Curry podpatkem rozdrtil nedopalek, zatímco se snažil najít útočiště před nenávistí pro ženu, která byla kdysi jeho manželkou - pro ženu, která mu uloupila potomky...

Ale i nenávist k ní jaksi vyčpěla, stala se studeným popelem s příchutí zatuchliny. Dobře věděl, že vinu za všechno nemůže svalovat jenom na ni. Tohle patřilo také k jeho několika nezdarům! Možná kdyby se pokusil s větší vervou, možná kdyby některé krutosti nevyslovil -

ano, vždycky existuje nějaké kdyby a možná a jestliže... Ale nic z toho už neplatí, všechno skončilo a já jsem zůstal sám, dumal. Nemůže už být nic horšího, neexistuje už nic dál za osamělostí. Proto se teď plouží naprostou pustinou, krajinou totálního zpusťování...

Cosí poblíž se pohnulo, zaslechl zašustění trávy přítomnost živého tvora snad spíš vycítil, než zahlédl.

Ztuhl. Pravá ruka bleskově hrábla po automatické pušce.

Pomalů ji zdvihl, očima se snažil proniknout temnotou.

Pohyb pokračoval, přibližoval se. Praskla větvička.

Velice pomalu se natočil daným směrem, aby dávka pokryla prostor s vetřelcem - jemně se ukazováčkem dotkl spouště, palec opřený o páčku selektoru. Opět provedl další pitomost,

když se poměrně hodně vzdálil od tábořiště - vždyť si o to říkal, a teď to má!

Balubové jsou tady... Nyní už dokázal odhalit postavu oproti světlejší obloze, jasně viděl, jak skryté postupuje.

Kolikpak jich může být? dumal. Pokud trefím jednoho, dalších dvacet ho nahradí. Musí se ale pokusit využít jakoukoliv možnost - snad bude stačit jedna kratší dávka, potom musí zdrhat. Jde přece o život a do kempu má dlouhých sto metrů,

což není nic slibného. Bližící se člověk se náhle zastavil,

naslouchal. Ihned si povšiml, že je bez přílby - tedy nikdo z nás! Zamířil tedy odhadem, jelikož mířidla v noci nebyla k

ničemu.

Na tuhle vzdálenost však nemůže minout.

Zhluboka a pomalu se nadechl, aby dostatečně naplnil plíce,

připravený vystřelit a běžet...

„Bruce?“ ozval se dívčí hlas, dost vylekaný, téměř v šepotu. Bleskově strhl hlavěň k nebi. Bože, tohle bylo o chlup, vždyť ji skoro zabil!

„Jo, jsem tady,“ jen zasípal, hrdlo sevřené prožitým šokem.

„Heč, našla jsem tě!“

„Krucinál, co děláš mimo hranice ležení?“ vztekla se ptal, když zlost nahradila úlek.

„Nezlob se, Bruce - chtěla jsem jen vědět, že jsi v pořádku. Tak dlouho jsem tě už neviděla...“

„Dobrá, teď se ale vrať zpět do kempu a nepokoušej se o žádné další triky, jako byl tenhle, ty jedna Tygřice!“

Rozhostilo se dlouhé mlčení, teprve potom něžně promluvila,

neschopná v tónu hlasu zakrýt své zranění tak tvrdými slovy.

„Přinesla jsem ti něco k jídlu. Měla jsem totiž dojem, že hladovíš. Odpuť mi, pokud jsem udělala něco špatně...“

Přistoupila k němu, sehnula se a cosi položila před něj na zem. Pak se otočila a jakoby mávnutím kouzelného proutku zmizela.

„Shermaine!“ Chtěl ji mít u sebe, ale jedinou odpovědí mu bylo vzdalující se šustění trávy, potom se opět rozhostilo naprosté ticho. A zase byl sám!

Shýbl se pro talíř.

Ty hlupáku, začal se častovat oblíbenými tituly. Pitomče,

ignorante, pošetilče! Vždyť jsi ji ztratil a zasloužíš si to! Zasloužíš si všechno, co se ti kdy stalo - a možná i ještě víc!

Curry, poučíš se vůbec někdy? Copak nevíš, co je pokutou za sobectví a bezohlednost?

Pohlédl na večeři v klíně. Konzervované hovězí posypané cibulí, chléb a sýr.

Ano, už jsem se poučil! odpověděl si sám s překvapivou rozhodností. Tohle tedy nezkazím, tohle vznikající pouto mezi tou dívkou a mnou nepřetrhnu! Takhle jsem se zachoval naposledy - nyní jsem chlap a veškerou dětinskost musím odložit stranou, obzvlášť náladovost a sebelítost...

Dal se do jídla, jelikož si náhle uvědomil svíravý hlad.

Doslova hltal. Potom vstal, aby se vrátil zpátky.

Hlídka ho zarazila už v perimetru ležení a Bruce se hbitě ozval. V noci jsou totiž příslušníci žandarmerie velice nervózní s prstem na spoušti, takže zvolání by se dalo zařadit mezi až neobvyklou zdvořilost.

„Není moudré vycházet v noci sám do buše,“ poučoval ho strážný.

„Pročpak?“ Bývalý právník náhle pocítil, jak se jeho nálada mění, jak se prožívaná deprese vypařuje.

„Je to nemoudré,“ zopakoval domorodec nevyzpytatelně.

„Že by duchové?“ dobíral si ho velitel.

„Teta manžela mé sestry zmizela ani ne na dálku hodu kopím přímo od mé chýše! Nezůstala po ní ani stopa, ani výkřik, vůbec nic! A já tam byl, takže nejde o žádnou báji,“

pronesl muž důstojně.

„Možná lev?“ popíchl ho Bruce.

„Pokud to říkáš, tak je to asi pravda - ale já vím co vím! Říkám však, že není žádná moudrost v popírání zvyků v kraji...“

Curryho náhle dojala starost tohoto člověka o jeho dobro,

proto ho plácl do ramene a sevřel ve starém gestu náklonnosti.

„Budu si to pamatovat, protože tohle jsem udělal bezmyšlenkovitě...“

Vstoupil do kempu. Drobný incident mu jen potvrdil,

co už nejasně tušil, ale předtím měl dojem, že ho to nezajímá. Ti chlapi ho měli rádi! Zaznamenal alespoň stovku

podobných náznaků, kterých si však všiml jen okrajově, jelikož se nestaral. Nyní však mu podobné ocenění udělalo

skutečnou radost, znamenalo pro něj plnou náhradu za svou osamělost, kterou si právě uvědomil.

Minul skupinku u ohně a zamířil k fordce, stojící v čele konvoje. Bočním okénkem nakoukl dovnitř.

Okamžitě zaznamenal obrys dívčina těla, zachumlaného v dece na zadním sedadle. Zatřáskl na sklo. Posadila se, aby stáhla okno.

„Copak?“ zeptala se chladně.

„Díky za jídlo.“

„Není zač!“ V tónu hlasu se objevil kousíček porozumění.

„Shermaine, někdy něco plácnu, aniž bych to tak myslel.“

Překvapilas mě tam, skoro jsem tě zastřelil...“

„Je to moje chyba, neměla jsem tam za tebou chodit.“

„Choval jsem se jako neotesanec!“ trval na svém.

„Souhlasím,“ rozesmála se tím svým chraptivým chichotem.

„Choval ses hrubě, ale z dobrého důvodu.“

Radši na to oba zapomeneme!“

Pohlédla ho po tváři.

„Musíš si odpočinout-vždyť jsi nespál celé dva dny!“

„Pojedeš zítra se mnou v tomhle autě, abys dokázala,

že bylo mé neomluvitelné chování prominuto?“

„Samozřejmě,“ přikývla.

„Dobrou noc, Tygřice.“

„Dobrou noc, Bruce.“

Kdepak, mudroval bývalý právník, když rozprostíral deku vedle ohně, už nejsem sám. Už nikdy víc...

„Kdy vyhlásíme snídani, šéfe?“

„Můžou dlabat cestou. Vydej každému plechovku hovězího - už takhle jsme při naší operaci promarnili až moc času!“
Obloha bledla a růžověla nad korunami stromů.

Rozednilo se natolik, že lehce rozpoznal údaje na ciferníku.

Za dvacet minut bude pět.

„Hlavně ať se konečně pohnou! Ruffy, pokud všechno zvládneme a dosáhneme Msapa Junction před setměním, můžeme pak pokračovat i v noci. A zítra už si budeme vychutnávat domácí lahůdky.“

„Takhle se mi to líbí, šéfe.“ Staršina si narazil přilbu na hlavu a šel vyburcovat své muže, kteří leželi na silnici vedle nákladních vozů.

Shermaine ještě spala. Bruce se nahnul do okénka fordky a studoval dívčinu tvář. Pramínek vlasů jí ležel na rtech, zdvihal se a klesal v rytmu dechu. Tím ji ale lechtal na nosíku, takže ho podvědomě krčila, podobná králíčkovi.

Curryho téměř zavalila vlna něžnosti k milované osůbce.

Jedním prstem ji opatrně odhrnul vlasy z obličeje.

Pak se v duchu usmál.

Jestliže tě přepadají podobné emoce před snídání,

potom jsi v tom až po uši, meditoval.

A víš co ještě? oponoval sám sobě: tenhle pocit fakt zbožňuju!

„Hele, ty líná kůže,“ začal a zatahal ji za lalůček nádherného ouška. „Budíček je tady!“

Teprve až v půl šesté se konvoj pohnul. Trvalo totiž dost dlouho, než probrali k životu a dokopali k činnosti šedesát spáčů. Další čas zabralo nalodování na korby aut.

Tohle ráno však kapitána nesžíral problém se zpožděním.

Během uplynulé noci ukořistil čtyři hodiny spánku,

což samozřejmě nestačilo, aby nahradilo veškeré bdění za předchozí dva dny, ale přesto jakoby omládl.

Cítil se docela spokojeně, jeho vyčerpání dokonce překryla jakási nevysvětlitelná veselost - dosedla na něj přímo atmosféra karnevalu. Už ho nepronásledovalo nic naléhavého, jelikož silnice na Elisabethville byla poměrně kvalitní a vzdálenost se postupně zkracovala.

A zítra posnídají už doma!

„K mostu dorazíme za necelou hodinu,“ ohlásil a koutkem oka pohlédl na Shermaine.

„Na něm jsi nechal ty strážce?“

„Jo, deset chlapů,“ přitakal bývalý právník. „Vyzvedneme je téměř za jízdy, takže další zastávkou se stane až pokoj číslo 201, Grand Hotel Leopold II., Avenue du Kasai.“

Zašklebil se blaženou vidinou. „Vana plná vody, až bude přetékat na podlahu, a lázeň tak horká, že do ní polezeš pět minut. A čisté oblečení.“

A steak takhle tlustý, k němu francouzský salát a láhev proslulého německého Liebfraumilch.“

„Tohle všechno k snídani?“ udiveně protestovala dívka.

„Jo, k snídani,“ šťastně přikyvoval Bruce. Na chvíli se odmlčel, aby vyřčenou představu mohl dostatečně vychutnat.

Cesta se zdála pruhovaná jako zebra, jelikož nízké slunce vrhalo ostré stíny stromů přímo před ně.

Vzduch proudící do kabiny otvorem po chybějícím předním skle přinášel příjemný chlad a voněl čistotou.

Curry se opravdu cítil dobře. Dnes obvyklé velitelské brnění na něj dosedalo jen lehce, k tomu ještě nádherná žena po boku a vše doplňovalo zlatavé ráno. Hrůzný děs nedávných dnů už skoro vyprchal, spíš si připadal jako na výletě.

„Nad čím pořád mudruješ?“ zeptal se najednou. Zdála se mu až moc tichá.

„Přemýšlím o své budoucnosti,“ špitla. „Elisabethvillu totiž nikoho neznám, navíc bych tam ani nechtěla zůstat.“

„Vrátíš se do Bruselu?“ vyzvídal. Otázka však neměla vcelku žádnou důležitost, jelikož Bruce Curry měl už promyšlené definitivní plány pro nejbližší budoucnost a v nich samozřejmě zahrnutou i krásnou Tygřici.

„Asi ano - nemám kam jít.“

„Máš tam nějaké příbuzné?“

„Jen tetu.“

„Jste si blízké?“

Shermaine se chraptivě zasmála, ale v podtónu zazněla hořkost. „Jojo, až moc. Jednou se na mě dokonce přijela podívat do sirotčince. Jedinkrát za všechny ty roky.“

Přinesla mi jakousi obrázkovou knížku s náboženskou tematikou, načež přidala dvě chytré rady: denně si prý mám nejen čistit zuby, ale i stokrát kartáčem pročesnout vlasy.“

„A nikdo jiný tě nečeká?“

„Ne.“

„Tak proč se chceš vrátit?“

„Co jiného mi zbývá?“ rozhodila ruce.

„Kam jít bych se měla vrátit?“

„Vždyť máš ještě život před sebou, a celý svět čeká na tvou návštěvu.“

„A tímhle se budeš řídit i ty?“

„Přesně tak, ale napřed začnu tou horkou lázní.“

Bruce vnímal nastalý soulad. Oba věděli, že mezi nimi vládne vzájemné sympatie, ale ještě bylo příliš brzo o nich

hovořit. Vždyť jsem ji políbil jenom jednou,
ale i to bohatě stačilo. K čemu dojde potom? Manželství?

V myslí se zarazil nad tímhle nápadem, nakonec však váhavě případný krok studoval. Plížil se za významem tohoto výrazu,
jako by šlo o nebezpečnou šelmu, připravený prchnout,
jakmile vycení zuby...

Některým lidem však podobný postup vyhovuje.

Soužití s druhým pohlavím dokáže podepřít ty bezpáteřné,
uklidnit osamělé, dát směr tulákům, pobídnout ty neambiciózní - a samozřejmě zároveň mu nabízel pro něj ten
nejdůležitější a zcela nezvratitelný argument:
Děti!

Jistěže jsou i tací, kteří naopak onemocní a nashromáždí vrásky v nemastném neslaném úkrytu společného života.
Bez prostoru k rozletu se jim křídla oslabí, když je nepoužívají. Stanou se z nich do sebe zahledění jedinci stížení
krátkozrakostí, když komunikují s okolním světem pouze přes sklo jediného okna úkrytu, čímž je kontakt velice
omezený.

Ovšem já už potomky mám: dceru i syna.

Odtrhl oči od silnice, aby opět zrakem prozkoumal dívku vedle sebe. Opravdu na ní nemůže najít žádnou chybu. Je
skutečně delikátně stavěná v téměř křehké kráse, která je mnohem kvalitnější i déle přetrvávající než jinde blond vlasy a
velká prsa. Je nezkažená, navíc životní těžkosti se jí staly dlouhodobým společenstvím a z toho pravděpodobně
pramení její laskavost a pokora.

Dospěla do sladké zralosti, překonala různá složitá úskalí tohoto světa, poznala pach smrti i strachu,
zlovolnost lidí i jejich dobrotu. Naštěstí ji nikdy nezahálily vybájené představy, v nichž většina dívek jejího věku žila.
A přitom nezapomněla, jak se může radovat.

Možná, zauvažoval, možná. Zatím je ale moc brzo o něčem podobném diskutovat.

„Jsi nějak zadumaný,“ přerušila tok jeho myšlenek
Shermaine, ale těsně pod povrchem se dala vycítit veselost.

„Opět je z tebe Bonaparte? Pamatuj, když se chmuříš, máš příliš velký a krutý nos. Číš z něj přímo brutalita a rozhodně
neladí s obličejem. Myslím si, že když dokončovali tvou vizáž, zůstal jim ve skladu jen jeden čichový orgán.

Skoro skoba, upozorňovali, ale nic jiného po ruce nemáme.

Když se ale bude majitel usmívat, nebude to působit až tak odpudivě... Proto ho tam tedy přilípili...“

„Copak tě nikdo nenaučil, že z hlediska společenského chování je nevhodné dělat si posměšky z nedostatků či slabostí
bližních?“ ukazoval na svůj nos provinile.

„Tvůj nos se dá popsat všelijak, ale rozhodně nějakou nedostatečně vyvinutý - to tedy určitě ne...“

Konečně se rozesmála naplno a poposedla si trochu blíž.

„Ovšem musíš uznat, že když na mě útočíš zpoza svého nádherného nosíku, nemůžu ti ničím podobným odplatit.“

„Nikdy nevěř lichotícímu muži, jelikož určitě skládá podobné poklony každé dívce, kterou potká!“ Opět si poposedla,
takže se už téměř dotýkali. „Zbytečně marníš své nadání, mon capitaine, jelikož jsem imunní vůči tvému šarmu.“

„Za minutu tohle auto zastavím a...“

„To nepůjde!“ Pohodila hlavou k dvěma četníkům na zadním sedadle. „Copak by si pomysleli, Bonaparte?“

Šlo by o velmi špatný příklad vojenské disciplíny.“

„Kázeň nekázeň, za minutu dupnu na brzdu, naplácám ti na zadek a důkladně tě zlobím.“

„První hrozba mě vůbec neděsí, ale kvůli té druhé tvůj ubohý nos nechám na pokoji.“ Trochu se odsunula a Bruce
mohl opět studovat dívčinu tvář. Pod jeho zkoumavým pohledem se neklidně zavrtěla, dokonce se začala červenat.

„S prominutím, tebe zase nikdy neučili při výuce společenského chování, že je neslušné na druhého zírat?“

Takže jsem se opět zamiloval, pochopil Curry. Tohle je už potřetí v životě, zatím mi to tedy vychází jednou na každých
deset let. Trochu mě to děsí, protože tenhle stav s sebou vždy přináší bolest. Nádhernou trýzeň lásky,
posléze mučivou agónii ztráty.

Vše začíná kdesi v klíně a je velice klamně si myslet,
že jde o obyčejnou reakci v celkové touze i napětí těla,

které vzbudí jakýkoliv dobře tvarovaný zadeček nebo vyzývavý pár ňader. Tohle stačí přece trochu poškrábat,
vždyť jde jen o menší svědění, zdá se. Bolístku stačí pečlivě potřít hojivou masťou a obtíže zmizí téměř okamžitě.

Opak je však pravdou! Náhle se vše rozlévá nahoru i dolů,

prochází tělem skrz naskrz. Okolí žaludku žhne, srdce nevyrovnaně skáče! Tahle část choroby je velice nebezpečná,
jelikož v tomhle stadiu je téměř nevyléčitelná - pokud si někdo myslí, že se stačí pošťáknout, žije ve velikém omylu:
dotykem se poranění zanítí ještě víc...

V poslední fázi však napadá mozek. Přitom se ale žádná bolest nedostavuje, což je ten nejhorší příznak.

Všechny smysly se zbystří: oči vidí lépe, krev proudí až moc rychle, jídlo chutná přímo božsky, ústa chtějí nadšeně
křičet a nohy touží po běhu. A vše zavalí grandiózní sebeklam - dotýčný se stává nejchytřejším, nejsilnějším a
nejchlapáčtějšímu mužem na celém světě a své ponožky převyšuje o dobré tři metry.

Curry, kolikpak teď měříš? ptal se sám sebe. Minimálně dva a půl metru a vážím aspoň sto dvacet, odpověděl si,
přičemž se téměř rozeřval smíchy.

A jakpak to skončí? Všechno likvidují slova! Dokážou jednoduše zabít cokoliv, obzvlášť, když jsou pronášena chladně
a bez citu! Připomínají totiž plameny, které olizují strukturu celé budovy, očeňují a propalují nosnou konstrukci, dokud
se nezřítí a nepřemění v doutnající trosky...

Vše zakončí také podezření o událostech, k nimž nedošlo, i jistota všeho, k čemu došlo. Tohle se nesmazatelně vryje do paměti! Konec uspiší i sobectví, nezájem a slova - vždycky v tom hraje hlavní roli ta nešťastná slova...

Sestup z výšin pokaždé doprovází trýzeň a prázdnota, zanechávající jizvy v tkáni i poranění, která se nikdy nezhojí.

Nebo se vše vytratí bez povyku a zloby. Jen se to rozdrobí a kousky jsou odváty podobné prachu ve větru.

Přesto je tam stále přítomná bolest ze ztráty...

Oba tyto konce znám velice dobře, jelikož jsem se dvakrát zamiloval a nyní jsem do toho opět zabředl.

Možná to tentokrát neproběhne podle stejného scénáře.

Možná to tentokrát vydrží! Nic však netrvá věčně, hloubal, nic, dokonce ani život! Možná však tentokrát, pokud budu tenhle vztah ochraňovat a pečlivě se o něj starat, vydrží podstatně déle, třeba až do smrti.

„Blížíme se k mostu,“ hlásila Shermaine. Řidič se až vyděsil, jelikož množství ujetých kilometrů ani nezaznamenal.

Přítomností vodního toku se vegetace zazelenala i temným odstínem a podstatně zhoustla, u země se přeměnila v neproniknutelný podrost.

Ranchero zpomalil, buš se nyní jevila spíš jako džungle a prašná silnice jako by vedla tunelem. Za poslední zatáčkou se ocitli na mýtině, kde se cesta spojovala se železnicí, aby se mohly obě komunikace společně vydat na dřevěnou stavbu, přetínající mokré živel.

Bývalý právník zastavil, vypnul motor. Všichni v tichosti seděli, přičemž strnule zírali na protější břeh, připomínající jednolitou stěnu křovisek, z níž visely jen popínavé rostliny a liány. Před nimi se čela hladina hluboké, zelenavě zabarvené rychle plynoucí vodní masy. Se zděšením si prohlíželi rozečkané pahýly mostu, trčící z obou stran a připomínající paže loučících se milenců. V široké mezeře stále ještě doutnalo dřevo, kouř mizel směrem po proudu.

„Je pryč...“ vydechla dívka. „Shořel!“

„Krucinál, to snad ne!“ zaúpěl Curry. „Panebože, tohle nám ještě scházelo!“

Silou vůle se musel donutit, aby odtrhl zrak od očouzených trosek a mohl se pokusit propátrat okolí. Třicet metrů od nich je obklopovala džungle, tvářila se tiše a nepřátelsky.

„Nevystrkuj ven ani nos!“ přikázal společníci a sáhl po klice. „Rychle si vytáhni okno!“

Všichni poslouchali.

„Asi tu na nás někde číhají,“ konstatoval suše.

V zatáčce za nimi se objevil první vůz kolony. Bruce ihned vyskočil z fordky a hnál se k němu.

„Nesesedat! Nevystřkovat kebuli!“ ječel a klusal podél konvoje, přičemž opakoval své rozkazy. Když se dostal k poslednímu vozidlu, prudce otevřel dveře a vyšplhal se do kabiny. Ještě než se usadil vedle staršiny, hbitě za sebou zabouchl.

„Most je v prdeli!“

„Copak se stalo našim klukům, které jsme tu nechali na stráž?“

„Ještě nevím, na to však záhy přijdeme. Zatím je potřeba uspořádat nákladáky do formace kruhové obrany.“

Popojeli, aby s napůl otevřeným oknem vysvětlili strategický plán každému řidiči. Do deseti minut všechna vozidla vytvořila těsný ovál připomínající laager, tak typické seskupení, které kapitánovi předci úspěšně používali po dobrých sto let.

„Ruffy, pokus se natáhnout všechny plachty nad volný prostor coby provizorní střechu - nechceme přece, aby nám jejich otrávené šípky padaly do jídla.“

Staršina vybral pár siláků, kteří se pustili do práce s těžkou celtovinou.

„Hendry, nacpi své muže pod nákladní vozy - zároveň usad’

Breny na příhodná místa pro případ útoku těch divochů!“

V naléhavém spěchu obranných opatření se Němec ani nepokoušel o své oblíbené satirické šlehy, takže tentokrát bez komentáře uposlechl. Černí četníci se nasoukali do stísněných prostor, hlavně mířily k mlčenlivé džungli.

„Hasičáky hoďte sem doprostřed, kdybychom je náhodou potřebovali! Třeba i na nás můžou zkusit plamennou zteč...“

Dva ozbrojenci oběhli všechny řidičské kabiny, kde odepnuli požadované hasicí přístroje.

„Co můžu dělat já?“ dožadovala se nějakého úkolu Shermaine.

„Bud’ zticha a snaž se zůstat stranou!“ poradil jí bývalý právník, otočil se a hnál k chlapům napínajícím plachtu.

Trvalo jim půl hodiny zoufalého úsilí, než dokončili opevnění k velitelově spokojenosti.

„Tohle by mělo proti těm divochům stačit.“

Curry stál se staršinou i germánským zlotřilcem uprostřed laageru a přejížděl očima olivově zelený strop nad nimi.

Ranchero parkoval vedle cisterny, jelikož kvůli podstatně menší velikosti ho nemohli zařadit do vnějšího obranného kruhu - tím by se už zdálky nabízel nejslabší bod vybudované pevnůstky.

„Himlhergot, tady bude vedro k zdechnutí a navíc narváno!“

začal protestovat poručík.

„Jo, přesně tak,“ pohlédl na něj velitel. „Dopřál bys ostatním víc prostoru a zůstal radši venku?“

„Ty seš ale komik, kápo! Furt samá sranda...“

„Co teď, šéfe?“ pronesl staršina, jako by četl kapitánovy myšlenky.

„Ty a já půjdeme propátrat most,“ oznámil kapitán.

„Budeš vypadat srandovně, až ti bude z prdele čouhat kopí!“

šklebil se Němec. „Himlhergot, to se asi smíchy potrhám!“

„Ruffy, sežeň ty tlusté stanové podlážky! Pochybuju,

že jejich šípy je prorazí na vzdálenost padesáti či více metrů - samozřejmě na hlavě musíme mít prilby.“

„Souhlasím, šéfe.“

Připadal si jako v sauně pod vrstvou těžkého pogumovaného plátna. Bruce vnímal stružky potu, ženoucí se ze všech pórů a sjíždějící po zádech i břiše až do bot, když se staršinou vyrazili vpřed.

Černý hromotluk za ním připomínal prehistorické monstrum, končící právě období březosti.

„Není ti zima, Ruffý?“ snažil se žertováním trochu utlumit nervozitu, zachvacující ho v těsné blízkosti džungle.

Možná přece jen podcenil dolet domorodých šípů - jsou sice lehoučké, ale kovové špice mají ostré jako jehla, navíc ten jed...

„Šéfe, jen se podívej, jak se mnou zima doslova lomcuje,“ chroptěl staršina, zatímco mu pot odkapával z nosu i z brady.

Ještě předtím, než dorazili k nájezdu na most, se do nich opřel odporný puch. Kapitán měl v paměti zařazené všechny smrady podle barev, ale tenhle viděl zeleně - ten samý lesklý odstín se totiž objevuje při hnilobném rozkladu masa.

Zápach se zdál tak koncentrovaný, že je téměř zaléval,

dusil, potahoval jim jazyk společně s patrem - vše doslova obklopoval nasládlý a olejnatý film.

„Nemám pochyby, o co jde!“ odplivl si černý hromotluk, když se snažil zbavit úděsné pachuti v ústech.

„Kdepak asi jsou?“ dával se bývalý právník, přičemž lapal po dechu nejen vzhledem k nesnesitelnému vedru, ale i kvůli snaze procedit skrz zuby příšerný odér.

Hned na břehu našli odpověď na hlavní otázku, když se jim naskytl výhled na úzký pruh písku přímo u hladiny.

Zčernalé zbytky asi tuctu ohnišť doplňovaly dvě hrubé konstrukce z kůlů. Na chvíli Curry nechápal, k čemu sloužily, když tu si náhle uvědomil: mnohokrát viděl tyhle příčné rozpěry mezi dvěma tyčemi v loveckých kempech po celé Africe. Na nich se totiž vyvrhovala kořist!

V jistých vzdálenostech tam visely i kousky provázků spletených z kůry, kterými se přivazoval chycený kus za zadní nohy, aby se hlava i břicho hezky prohnuly vpřed -

pak stačilo prosté využití jediného řezu nožem a vnitřnosti mohly lehce vypadnout ven...

Ovšem tady tím úlovkem, který zde primitivní řezníci bourali přímo na těchto konstrukcích, byli lidé, jeho muži!

Se sevřeným žaludkem počítal kapitán úvazy a skutečně se dopracoval k číslu deset - takže ani jediný kluk se nespasil útekem!!!

„Kryj mě, Ruffý! Jdu se na to dolů podívat zblízka...“

Šlo o pokání, které si velitel uložil sám: vždyť se jednalo o podřízené, navíc je tady zanechal on!

„Bez obav, šéfe.“

Seběhl tedy z náspu a po zatelně vyšlapané stezce se dostal k vodě. Smrad se stal přímo nesnesitelný,

ale přesto našel jeho zdroj. Mezi kůly ležela temná beztvará masa. Zdálo se, že se na povrchu hýbe a třese!

O zrakový klam se však zasloužily mouchy - celý oblak jich tam hodoval. Náhle se roj s bzúčením zdvihl, takže bývalý právník zahlédl zbytky vykuchaných lidských těl!

Potom se nechutný hmyz opět usadil.

Jeden exemplář proletěl bělochovi kolem hlavy a dosedl mu na ruku. Kovově modrá masačka s masivními křídly se pohodlně uvelebila na čisté kůži a radostně si mňula přední nožky.

V té chvíli se otrlému bojovníkovi začal zvedat žaludek.

Chtěl mouchu zabít, ale ta se v klidu vznesla.

O kousek dál se válely ohlodané kosti, téměř u nohy mu ležela lebka, jediným úderem rozštěpená, aby snadněji vydala svůj obsah.

Tentokrát žaludek opět zaprotestoval, až se mu v krku rozlilo kyselé teplo. Podařilo se mu však spolkmout vyublané žaludeční šťávy - raději se honem otočil a vyškrábal se znovu nahoru. Zastavil se u staršiny. Silou vůle se donutil potlačit nutkání ke zvracení, takže až po chvíli mohl promluvit.

„Všechno chápu! Chtěl jsem ale zjistit veškeré podrobnosti,“

zasípál a vyrazil zpátky k provizornímu laageru.

Curry seděl na kapotě fordky a usilovně vdechoval dým z cigarety - snažil se zlikvidovat pachut' smrti v ústech.

„Pravděpodobně připlavali po proudu během noci, pak se vyšplhali nahoru po pilíři. Kanaki a jeho kluci si ničeho nevšimli, dokud se jim nevynořili těsně u namířených pušek...“ Opět potáhl, aby následně vypustil kouř nosem.

Potřeboval si protáhnout patro i nos a hrtan.

„Měl jsem na tuhle variantu přijít sám a důrazně je před krvežíznivým kmenem Balubů varovat!“

„Himlhergot, nekecáš? Fakt je všechny sežrali?“

Dokonce i Willie Hendry vypadal uchvácený. „Himlhergot,

docela rád bych se na to podíval - to musí bejt síla...“

„Tvé přání je mi rozkazem!“ snažil se mu vyhovět velitel drsným hlasem. „Budeš v čele jednotky hrobníků!“

A pořádně to tam poklid', abychom mohli v klidu začít s opravou.“

Kupodivu teutonský provokatér se ani nevzpíral.

„Kápo, mám se do toho pustit hned teď?“

„Ne!“ odsekl Bruce. „Se staršinou si vezmete dva vozy a vrátíte se do Port Reprieve, odkud sem přivezete potřebný materiál.“

Oba jmenovaní nadšeně vzhlédli. „Tohle mě nenapadlo,“

přiznal se Němec.

„V hotelu se dá sehnat moře trámů, i v budově kancelářů,“

zubil se Kuffý.

„Hlavně hřebíky!“ opět přihodil poručík, jako by je sám vynalezl. „Himlhergot, budem potřebovat spoustu hřebíků!“ Kapitán jejich chvályhodný komentář přerušil. „Teď máme dvě hodiny odpoledne. Ještě před setměním můžete být v přístavu, zítra ráno naložíte materiál a do večera se vrátíte! Na dva nákladáky - napřed ale zkontrolujte nádrže - si vezměte asi patnáct mužů. Řekneme pět ozbrojených četníků pro případ nepředvídaného problému a deset civilistů.“ „To bude bohatě stačit, šéfe.“

„Nezapomeňte na pláty vlnitého plechu, ze kterých si uděláme ochranný štít před jedovatými šípy.“

„Himlhergot, to je nápad!“

Ještě probrali veškeré detaily, potom si vyzvedli posily mezi osazenstvem, vyšplhali se na korby a vycouvali z ležení. Kapitán se za nimi díval, když mizeli na cestě k Port Reprieve. Najednou pocítil škrábání v očích, jak na něj dosedla únava. Skutečně mu snad veškerá energie z těla vymizela, nejenom z chronického nedostatku spánku, ale i z neustále útočícího vedra a emocionálního vypětí, které prožil během posledních čtyř dnů.

Ještě udělal jeden okruh podél obranné řady laageru a prohodil pár slov se strážnými. Nakonec se dopotácel k fordce, vsunul se za volant, shodil přilbu, odložil pušku.

Hlava mu padla na ruce, ale to už spal...

Shermaine ho vzbudila, jakmile padl soumrak. Přinesla mu jídlo.

„Bruce, moc mě mrzí, že jsem ti nemohla ohřát maso z konzervy - nesmí se totiž rozdělovat oheň. Chut' tedy není nic moc, ale teplé pivo ztrátu určitě vyrovná...“

Bývalý právník, který se během spánku sesul na sedadlo,

se pomalu posadil. Mnul si oči - šestihodinové bezvědomí přece jenom pomohlo - už je neměl tak oteklé a zarudlé.

„Nemám vůbec hlad, asi v tom má prsty to úděsný vedro.“

Ale díky za snahu...

„Musíš jíst, Bruce, alespoň trochu ochutnej,“ pak se usmála. „Kupodivu jsi trochu galantnější, když sis odpočinul.“

Najednou už umíš říct děkuju místo buď zticha nebo postav se stranou...“

Velitel nasadil škodolibou grimasu.

„Ty jsi taky jedna z těch žen, které mají zabudovaný nahrávací systém, co? Každé slovo si zapamatuješ, abys ho později mohla použít proti muži!“ Potom ji pohladil po ruce. „Promiň...“

„Promiň,“ opakovala, „líbí se mi tvé omluvy, mon capitaine.“

Jsou stejné jako ty - zcela a naprosto chlapácky neotesané... Zkrátka všechno na tobě je jenom mužské, což je občas až neodolatelné a beroucí dech...“

šibalsky přivřela oči, takže okamžitě vytušil narážku na malý akt vilnosti v kupé, který Willie Hendry tak hrubě ut'al.

„Ochutnám tedy tvůj kulinářský výtvor,“ pronesl.

O něco později už chválil: „Není to špatné, jsi skutečně parádní kuchařka.“

„Tentokrát však ocenění musí dostat Mistr HEINZ a jeho padesát sedm potomků! Jednoho dne ti ale udělám svůj tournedos au prince- to je můj speciál!“

„Má specialita,“ automaticky ji opravil.

Mumlání hlasů uvnitř ležení občas přerušil výbuch smíchu.

Všude zavládla uvolněná atmosféra. Plátěná střecha i hradba z automobilů všem dodala jistotu.

Muži leželi zachumlaní v temnotě a spali, jiní si zase povídali v malých skupinkách.

Curry vyškrábal plechový talíř, pečlivě olíz lžící.

„A teď musím zkontrolovat naši obranu.“

„Ach, Bonaparte! Pořád tě volá tvá povinnost,“ vzdychla dívka rezignovaně.

„Však to nebude dlouho trvat.“

„Pak tedy na tebe počkám.“

Hrábl pro pušku a přilbu a začal se soukat ven.

Najednou se v džungli rozezněl buben.

„Bruce!“ špitla Tygřice, ihned ho chytila za ruku.

Hlasy okolo se vytratily v bázlivém mlčení, zatímco bubeník ovládl noc. V hlubokém tónu se éterem nesla ozvěna, kterou lidské tělo jako by kompletně absorbovalo -

navíc snad i teplý nehnutý vzduch se tetelil v primitivním rytmu. Bušení se nestalo součástí prostoru, pouze ho zaplňovalo monotónním, neodbytným hlukem, připomínajícím pulz všeho tvorstva.

„Bruce!“ opět hlesla vystrašeně, třásla se a z čiré hrůzy mu prsty zatínala do paže. Tím potlačila jeho vlastní obavy.

„Klid, holčičko, klid,“ konejšil Shermaine, přitáhl ji k sobě a pevně sevřel v náručí. „Vždyť to jen nahý divoch ťuká dvěma kousky dřeva. A tady na nás Balubové přece nemůžou, to snad víš?!“

„Ach, Bruce, je to ale hrozné... připomíná mi to zvon...“

spíš umíráček...“

„Nebud' pošetilá,“ odtáhl ji od sebe na délku paže.

„Pojď se mnou, pomůžeme našim bázlivcům získat novou sebedůvěru. Nejspíš je strach dočista ochromil.“

Alespoň mě podpoříš ...“

Něžně ji přetáhl ke dveřím fordky a s jednou rukou kolem jejího pasu kráčeli společně do centra kempu.

Čím bychom mohli provést protiútok a pokořit tu omamnou zvukovou vlnu, to hypnotické bubnování?

ptal se sám sebe - snad jedině vyvinutím našeho vlastního hluku.

„Joseph a M'pophu!“ zavelel povzbudivě, jelikož vybral dva nejlepší zpěváky z mužstva. „Je mi líto bubeníka,

který neumí vytřukat pořádně ani základní tóny Balubové jsou ale opice, takže opravdové hudbě nerozumějí. Konečně se nám naskytla příležitost těm kanibalům ukázat, jak jsou Bambalové muzikálně na výši.“

Zavrtěli se a velitel hned vycítil, že jejich napětí ustupuje.

„Tak dělej, Joseph. . . „ Nadechl se a jakoby s horlivostí zanotoval zcela falešně jeden z domorodých nápěvů k setbě. Doufal, že jeho chabý výkon pohne s profesionálním sluchem černých spolubojovníků, takže se budou snažit předvést mu tu správnou melodii.

Kdosi se dokonce zachechtal, teprve potom hlas předzpěváka neochotně probral chór, který postupně sílil. M'pophu dodal svůj příjemný bas coby solidní základ k vibrujícímu a sladce znějícímu tenoru. Už téměř přehlušili bubeníka, když jejich dlaně začaly do taktu tleskat. Bruce konečně vnímal kolem sebe rytmické pohupování domorodých četníků.

Shermaine se už vzchopila, protože když jí jemně stiskl bok, hned se k němu přimkla.

Ted' ještě potřebujeme světlo pro ty moje děti, které se bojí tmy a bubínků, v duchu vzdychl Curry.

S dívkou v závěsu se přesunul na druhou stranu laageru.

„Seržant Jacques!“

„Oui, capitaine?“

„Můžete začít pomocí světlometů pročesávat nejbližší okolí.“

„Oui, capitaine.“ Z odpovědi se dalo vytušit nadšení.

Curry dobře věděl, že pro každé světlo jsou dvě náhradní baterie. Vystačí na osm hodin pro každý reflektor, takže jim vydrží na dnešní noc i na zítřek.

Z protilehlých koutů ležení vyrazily žluté světelné kužely, podobné prstům pronikaly temnotou a osahávaly okraj džungle.

Od neprostupné vegetace se část záblesků částečně odrážela zpět, takže jeden na druhého viděli.

Bývalý právník mohl prozkoumat výrazy jejich tváří -muži vypadali spokojeně, odhadl, duchové už zmizeli...

„Bravo, Bonaparte,“ pochválila ho Tygříce a Bruce si najednou povšiml, jak téměř všichni ho se souhlasným úšklebkem sledují. Málem ruku od milované dívky odtáhl,

ale včas se vzpamatoval: však jim dobře poslouží,

když budou mít k přemýšlení ještě další téma.

Potom Shermaine odváděl k vozu.

„Unavená?“

„Trochu,“ přikývla.

„Sklopím ti sedadlo a deka přes okna ti zaručí alespoň trochu soukromí.“

„Zůstaneš někde poblíž?“ okamžitě zareagovala.

„Uvelebím se hned vedle tebe, ale venku.“ Rozepnul si konopný opasek s pouzdrém na pistoli. „Od ted' bude lepší, když tohle budeš nosit pořád s sebou.“

Dokonce i po utažení na první díрку štíhlé dívce nová okrasa padala, takže zbraň jí visela až někde u kolen.

„Vypadáš jako Panna orleánská,“ revanšoval se za předchozí příkoří. Mile se usmála a hned si zalezla na téměř komfortní lůžko.

Až po delší době náhle tiše špitla i v lomozu bubnu a zpívajících domorodců.

„Bruce...“

„Copak?“

„Chtěla jsem se jen ujistit, jestli jsi tady - dobrou noc.“

„Dobrou noc, holčičko.“

Velitel si lehl na deku a stále se potil. Zpěv se už dávno vytratil, ale dunění neutichlo ani na chvíli - stále jen monotónní bum-bum-bum se neslo džunglí.

Paprsek reflektoru pravidelně projížděl nahoru a dolů,

občas ozářil část osazenstva ležení docela zřetelně, druzí zase zůstávali ve stínu. Curry slyšel kolem sebe jemné zvuky spánku, sporadické chrupnutí, tlumený kašel, sem tam padlo i nějaké to slovo, občas se zavrtěl nepokojný spáček.

Ale Bruce usnout nedokázal. Ležel na zádech s jednou rukou pod hlavou, pokuřoval a zíral na plachtu nad sebou.

Události předchozích čtyř dnů se mu odvíjely před vnitřním zrakem: útržky konverzace, podporučíkovo umírání, loučení důlního manažera s manželkou po boku, výbuchy granátů, ruce pokryté lepkavou krví, pach smrti, násilí, hrůza...

Neklidně se vrtěl, cigaretu nakonec odhodil a oči si zakryl dlaněmi, jako by chtěl zahnat děsivé vzpomínky.

Výjevy mu však probleskávaly myslí jako obrazy gigantické promítačky, sice poněkud zmatené a ztrácející logiku, ale uchovávaly v sobě veškerý prožitý děs.

Najednou si vybavil tu hnusnou masačku: dosedla mu na paži a snad se i vysmívala - mnula si nožky jakoby v škodolibém gestu, v silně odpudivém postoji. Mlátil hlavou ze strany na stranu.

Z toho se zblázním, uvědomil si, musím to nějak zastavit!

Rychle se posadil, přitiskl si kolena k hrudi a nepříjemné představy začaly blednout. Ted' se do něj ale zase opřel smutek a osamělost. Vždyť se tu nachází úplně opuštěný, zcela ztracený, bez jakéhokoliv rozumného důvodu.

Seděl tu na dece izolovaný, cítil, jak se scvrkává, stával se malým a vyplašeným...

Už je mi zase do breku, blesklo mu hlavou a skutečně vnímal knedlík v krku. A jako nešťastné dítě se skrývá do matčina klína, Bruce Curry tápal podél fordky a hledal

Shermaine.

„Tygřice?“ tiše volal, slepě ji hledal.

„Bruce, co se děje?“ rychle se vzpřímila. Sama toho asi také moc nenaspala.

„Kde jsi?“ zazněla panika v kapitánově hlasu.

„Tady! Co se stalo?“

Konečně dívku našel, nemotorně ji objal.

„Drž mě, Shermaine! Prosím, drž mě!“

„Miláčku,“ vydechla úzkostlivě. „Co ti je, můj milý?“

„Řekni, co je?“

„Jen mě drž, moje Tygřice. Nic neříkej...“ Tiskl se k ní,

přitulil se k jejímu krku. „Moc tě potřebuju - ach, bože můj - jak moc tě potřebuju...“

„Bruce...“ Plně mu porozuměla a její prsty mu přejížděly po zátylku, hladily, konejšily.

„Můj Bruce...“, „pronesla vlastnický. Zcela instinktivně se začala pohupovat - kolébala ho, jako by tišila malé dítě.

Pomalů se uklidňoval - po chvíli zhluboka a spokojeně povzdychl.

„Můj Bruce..., milovaný Bruce...,“ nadzdvihla tenkou bavlněnou košilku, to jediné, co měla na sobě, a v bezděčném i pradávném, věky prozkoušeném rituálním gestu chlácholení,

mu nabídla svá řadra. Držela si ústa muže u nich, oběma rukama mu ochranněsky objímala krk, splývající vlasy je oba kryly.

Vnímala celé jeho tělo i sladký dotek na hrudi...

Zároveň poznávala svou moc, kterou dodávala sílu milovanému člověku, a ihned si uvědomila, že před touhle chvílí vlastně pocít štěstí nezažila. Potom už náhle jeho tělo nebylo nehybné - zčistajasna pocítila změnu vlastního rozpoložení,

novou naléhavost.

„Ach, ano..., Bruce..., ano...!“ Šeptala do těch jeho úst,

opět hladových - tyčil se nad ní už ne jako choulící se dítě, ale jako opět dospělý muž.

„Tak inádherné..., tak teploučké...“ Hlas zněl podivně přiskrceně, až se otřásla intenzitou své vlastní touhy.

„Rychle, Bruce..., ach..., Bruce, honem...!“ Jeho drsné milující ruce, hledající, nacházející.

„Ach..., Bruce..., rychle...!“ přitiskla se k němu podbřiškem.

„Nechci ti způsobit bolest!“

„Neboj se - ano, chci to prožít!“ Rozpoznala v něm váhání,

takže jen netrpělivě vyjekla: „Dělej!“ Po chvíli:

„Ach! Pálí to!“

„Mánn přestat...“

„Ne.Ne!“

„Drahousku, to je příliš mnoho...“

„Ano - nemůžu, ach, Bruce...! Mé srdce - ty ses dotkl mého srdce...“

Zatnuté pěstičky mu bušily do zad, aby nepřestával,

aby dál pronikal do pružného těla, k samému jádru lidské existence. Potom se zase vracel, aby vklouzl zpět a pomalu, jemně pohyb opakoval, až se bolest zcela vytratila

— naprosto zmizela.

„Točí se mi hlava - ach..., Bruce! Bruce! Bruce!“

A společně se ocitli v mořském proudu, kde všechno zmizelo. Nic nezůstalo - ani čas, ani prostor, ani dno zálivu.

Nic a všechno! Zcela kompletní.

A venku v džungli bubeník stále bušil... •

Později, mnohem později usnula v jeho náručí, s tváří opřenou o mužnou hrud'. On ale bděl, neboť naslouchal dechu své milované. Šlo o zvuk tak slabý a jemný, že se nedal jinak postřehnout než s velkým soustředěním - či s ještě větší láskou, a vtom došel k ohromujícímu závěru.

Přesně tak! Tuhle ženu miluju - ale musím si být stoprocentně jistý!!! V čestnosti k ní i sám k sobě musím být o tom pevně přesvědčen, protože už nemůžu promarnit další část života jako dřív - a protože ji miluju, nemůžu dopustit, aby byla také zraněna nevydařeným manželstvím!

Lepší a mnohem rozumnější by bylo hned všeho nechat, dokud ještě mezi námi není pouto tak silné, aby vydrželo...

Pomalů se nahnul, až se mu obličej dostal do jejích vlasů, zatímco dívka slastně oddychovala do chloupků na jeho hrudi.

Něco podobného lze jen velice těžko odhadnout, uvažoval.

Obzvlášť ne na samotném počátku! Bohužel je snadné poplést si soucit či osamění s láskou - něco takového si právě teď dovolit nemůžu!

Musím tedy napřed v pravdě prohrabat celý příběh manželství s Joan - nebude to jednoduché, ale musím se o to pokusit...

Bylo to na počátku s bývalkou stejné? Přece už uplynulo hodně času, celých sedm let, takže tohle si zas tak přesně nepamatuju, přiznal si pravdivě. Všechno, co mi z těch dní zůstalo v paměti, jsou jen obrázky míst a malé kupičky slov, které přetrvávaly, když je vítr a bolest nemohly odváť pryč.

Pláž kropená občasnou sprškou z vodních mas, celý strom vyplavený z oceánu a napůl pohřbený v písku,

kmen, solí vylouhovaný dobřela... Košík jahod koupený cestou, takže při polibku jsem ochutnal sladkou kyselost ovoce

na jejich rtech.

Dokonce si pamatuju i nářev, který jsme si společně zpívali: „Zůstat dál nesmím, misijní zvony mi řekly, na jih od hranice v mexickém předpekli!“

Většinu textu samozřejmě odnesl čas...

A její tělo si vybavuju pouze velmi matně a možná i tvar ňader znám jen z doby, než se nám narodily děti.

A to je vše, co přetrvalo z těch dobrých časů!

Ostatní vzpomínky jsou naprosto zřetelné, navíc strašně pálí, podobné švihnutí bičem. Každé ošklivé slovo i tón, jimž bylo vyřčené, se mi nesmazatelně vrylo do paměti.

Nocí se rozléhalo vzlykání, soužití se vlekle po tři dlouhé a šedivé roky, potom skončilo smrtelným zásahem - oba jsme se totiž snažili za každou cenu udržet jakžtakž snesitelný vztah kvůli dětem.

Dcera a syn! Bože můj, teď na ně vůbec nesmím myslet!

Nesnesitelné to bolí... Už kvůli nim se nesmí situace moc komplikovat! O jejich matce tedy budu uvažovat skutečně už naposledy - musím se zbavit úděsné posedlosti tou ženou Joan!

S konečnou platností a jednou provždy je potřeba skoncovat s tou lidskou bytostí, kvůli níž jsem prolil tolik slz!

Já ji ale nedokážu nenávidět, přestože odešla s amantem -

zasloužila si přece další pokus o získání vytouženého štěstí!

Ale nenávidím ji kvůli mým dětem a hlavně kvůli neschopnosti dát stoprocentní lásku Shermaine jako životní premiéru...

Ovšem stejně s ní soucím, jelikož exmanželka nikdy nenajde spokojenost, po níž tak zoufale pase... Je mi líto jejího vychladlého těla i myslí, mrzí mě, že přichází o krásu, dnes už prudce na ústupu (nejdříve se to pozná kolem očí, kde se tvoří prasklinky jako na olejomalbě),

soucím s ní, poněvadž si užívá vlastního sobectví,

čímž však přijde o lásku svých dětí...

Mých dětí - ne jejich! Přece jsou to moji potomci...

Tohle je všechno, to je konec s Joan - nyní mám Shermaine, která není ničím z toho, co předváděla bývalka.

Vždyť i já si přece zasloužím šanci na další pokus...

„Tygřice,“ hlesl a pootočil dívce trochu hlavu, aby ji mohl políbit. „Probud' se!“

Trhla sebou, cosi zamumlala - stále v jeho objetí.

„Vstávej!“ lákal ji do světa živých a jemně se ji snažil kousnout do ušního lalůčku. Krásné oči se otevřely.

„Bon matin, madame,“ usmíval se.

„Bon jour, monsieur,“ odpověděla, zavřela víčka a opět si k němu přitiskla tvář.

„Probud' se, něco ti musím říct!“

„Jsem vzhůru, ale napřed mi naznač, jestli se mi pořád ještě zdá ten příjemný sen... Jsem si téměř jistá, že to nemůže být skutečnost.“

„Tohle se ti rozhodně nezdá!“

Něžně povzdychla, přitiskla se k němu ještě těsněji.

„Tak povídej, horlivě naslouchám...“

„Milujutě...“

„Ne, tohle se mi opravdu zdá...“

„Nezdá, je to pravda pravdoucí!“ ujistil ji.

„Ne, radši mě nech snít, protože bych určitě neunesla být v tomhle okamžiku vzhůru...“

„Ano?“

„Však dobře víš...“, zašeptala. „Přece ti takovou samozřejmost nemusím oznamovat...“

„Už je skoro ráno, zbývá nám velice málo času!“

„Proto ho můžu využít, abych ti vše přesně vysvětlila. ...“

Držel ji pevně a naslouchal svůdnému špitání do ucha.

Kdepak, odvodil si posléze, teď mám jistotu! Teď se určitě nemýlím!!! Tohle je konečně má žena...

Buben zněl nepřetržitě až do úsvitu. Když se pak rozhostilo ticho, působilo těžce, takže neposkytlo žádnou úlevu.

Nějak si dokonce zvykli na ten monotónní buchot a nyní jim v jakémsi podivném rozpoložení scházel.

Kapitán opět obešel laager, kde z jeho lidí přece jen prýštilo znepokojení. Ve všech se drápkem zasekla neblahá předtucha. Dokonce se i pohybovali zpomaleně, snad aby na sebe nechtěně nepřitáhli nežádoucí pozornost.

Smích, se kterým častovali jeho žerty, zněl nervózně a rychle umlkal - jako by se nemístně uchechtli někde v katedrále.

A jejich oči neustále tékaly směrem k neproniknutelné džungli...

Curry si skutečně přál, aby už divoši zaútočili. Vždyť i on měl nervy napnuté k prasknutí už pouhým kontaktem se strachem, vznášejícím se ve vzduchu.

Jen kdyby přišli, jen kdyby se konečně ukázali, dupal - boj s viditelným nepřítelem je mnohem snazší než s přízraky.

Ale divočina mlčela. Zdálo se, že domorodci vyčkávají a jen je bedlivě sledují. Téměř s jistotou vnímali upřený pohled skrytých očí. Odpudivou přítomnost kanibalů si všichni uvědomovali stále víc s narůstajícím žářem dne.

Bývalý právník ještě jednou přešel ležení až k jižní straně, snažil se vypadat jako obvykle. Usmál se, když si přidřep vedle seržanta Jacquea, odkud se mohl podívat pod nákladním vozem do volného prostoru na zbytky mostu.

„Brzo přijedou,“ nadhodil, „pak už oprava dlouho nepotrvá.“

Černoch neodpověděl. Na čele se mu objevily ustarané vrásky, tvář se leskla potem.

„Jde o to čekání, kapitáne - tím nám měkne břicho...“

„Však už se naši kluci co nevidět vrátí,“ zopakoval ujištění Bruce. Jestliže tenhle chlapík vypadá vystrašeně a přitom je nejlepší ze všech, z ostatních je už asi jen hromádka třesoucího se rosolu.

Pokud dojde k útoku teď, pak jen Bůh ví, jak to všechno dopadne. Afričan se dokáže dopracovat k smrti i sám - klidně si lehne a zemře. Zdá se, že právě v tomhle stadiu se teď nacházejí: v případě útoku na ně buď padne bojové šílenství, nebo se stočí do klubíčka a začnou výt děsem!

Tohle se nikdy nedá odhadnout...

Buď upřímný sám k sobě - taky se necítíš zrovna nejlíp,

káral se, nebo ano? Samozřejmě že ne, to čekání je nejhorší, to čekání za všechno může!

Náhle to přišlo od konce mýtiny, ze vzdálené strany kempu.

Vysoko posazená nelidská fistulka, vztekla, zdivočela.

Kapitánovi srdce vyskočilo až do krku, bleskově se otočil,

aby stál čelem k děsivé hrozbě. Ve zlomku vteřiny se celý laager zdál doslova ochromený příšerným zvukem.

Skřek se opět ozval jako šlenutí bičem přes napjaté nervy. Posléze však zanikl v zaržání dvaceti pušek.

Curry se zčistajasna rozřehotal. Rozhodil ruce a řičel zplna hrdla.

Výstřely utichly, četníci už také hýkali smíchem. Bázliví hrdinové s rozpačitým výrazem znovu obřadně nabíjeli.

Nebylo to poprvé, co kapitána vyděsilo volání žlutého zoborožce. Teď už ale jasně odlišil chechtot vítězného pernatce od řehotu příslušníků žandarmerie, ovšem s příděchem mírné hysterie.

„Nechceš hezké peříčko do klobouku?“ kdosi zařval a úlevné pohihňávání kompletně zahalilo ležení.

Napětí povolilo, když vtipné poznámky přeletovaly sem a tam.

Mezitím Bruce dostal pod kontrolu třepot své bránice.

Naštěstí k žádným vážným škodám nedošlo, odhadl.

Za cenu padesáti nábojů získali alespoň hodinové vysvobození z neustálého tlaku. Vcelku dobrý kšeft.

Přešel k Shermaine se šibalským výrazem ve tváři.

„Jak je na tom naše proviantní oddělení?“ zašklebil se.

„Jaký druh kulinářského umění nás čeká k obědu?“

„Hovězí z konzervy.“

„S cibulí?“

„Ne, jen to maso - cibule už nám došla.“

Curryho nadšení opustilo.

„Kolik těch plechovek ještě máme?“

„Jednu bednu - tahle zásoba nám vydrží do zítřejšího poledne...“

Další dva dny nám zabere oprava mostu, potom ještě jeden padne na cestu, kalkuloval Curry.

„Hele, vojenská jednotka se ze zásady nemá přezírat,

aby si po návratu domů mohla řádně užít dostatku stravy.

Proto od téhle chvíle nařizuju poloviční přiděl!“

Natolik ho zaujala nová komplikace, že dokonce přeslechl vzdálené hučení.

„Kapitáne,“ volal Jacques. „Slyšíš?“

Velitel naklonil hlavu.

„Motory!“ blaženě zařičel s úlevou v srdci a všude kolem se okamžitě rozlilo nadšené mumlání.

Čekání skončilo.

Hřmotící nákladáky plně naložené dřevem a vlnitým plechem vyjely z buše a zastavily na mýtině. Už z dálky se dalo poznat, jak korby těžce dosedly na péra.

Ruffy se právě nahýbal z okna prvního vozu a halekal:

„Zdravím, šéfe - kde to máme složit?“

„Vezmeme všechno k mostu. Počkej, jedu s tebou!“

Bývalý právník opustil kemp a rychle přeběhl ke staršinovi.

V zádech cítil nepřijemné lechtání, proto za sebou bleskově zabouchl.

„Poměrně nerad bych sloužil coby terč,“ vtipně poznamenal.

„Měli jste nějaké problémy, zatímco jsme byli pryč?“

„Ne, ale lidožrouti jsou někde okolo. Bubnovali celou noc jako vztekli...“

„Svolávali hladové hosty,“ zabrumlal staršina a zařadil jedničku. „Alespoň bude nějaká legrace, než skončíme opravy.

Určitě jim potrvá den či dva, než nastřádají dost odvahy -

teprve potom se do nás pustí!“

„Najed' ke straně!“ řídil staršinu velitel a stáhl okno.

„Dám signál poručíkovi, aby zastavil za námi. Do vzniklého prostoru všechno vyložíme, pak tady vybudujeme náš kryt.“

Zatímco Němec manévroval za volantem, Curry se donutil pohlédnout na místo masakru u řeky.

„Krokodýlové,“ vydechl s úlevou. Popravčí kůly tam sice trčely stejně jako dřív, ale úděsná hromada lidských pozůstatků zmizela. Bohužel strašný puch i dotěrné mouchy přetrvaly.

„V noci přišli na svačinku,“ potvrdil Ruffy, když zaznamenal dlouhé stopy, vyryté v písku.

„Bohudíky za to...“

„Souhlas, šéfe. Moji kluci by se moc neradovali, kdyby museli ostatky po kámoších uklízet...“

„Stejně pošleme pár četníků dolů, ať zlikvidují ty ohavné sloupy. Nechci se na ně dívat, zatímco budeme pracovat!“

„Máš pravdu, navíc hyzdí krajinu,“ odfrkl Ruffy a zrakem přešel konstrukce, připomínající spíš šibenice. Bruce seskočil do chráněné mezery mezi nákladáky.

„Hendry!“

„Himlhergot, tak se přece jmenuju,“ vystrčil teutonský vtípálek hlavu ze dveří.

„Nechci tě zklamat, ale krokodýlové tě předběhli...“

„To vidím. Přeci nejsem slepej, kápo!“

„Tos mě potěšil, poručíku. Pokud jsi tedy neoslepl ani nezchroml, tak potom by ses mohl pustit do vykládání, co říkáš?“

„Vo tom sem vždycky snil, hej!“ ofrňoval se Germán, přesto ale slezl z kabiny a rozječel se na posádku pod plachtou.

„Himlhergot, pohněte už kostrou - padejte dolu!“

„Jaké nejsilnější trámy jste našli?“ obrátil se Curry na staršinu.

„Jen asi dvacet krát deset, ale zato je jich plná fůra.“

„To snad postačí,“ usoudil velitel. „Deset jich stáhneme dohromady a budeme mít hlavní konstrukční prvek pro nosník.“

Zamračil se, když se soustředil na další body strategického postupu.

„Hendry, chci mít to dřevo srovnané podle velikosti.“

Napřed sem ale dejte ten vlnitý plech!“ Potom odehnal mouchy z tváře. „Ruffy, kolik máme kladiv?“

„Deset, šéfe, navíc jsem našel i pár pil.“

„Paráda. Co hřebíky a provazy?“

„Móóóře. Mám plný sud dvoustovek a...“

Zamyšlený Bruce si vůbec nevšiml, že jeden z civilistů si vyšel mimo ochranu automobilu. Klidně udělal pár kroků směrem k mostu, pak se zastavil. Pomalu si rozeplnul kalhoty, když vtom velitel vzhledl.

„Do prdele! Co se tam sereš?“ řval vztekla. Míšenec sebou provinile trhl, přestože angličtině nerozuměl.

Ovšem tón mnohé napověděl.

„Monsieur,“ začal vysvětlovat, „potřeboval jsem si...“

„Padej zpátky, debile!“ vřiskal Curry. Chlapík zmateně váhal, teprve potom si začal zavírat poklopec.

„Dělej! Hni sebou, blbe!“

Dotyčný poslušně zrychlil, zatímco všichni ustali ve své činnosti a napjatě ho sledovali. Míšencova tvář ztemněla rozpaky nad pozorností tolika diváků. Navíc se mu asi zasekl zip.

„Ser na to! Padej zpátky!!!“

První šíp líně vyrazil z podrostu u řeky ve zcela tiché balistické křivce. Zvyšoval rychlost při svém sestupu, dokonce začal jemně svištět, než se pošetilci zabodl těsně u nohou. Zcela neškodně trčel ze země a připomínal křehkou dětskou hračku.

„Zdrhej! Fofrem!“ hulákal velitel, ale expert na vyměšování udiveně zíral na posla smrti.

Bývalý právník se chtěl rozběhnout, ale staršinova tlapa ho bleskově lapla. Z černochova sevření se nedostal, i když sebou mrskal ze všech sil.

Náhle se sneslo celé hejno primitivních střel, připomínající kobylky v letu. Tentokrát už výhružně syčely v sestupném oblouku a prakticky se zapíchly všude okolo nebohého míšence.

Velitel přestal zápasit, jen strnule zíral. Dokonce zaslechl i kovové t'ukání, když špice narážely na kapotu.

Naštěstí většina šípů šla mimo cíl, některým se při dopadu dokonce lámaly tenké rákosové dřívky.

Jeden však přece jen zasáhl cíl, zabodl se přesně mezi lopatky, podobný perfektně umístěné banderille při býčích zápasech. Šíp se v ráně komíhal, když se nebožák konečně rozběhl. Marně přitom sahal dozadu, aby si osten vytrhl - tvář měl zkřivenou děsem i bolestí.

„Srazte ho na zem!“ přikázal kapitán, když nešťastník vběhl k nim do úkrytu. Dva černí četníci hbitě přiskočili, chytili ho za ruce a podtrhli mu nohy. Padl na břicho jako podřátý.

Cosí nesrozumitelného blekotal, ale to už se nad ním

Curry rozkročil a primitivní šíp pevně uchopil. Jen polovina ostnaté špice se zabodla do masa, snad ani ne víc než centimetr. Když však velitel opatrně zatáhl,

rákos praskl. Špička šípů v zádech uvízla.

„Nůž,“ vykřikl Bruce a kdosi mu vrazil do dlaně bodák.

„Bacha na ty háčky, šéfe! Nesmíš se jich ani dotknout!!!“

„Ruffy, připrav svoje kluky k obraně, kdyby náhodou zaútočili,“ zajišťoval situaci velitel, zatímco trhal raněnému košili.

Jen chvíli zíral na hrubě vykovanou špič, pokrytou hustou vrstvou mazlavého jedu.

„Je po něm, šéfe!“ oznamoval staršina z úkrytu pod vozem. „Ještě ale nepřestal dýchat...“

Chudák zaječel při prvním řezu, který kapitán vedl kolem zabodnuté hlavičky.

„Hendry, hod' mi sem kleště!“

„Tadyjsou.“

Bývalý právník pevně sevřel smrtonosné železo do ocelových čelistí, potom zatáhl. Maso se však nechtělo rozloučit s ozubeným vetřelcem a vzdorovitě se zdvihalo, podobné malé pyramidě.

Bruce chladnokrevně chycený sval odřízl, potom cukl.

Připadal si, jako když odtrhává háček z gumové tlamy mohutného sumce.

„Zbytečně marníš čas, šéfe!“ napomínal ho hromotluk flegmatickým tónem Afričana, přijímajícího bez vzrušení násilnou

smrt. „Potýkáš se s mrtvolou - ten míšenec přece není žádný kůň! Hadí jed už má v sobě, navíc čerstvě připravenej! Skončil!“

„Ruffy, myslíš to vážně? Máš jistotu, že používají hadí jed?“

„Samozřejmě, šéfe. Navíc ho míchaj s kasavou- tedy se zdejší moukou.“

„Hendry, kde máme sérum proti uštknutí?“

„V lékárnice a ta je v kempu, kápo.“

Curry zatáhl ještě jednou a špice se konečně uvolnila.

Zanechala po sobě hluboký temný otvor...

„Všichni na korbu, musím ho dostat zpátky - každá vteřina hraje životně důležitou roli!“

„Podívej se mu do očí, šéfe!“ Bruce staršina. „Ta tvoje slavná injekce mu moc nepomůže...“

Zorničky se raněnému už zúžily do velikosti špendlíkové hlavičky, navíc ho roztrásla zimnice, jak se jed rozléval v těle.

„Naložte ho!“

Položili oběť do kabiny, zatímco všichni už naskákali nahoru.

Staršina nastartoval a začal couvat. Motor hřměl, jak ho hnalo naplno, aby co nejdřív dorazil k první pomoci.

„Vytáhněte raněného a honem s ním do úkrytu!“

Míšenec nesrozumitelně blábolil přes oteklé rty, potil se.

Malé potůčky mu stékaly po tváři i nahé hrudi.

Z rány však krev už neprýštila, jen nahnědlý sliz. Použitý jed musí určitě působit na srážlivost krve, odhadl velitel.

„Bruce, není ti nic?“ přiběhla k němu Shermaine.

„Nic se mi nestalo,“ promluvil klidně, jelikož si uvědomil, že si před ní musí dávat pozor na jazyk. „Ale jednoho z našich šíp zasáhl...“

„Můžu nějak pomoci?“

„Ne a ani nechci, aby ses na to dívala.“ Hned se však otočil a zavolal: „Hendry, kde máš to zatracené sérum?“

Zraněného položili do stínu na deku. Kapitán si klekl vedle něj, pak si vzal od poručíka jasně červenou plechovou krabičku. Okamžitě ji otevřel.

„Ruffy, zařaď ty dva nákladáky zpátky do naší kruhové obrany a ujisti se, zda kluci mají prsty na spoušti! Vzhledem k téhle akci je možné, že naši nepřátelé se dokopají ke statečnosti podstatně dřív, než jsi původně odhadoval...“

Mezitím zručně složil injekční stříkačku, načež vydal další rozkaz.

„Hendry, sežeň nějaké pokrývky a udělej kolem nás zástěnu!“

Pak odlomil vršek ampulky a nasál pod píst světla žlutý obsah.

„Držte ho pevně!“ přikázal oběma četníkům, mezi prsty seštlpl kůži poblíž rány, povytáhl ji a vbodl jehlu.

Na dotek :se pokožka zdála vlhce lepkavá.

Když vpravil sérum do nebožákova těla, snažil se propočítat, kolik času uplynulo od zásahu šípů: odhad zněl sedm či osm minut - jed mamby však zabíjí až za čtvrt hodiny...

„Přetočte ho!“

Míšencovi se hlava bezvládně klimbala, dech měl rychlý, ale mělký, sliny mu prýštily z koutku úst a stékaly po tváři.

„Podívejme se na to!“ vesele zahlaholil Hendry. Bruce na něj pohlédl: poručíkův výraz vyzařoval hlubokou smyslnou radost a jeho dech se velice podobal postiženému nebožákovi.

„Padej pomáhat staršinovi!“ křikl na čumila velitel, když se mu žaludek začal zvedat odporem.

„Ani za nic - tohleto si přece nemůžu nechat ujít!“

Curry neměl čas, aby se s ním dohadoval. Tentokrát zabodl jehlu se sérem pod kůži břicha zraněného.

Ozvalo se; výbušné zasyčení, když právě v té chvíli povolil svěrač.

„Himlhergot!“ sípal nadšený Hendry.

„Vypadni už!“ prskal Bruce. „Copak ho nemůžeš nechat zemřít, aniž by ses nad tím ukájel?“

Ze zoufalství podal ještě další dávku, tentokrát do hrudníka poblíž srdce. Když obsah vyprázdnil, tělo se divoce prohnulo v první křeči a jehla pod kůži se zlomila.

„Už se veze, kápo!“ juchal teutonský zvrhlík. „Himlhergot, tomu to jde! Jen se na něj podívej - to se jen tak nevidí, ne?“

Bývalému právníkovi se roztrásl ruce, nedefinovatelná clona mu začala zastírat mysl.

„Ty zasranej zkurvenče!“ zavěštl a udeřil oplzlého pozorovatele přímo do tváře. Poručík odletěl až k cisterně.

Potom se kapitán vrhl za ním, oběma rukama ho chytil pod krkem. Pod palci pocítil elastickou trubici hrtanu!

„Copak tobě není nic svatý, ty prašivá svině!“

ječel mu do obličeje. „Copak nemůžeš nechat chlapa umřít bez...“

Ruffy se však bleskově objevil mezi nimi a bez většího úsilí Němce ze smrtícího sevření vysvobodil. Svou obří postavu umístil mezi oba soupeře.

„Nech ho na pokoji, šéfe!“

„Za tohle...“ lapal po dechu Hendry a masíroval si krk,

„za tohle mi draze zaplatíš!!!“

Curry, znechucený a zahanbený sám sebou, se beze slova obrátil a raději pohlédl na nebožtíka.

„Zakryjte ho!“ přikázal, hlas se mu však chvěl. „Dejte ho na korbu jednoho z nákladáků, zítra ho pohřbíme...“

Před soumrakem dokončili ochrannou bariéru z vlnitého plechu. Byla to jednoduchá konstrukce o čtyřech stěnách, ale bez střechy. Po obvodu měli v pravidelných vzdálenostech rozmístěné malé střílny, nutné k obraně. Pohyblivá pevnůstka byla dostatečně dlouhá, aby se do ní pohodlně vešlo dvanáct osob, a dost vysoká, aby zakryla hlavu i toho nejvyššího. Šírkou se rovnala mostu - rozhodně však se nedala považovat za umělecký výtvor.

„Jápak s tím pohneš, šéfe?“ pohlížel na podivné brnění černý hromotluk.

„Všechno brzo uvidíš. Teď naši obludu zatahneme do kempu, abychom ráno mohli zahájit práci.“

Kapitán vybral dvanáct lidí, kteří se namačkali dovnitř, potom vlezl za nimi a zadní stěnu úkrytu zavřel.

„Ruffy, odjed'te s auty!“

Němec i staršina zacouvali k laageru, plechovou krabici připomínající menší Nissenovu chatku nechali stát u mostu. Uvnitř velitel rozmístil muže podél stěn.

„Každý uchopí trámeček nosné konstrukce, který má u kolen! Jste připraveni? Dobře, zdvihnout, teď!“

Pevnůstka se zakymácela a povyroستla o patnáct centimetrů nad zem. Z ležení se daly zahlédnout jen boty dočasných obyvatel.

„A teď: pochodem vchod!“

Podivuhodná struktura se kymácela a vrzala na nerovném terénu, ale přesto se pohnula, i když dost ztěžka, směrem ke kempu. S nohama pod sebou připomínala housenku.

Domorodci v laageru začali nadšeně zdravit vítěze, z pochoduující plechové ohrady se zase ozývaly výbuchy smíchu. Všichni prožívali úspěch naplno, čímž se odreagovali a přestali dumat nad hrůzou jedovatých šípů a skrytých příznaků v džungli kolem nich.

Dorazili bez problémů do ležení a neprůstředlnou chatku zase postavili na zem. Potom pomalu po jednom mizeli mezerou do bezpečí kruhového opevnění, kde se dočkali poplácávání po ramenou a všeobecných gratulací.

„Kupodivu to funguje, šéfe,“ oceňoval staršina velitelův nápad v okolním rozruchu.

„Samozřejmě že jo!“ Potom však kapitán přísně zavolal: „To už stačí! Ticho! Zalezte pod vozy! Zpátky na určená stanoviště!“

Veselost je postupně opouštěla, zmatek pomalu ustával.

Bruce vstoupil do středu kempu a rozhlédl se okolo.

Teď už skutečně všichni zmlkli. Doslova na něm viseli očima.

O tomhle jevu jsem už četl, vyděsil se v duchu bývalý právník - heroický proslov k mužům v předvečer bitvy.

Hlavně abych teď něco nezmršil...

„Máte hlad?“ zeptal se francouzsky dost nahlas.

Reakcí byl nadšený souhlas.

„K večeři máme konzervované hovězí...“

Tentokrát se výkřiky změnily v humorné úpění.

„A to samé zítra k snídani...“ odmlčel se. „A pak už je s jídlem konec!“

Opět zavládlo ticho.

„Takže opravdu pocítíte hlad, až překročíte tuto řeku!

Čím dříve opravíme most, tím dříve si náceme pupky...“

A teď bych do nich mohl naládovat trochu opatrnosti, rozhodl se.

„Určitě jste viděli, co se stalo vašemu kamarádovi, když se špacíroval ve volném prostoru. Proto pro vás staršina zajistil bezpečné latríny: padesátilitrové soudky. Nejde sice o žádný velký komfort, ale aspoň vás nebudou svádět k delšímu posezení...“

Chabě se zasmáli.

„Musíte si zapamatovat jedno: pokud zůstanete uvnitř našeho ležení či v našem pohyblivém úkrytu, nic se vám nestane!

Nemusíte se tedy absolutně ničeho obávat!

Ať buší do bubnů nebo v tichosti vyčkávají, nás nezraní...“

Souhlas rozpačitě zamumlali.

„A čím dřív zvládneme opravu mostu, tím dřív dorazíme domů!“

Curry pohlédl do tváří příslušníků žandarmerie shromážděných okolo a byl spokojený: úspěšné zhotovení plechové chatky značně podpořilo bojovou morálku.

„Seržant Jacques -jakmile se setmí, opět začněte pročešávat okolí reflektory!“

Dokončil udílení rozkazů a zamířil k Shermaine, stojící u fordky. Uvolnil si řemínky, aby si mohl sundat přilbu.

Prsty si prohrábl zpoceně vlasy.

„Jsi unavený,“ konstatovala s něžností v hlase dívka, přičemž studovala temné kruhy pod očima i náznaky vrásek stresu v koutcích úst.

„Kdepak, jsem na tom dobře,“ odporoval, ale každý sval v těle bolel vyčerpáním i emocionálním vypětím.

„Budeš muset spát celou noc!“ nařídila mu. „Připravím ti lůžko v autě...“

Rychle se na ni podíval. „S tebou?“

„Samozřejmě.“

„Copak ti nevadí, že si toho každý všimne?“

„Já se za nás nestydím!“ odsekla s neobvyklou divokostí.

„Já vím, ale.“

„Přece jsi řekl jasně, že nic mezi tebou a mnou není nečisté!?“

„Samozřejmě máš pravdu. Jen jsem si myslel...“

„Jelikož tě miluju, a k dispozici máme jenom jednu postel, nic jiného nám nezbývá!“

promluvila s konečnou platností.

Včera ještě byla pannou, rozvažoval pobaveně bývalý právník, a dnes: dalo by se říct, že dnes se už vůbec neostýchá.

Jakmile se v ní probudila žena, stala se podstatně lehkomyšlnější než muž, co se týče následků.

Jde skutečně o podivná stvoření! Jistěže má pravdu: stala se mou ženou a má nárok pobývat v mé posteli.

Zbytek světa ať si trhne nohou, navíc myšlení ostatních ovlivnit nelze!

„Naducej peřiny, děvče!“ Láskyplně se na ni usmíval.

Dvě hodiny po setmění se opět rozezněl buben. Oni však konečně leželi spolu, tiskli se k sobě a naslouchali hovořící džungli. Tentokrát na ně žádná hrůza nedosedla,

jelikož drželi jeden druhého, a navíc se cítili bezpeční v odlesku vášně. Situace se jevila zcela prostá:

vždyť jako by naslouchali zběsilému bušení lijáku v bezpečném úkrytu plechové střechy...

Hned za úsvitu vyrazili na most. Plechový kryt se vysunul do otevřeného prostoru a připomínal krunýř želvy nesený stonožkou. Černí ozbrojenci si povídali i nahlas žertovali uvnitř ochranného štítu, stále nadšení z použité novinky.

„Nechte už toho plkání a poslouchejte!“ okřikl je velitel.

„Musíme se vrhnout do práce!“

A tak začali.

Do hodiny slunce přeměnilo plechovou krabici na rozžhavenou pec. Svlékli se do půl těla, pot z nich lil proudem.

Napínali svaly v záchvatu touhy po včasném dokončení díla,

svírala je nová a naléhavá povinnost.

Ničeho jiného si nevšimli, ani hrubě opracovaných trámů,

z nichž jim po dotyku zůstávaly třísky pod kůží.

Dřeli v koncentrovaném žáru, mezi rachotem kladiv a vůni sosnových pilin. Rekonstrukce ohořelé struktury vyžadovala od všech usilovný výkon. Občas se ozvalo reptání, přerušené připomínkami a příkazy kapitána či staršiny.

V poledne dokončili čtyři hlavní svazky trámů, které by mohly překlenout chybějící části mostu. Bruce otestoval pevnost jednoho podepřením na obou koncích, načež všichni muži si stoupli doprostřed. Nosník se prohnul o pouhé dva centimetry.

„Co si o tom myslíš, šéfe?“ ptal se Ruffy nedůvěřivě.

„Čtyři by nám mohly stačit, když pod ně vrazíme pořádný sloup,“ usuzoval bývalý právník.

„Já nevím, šéfe. Ta cisterna váží mnohem víc...“

„Vím, že není žádná muší váha, ale máme jedinou šanci!

Napřed pojede Ford Ranchero, potom nákladní vozy a nakonec ta obří nádrž...“

Staršina přikývl, oťel si tvář předloktím. Svaly na hrudi se mu vzduly, nikde by se nenašlo ochablé místočko, ani v mohutné mase břicha.

„Uff!“ vyfoukl přes rty. „Přepadla mě chuť na pivo - ta žízeň je skutečně neúprosná!“

„Copak máš nějaké s sebou?“ divil se Curry. Právě si palcem přejel obočí, takže setřel nahromaděný pot, který mu nyní stékal po lících.

„Když vyrazím do terénu, musím mít s sebou dvě věci:

kalhoty a zásobu bublavé hnědi...“ Otočil se, aby popadl v rohu úkrytu bednu, jejíž obsah lákavě zacinkal.

„Slyšíš tu svůjnou melodii, šéfe?“

„To víš, že jo, snad jde přímo o melodram,“ šklebil se kapitán. „Paráda, dáme si deset minut pauzu.“

Ruffy otevíral lahve a posílal dokola s jasným příkazem, že tři mají nárok jen na jednu. „Tihle šílení Arabové nedokážou vůbec docenit kvalitu tohoto moku!“

vysvětloval veliteli. „Vcelku by šlo o neomluvitelnou marnotratnost...“

Teplé pivo kapitánovi jen zhoršilo pocit žízně. Jakmile vysál poslední lok, odhodil láhev ven.

„Osvěžili jsme se,“ vyskočil, „takže teď umístíme vzpěry do správné pozice.“

„Tohle bylo mých nejkratších deset minut v životě, šéfe,“ okomentoval spěch staršina.

„Hodinky ti jdou asi pomalu...“

S posunem konstrukčních prvků se pohybovala i plechová želva po mostě. Smích se už dávno vytratil, ozývalo se jen těžké funění a občasná nadávka.

„Zachyťte provazy!“ přikázal bývalý právník. Osobně překontroloval všechny uzly, potom vzhlédl na černého hromotluka a přikývl.

„Tohle vydrží.“

„Tak do práce, vy šílení Arabové!“ chrčel Ruffy.

„Zdvihnout!“

První nosník vztyčili nádherně kolmo, kýval se však jako groteskní májka - obzvlášť ji připomínal dolů spuštěnými provazy...

„Dva muži ke každému lanu!“ vydal rozkaz Bruce.

„Nechte ho pěkně pomalu dosednout!“ Podíval se ještě,

zda jsou všichni připraveni.

„Jestli vám spadne do vody, tak vás, vy šílení bastardi, hodím ke krokodýlům taky...“, varoval je mohutný černoch.

Spojení trámů se začalo nachylovat, aby mohlo překlenout zející mezeru mezi ohořelými pahýly. Napřed šlo všechno sice pomalu, potom se ale postup zrychlil, když neúprosná gravitace převzala svou vládu.

„Zatraceně, držte to!“ řičel Ruffy, svaly na zádech se mu napínaly do krajnosti. Všichni se vzpírali šílenému tahu, ale tíha dřeva převážila.

S rachotem se nosník zřítíl, naštěstí při dopadu jen zvedl oblak prachu a mírně se chvějící zůstal ležet přesně dle plánu.

„Človče, už jsem si fakt myslel, že o něj přijdeme...“,

vrčel staršina. Potom se obrátil na svůj tým

„A vy, šílení Arabové, s tím druhým si trochu pohrajte,

pokud se nechcete koupat v řece!“

Zopakovali celý proces s druhým kusem, který opět nemohli dostatečně přibrzdit. Tentokrát je však štěstí opustilo.

Konec sice udeřil do pahýlu na protější straně, ale poskočil a sklouzl bokem.

„Utíká nám! Tahejte, bastardi! Tahejte!!!“ ječel Ruffy.

Nosník se pomalu přetočil přes hranu. Se šplouchnutím probodl hladinu pod nimi, načež zcela zmizel pod vodou, než opět vyplaval, zatímco ho bral proud. Zarazil se až na plné délce provazu.

Bruce i Ruffy zuřili, společně kleli při zdlouhavé a namáhavé záchranné akci: vždyť tu úděsnou váhu museli rvát proti řece, potom ji ještě zdvihát nahoru. Několikrát jim dřevo vyklouzlo v tom rozhodujícím okamžiku a padlo opět do mokrého živlu.

Navzdory jiným dobrým vlastnostem se staršinuův slovník pikantních nadávek záhy vyčerpal, takže se o něj pokoušel pocít marnosti, když se musel poznenáhlu začít opakovat.

Velitel se mu snažil pomoci, takže z mnoha specialit, které kdy zaslechl, se mu podařilo poskytnout několik chuťovek.

Když konečně dostali svazek trámů zpátky na most, museli si odpočinout. Černý hromotluk se obrátil na kapitána s nefalšovaným obdivem.

„Nadáváš jako skutečný dlaždič, šéfe“, chválil ho.

„Nikdy předtím jsem nic podobného neslyšel - nemám však pochyby, že jsou pravé! Mohl bys mi ještě jednou zadeklamovat tu o té krávě?“

Bývalý právník mu podvědomě vyhověl.

„Tohle jsi vymyslel ty?“

„Pod tlakem nastalých okolností“, uchechtl se velitel.

„To je ale to nejhnusnější, co jsem kdy slyšel“, divil se staršina, přičemž nemohl zakrýt svou závist. „Šéfe, ty bys o tom měl sepsat knihu!“

„Napřed ale musím dokončit tenhle úkol“, poznamenal Curry.

„Potom budu o tvém nápadu uvažovat.“

Druhý nosník se kupodivu snažil, aby jim ve všem vyhověl.

Hezky zapadl na dané místo, ani se neotřásl.

„Pokud něčemu s gustem vynadáš, začne to pak poslouchat“,

mudroval Ruffy. „Mám dojem, že přirovnání k té krávě skutečně zapůsobilo, šéfe...“

Se dvěma usazenými konstrukčními prvky už mohli posunout plechový kryt dál, takže třetí a čtvrtý kus zabudovali bez sebemenších problémů ještě předtím, než padl soumrak.

Navíc už je i zajistili provazy.

Když se ochranná chatrč opět dala do pohybu zpátky k laageru, muži uvnitř se hroutili vyčerpáním. Ani necítili zkrvavené ruce plné třísek, jelikož jimi pronikla euforie ze zdařilého výkonu.

„Seržant Jacque, snaž se mít v noci neustále pod dohledem náš spojovací kus - byli bychom totiž velice neradi, kdyby se naši nepřátelští gurmáni vyrojili z džungle a všechno znovu proměnili v popel.“

„Baterie nám nedaj víc energie než na pár hodin“,

snažil se v tichosti upřesnit zodpovědný domorodec.

„Je zapotřebí používat reflektory střídavě“, bez váhání rozhodl velitel. „To přemostění musíme mít opravdu pod kontrolou!“

„Myslíš, že bys měl pivo pro každého, kdo tam dneska dřel?“

„Pro každého jednu flašku!“ záupěl šokovaný staršina.

„Šéfe, vždyť mám posledních pár beden...“

Bývalý právník na něj pohlédl přísným okem a Ruffy se zazubil.

„Souhlas, šéfe! Řekněme, že to dostanou místo výplaty...“

Curry přesunul svou pozornost na poručíka, který seděl na stupátku jednoho z nákladňáků a čistil si nehty špičkou bodáku.

„Hendry, máš všechno pod kontrolou?“ ptal se ho chladně.

„Himlhergot, co si myslíš, že se bude dít, kápo? Že by nás navštívil arcibiskup? Nebo na nás padne obloha?

Tvá Francouzka porodí dvojčata, nebo co?“ Přesunul zrak od konečků prstů k veliteli. „Kdypak vy srandistí konečně dobudujete ten důležitý komunikační uzel místo toho, abyste se tu motali a kladli srandovní otázky, hm?“

Curry se cítil až moc unavený na to, aby se nechal vyprovokovat. „Budeš mít noční hlídku, Hendry - od teď až do rána!“

„Kápo, je to takhle spravedlivý? A co ty, hej? Co ty budeš dělat celou noc - nebo ti otázka vhnání ruměnce do tváří?“
„Jdu do hajan, protože se sotva držím na nohou!
Neválež jsem si totiž koule celej den jako někdo...“
Skopčák zapichl bodák do hlíny u nohou a znechuceně si odfrkl.
„Himlhergot, chápu, musíš jí už kvůli mně poskytnout trochu odpočinku, machře...“
Kapitán se beze slova otočil a odkráčel k fordce.
„Milý Bruce, jak ti to dnes šlo? Moc jsi mi tu chyběl,“
vítala ho Shermaine. Tvář se jí skutečně rozzářila, jakmile přichozího zahlédla. Jaká nádhera být milován, blesklo mu hlavou a vyčerpání jakoby zmizelo.
„Půlku máme hotovou, zbývá ještě jeden den dřiny.“
Pak se na dívku usmál. „Kdybych řekl totéž, asi bych ti lhal - fachtěli jsme až do úpadu!“
„Podívej se na ruce...“ zděšeně vyjekla v náhlém náporu starostí a opatrně ho uchopila za dlaně. „Vypadají strašně!“
„Na dobré umístění v soutěži o missáka to zrovna nevypadá, co?“
„Skočím si pro jehlu do mého necesérku. Pokusím se vydolovat ty největší třísky...“
Z druhé strany ležení Willie Hendry zachytil velitelův pohled a jednou rukou předvedl velice vulgární gesto kdesi pod svým pasem. Jakmile spatřil kapitánův obličej, svrašťený narůstající zlobou, zvrátil hlavu a s gustem se rozchechtal na celé kolo.
Curryho žaludek kružel hladý, když stál vedle staršiny a poručíka u ohniště. V časných ranních hodinách mohl už rozpoznat obrys mostu na konci mýtiny.
Buben stále ještě duněl džunglí, ale oni ho prakticky ani nevnímali. Zapadl do okolní atmosféry stejně jako třeba komáři. „Baterie už dodělávají,“ odfrkl Ruffý. Sotva znatelný nažloutlý paprsek se s bídou dotkl chráněné konstrukce.
„Reflektory vydržely do rána jen taktak,“ odsouhlasil Curry.
„Himlhergot, já bych žral,“ postěžoval si Hendry. „Co bych dal za pár smaženejch vajec a šťavnatej steak...“
Při zmínce o takové lahůdce se kapitánovi v ústech vylila povodeň slin. Raději si zakázal opíjet se lákavou představou, kterou Němcova slova vyvolala v jeho fantazii.
„Dneska nebudeme schopni dokončit opravy a současně překonat řeku s nákladními vozy,“ konstatoval suše a staršina odsouhlasil.
„Máme před sebou celodenní fušku, šéfe.“
„Tohle je nám všem jasný,“ pokračoval bývalý právník. „Já si vezmu na starost pracovní skupinu - Hendry, ty zůstaneš v laageru a budeš nás kryt stejně jako včera - Ruffý, ty vyrazíš pro dřevo! Jeden z nákladáků a tučt chlapů ti postačí, když se vrátíte asi patnáct kilometrů zpátky, kde je otevřený les. Tam se k vám ti lidožrouti nepřiblíží.
Je zapotřebí nařezat horu paliva, tlustá polena, která vydrží hořet až do rána. Vybudujeme si pak řadu strážních ohňů kolem celého kempu.“
„To dává smysl, šéfe,“ přikývl černý obr. „Ale co most?“
„Tam budeme muset nechat stráž,“ dumal kapitán a výrazy všech se měnily při pomyšlení na tohle řešení.
„Že bysme zase dodali vepřové kotletky lačným krkům v buši, kápo?“ prskal znechuceně poručík.
„Himlhergot, s tímhle mě nenachytáš, abych tam ve tmě dřepěl až do svítání. . . ,
„Však se tě o to nikdo neprosí,“ odsekl Bruce. „Ruffý, my jsme dohodnutí, takže můžeš vyrazit - dovez nám opravdu hodně dřeva!“
Velitel skutečně dokončil opravu mostu až pozdě odpoledne.
Nejhorší chvíle zažívali kolem dvanácté hodiny, když on a čtyři muži museli opustit úkryt a spustit se dolů na pilíř, do výše několika metrů nad hladinu řeky, aby usadili hlavní podpěrný sloup.
Tady byli vystaveni, zcela nekrytí, náhodnému zásahu šípem, pokud by ho divoch vystřelil z příbřežního podrostu.
Naštěstí je domorodci jakéhokoliv útoku ušetřili, takže úkol dokončili a vyšplhali se zpátky do bezpečí zcela vyčerpání po prožitém úsilí i stresu.
Pak už jen obrovskými hřeby přichytili nosníky k podpěrám a stáhli pomocí provazů všechny trámy v jednolitý kus.
Velitel poodstoupil a kritickým pohledem ještě jednou přešel výsledek dvoudenní dřiny.
„Je to funkční,“ ohodnotil nahlas. „Rozhodně ale nevyhrajeme první cenu za estetický dojem či projektantský design...“
Potom si vzal blůzu a oblékl se.
Do půl těla nahý, zbrocený potem už nyní pocíťoval chlad, protože slunce pomalu zapadalo.
„Pánové, vyrážíme domů!“ přikázal a příslušníci žandarmerie se rozestoupili na svá místa uvnitř plechového krunýře...
Kryt z vlnitého plechu obcházel ležení a každých dvacet či třicet kroků přidrpl. Připomínal stařenu, chystající se vykonat svou potřebu. Když se železné monstrum opět zvedlo, ponechalo za sebou hořící polena. Prstenec strážních ohňů dokončili do setmění a užitečná chatrč se vrátila zpátky do laageru.
„Ruffý, můžeme?“ ozvalo se z nitra plechové stonožky.
„Už jdeme, šéfe.“
Staršinu následovalo šest silně vyzbrojených četníků, kteří se hbitě připojili ke kapitánovi. Potom společně s kovovou příšerou vyrazili k mostu, aby zahájili celonoční vigilií.

Před půlnocí už drkotali zuby, poněvadž vítr profukoval údolím řeky a oni mu byli vystaveni na milost a nemilost. Tentokrát nikde žádné mraky, které by při zemi udržely žár dne.

Osazenstvo úkrytu se choulilo k sobě pod pogumovanými podlahkami a čekalo. Bruce i Ruffy se opírali o plechovou stěnu, rameny se téměř dotýkali. Díky hvězdám, které zabezpečovaly dostatek světla, měli šanci rozeznat situaci nejenom uvnitř, ale i kolem zábradlí původní stavby, což mohli pozorovat oběma otevřenými konci.

„Asi za hodinu vyjde měsíc,“ zamumlal staršina.

„Pouhý srpek, ale pořád nám to bohatě postačí,“

poznámenal Bruce a pohlédl dolů, do temné hlubiny pod nohama, kterou raději zastínil jedním rozměrným prknem.

„A co takhle si trochu zašajnovat, šéfe?“

„Ještě ne,“ odmítl návrh velitel a vzal světlomet do druhé ruky. „Stačí, až je uslyšíme...“

„Možná ani harašit nebudou.“

„Pokud poplavou po proudu a polezou nahoru, což předpokládám, potom je hned zaslechneme. Navíc z nich bude odkapávat voda všude kolem,“ upřesňoval Curry.

„Kanaki a jeho kluci je taky nepostřehli!“ upozornil staršina.

„Kanaki a jeho kluci zkrátka nevěděli, co by se mělo ozvat, nebo na co by měli soustředit pozornost...“

Na chvíli opět zavládlo ticho. Jeden z četníků dokonce začal pochrupovat, na což ho dost tvrdě upozornil Ruffy, když ho svou mohutnou botou kopl mezi lopatky.

Potrestaný vyjekl, bleskově padl na kolena a vyděšeně se rozhlížel.

„Zdalo se ti něco hezkýho, Arabe?“

„Já nespál!“ protestoval domorodec. „Já jsem přemýšlel...“

„Chválím, příště ale nevažuj tak hlasitě,“ doporučil mu černý hromotluk. „Zdálky se totiž zdá, že řežeš trámy cirkulárkou...“

Další půlhodina se nekonečně vlekla.

„Ohně nám dobře plápolají,“ pochvaloval si Ruffy.

Bývalý právník se otočil, aby pohlédl otvorem ve vlnitém plechu za sebou na malou zahradu s nádherně oranžovými květy.

„Jo, měly by vydržet do rána...“

Zase mlčeli - jediný hluk způsobovali komáři a šumění vody,

obtékající základy mostu. Shermaine má mou pistoli,

vzpomněl si Bruce a nervózně polkl - že jsem si ji nevzal s sebou! Raději sejmul bodák z hlavně své automatické pušky, otestoval ostrost špice palcem a zasunul ho do pochvy na opasku. Pokud začne mumraj, flinta mu může lehce vypadnout, dumal.

„Bože, ten hlad mě asi zabije,“ chroptěl Ruffy.

„To dělá ta obezita,“ vysmíval se mu Curry. „Dieta ti udělá jen dobře...“

A čekali dál.

Velitel se opět podíval do hlubin. Asi mu běžely před očima mžitky, poněvadž ve tmě rozpoznal pohybující se stíny - připomínaly temné obrysy dna pod mořskou hladinou.

Žaludek se mu sevřel, bojoval s nutkáním vrhnout světelný kužel do noci. Raději zavřel oči, aby jim dopřál odpočinku.

Budu počítat do deseti, rozhodl se, potom se opět podívám.

Ruka staršiny ho lapla za rameno, tlak prstů přenášel nejvyšší stupeň poplachu stejně jako drát elektrinu.

Bruce rozevřel oči dokořán.

„Poslouchej, šéfe!“

Už to vnímal taky. Téměř neslyšné dopady kapek na vodní hladinu pod nimi. Pak cosi narazilo do pilíře, ale tak lehce, že se to dalo spíš jen vycítit než uslyšet.

„Balubové jsou tady!“ hlesl velitel. Natáhl se a ťukl na rameno četníka vedle sebe, který okamžitě zbystřil.

Se zatajeným dechem Curry vyčkával, dokud varovný signál neprošel celou jednotkou. Potom přesunul ústí hlavně tak, aby mířilo dolů.

Opět se zhluboka nadechl, načež rozsvítil. Žlutý šleh ozářil neskutečný záběr.

Čtverhranný otvor v podlaze posloužil coby rám odhaleného obrazu. Černá těla, nahá a lesklá vlhkostí s podivnými vzory vytetovanými snad všude, hlavy zvrácené, obličje zaměřené vzhůru, v nichž obzvlášť vynikalo široké čelo, vyboulené bělmo očí a plochý nos.

Všude se však třpytilo ostří typických afrických mačet.

Chumel lidských bytostí visel na dřevěném sloupu jako kliš'ata na noze divokého zvířete. Končetiny a lesklé trupy se snad přímo spojily v jediný organismus, v hrůzného, slizkého a bájného leviatana.

Bývalý právník stiskl spoušť a FN se rozdrkotala oproti jeho rameni. Dlouhé plamenné jazyky šlehaly z ústí, čímž celé scénérii přidaly novou hororovou dimenzi.

Temná masa zakolísala a začala sebou zmítat jako hejno krys polapené v pasti vyschlé studny. Odpadávali do řeky, rojili se kolem pilíře, kroutili se a převraceli v rytmu bušících kulek - ječeli tak hlasitě, až přehlušili výstřely.

Automatická puška zmlkla, takže velitel hrábl pro další plný zásobník. O kus dál se už nahýbal Ruffy se svými ozbrojenci přes zábradlí mostu a pálili jako diví.

Dlouhé dávky osvětlovaly tváře střelců, takže se daly zahlédnout i jejich obrysy.

„Pořád se drápou nahoru!“ řval staršina. „Bacha na ně!!!“

A z otvoru u nohou najednou vykoukla hlava i ramena divocha.

Právě se rozmáchl, aby svou pangou odsekl bělochovi končetiny. Oči mu přitom ve světle až strašidelně zářily. Kapitán bleskově uskočil, takže dlouhé ostří mačety mu zasvištělo pár centimetrů od kolen. Lidožrout se protáhl mezerou, přičemž neartikulovaně ječel v úděsném záchvatu zběsilosti.

Curry nemohl nic jiného udělat než zaútočit s prázdnou FN, kterou použil coby kopí. Do rozmachu vložil celou svou váhu,

takže když hlavě vklouzla vetřelci do oka, zajela dobrých deset centimetrů do nitra lebky, kde se zastavila o kost. Bezbarvá tekutina vyrazila z rozdrčené bulvy s nechutným začvachtáním.

Bývalý právník se sice snažil zbraň okamžitě vykroutit ven, ale muška se zachytila uvnitř - podobnou funkci měl i zpětný ostěn na rybářském háčku.

Kanibal upustil pangou a sevřel hlavě oběma rukama. Pak se začal válet na prknech, přitom zoufale vyl.

Hlava mu poskočila pokaždé, když se Curry pokoušel svou pušku uvolnit.

Za ním se však v díře vynořil další kanibal.

Bruce pustil zaseklou zbraň a shýbl se pro mačetu.

Pak přeskočil svíjející se tělo nepřitele a zdvihl těžkou pangou nad hlavu. Oběma rukama svíral rukojeť.

Baluba uvízl v díře, takže neměl šanci se bránit.

Vzhlédl, ústa se mu překvapením otevřela.

Kapitán vložil do švihů veškerou energii, podobný dřevorubci, snažícímu se jediným seknutím skácet strom.

Náraz s ním otfásl, krev mu šplíchla až na boty.

Nezakalený břit však pukl, takže část mačety zůstala vězet v lebce.

Velitel zalapal po dechu, napřimil se a rychle se rozhlédl okolo. Ke své hrůze si všiml, že Balubové se už hrnou přes zábradlí na druhé straně mostu. Světlo hvězd se odráželo na lesklé kůži domorodců, zatímco jeden z četníků už tam nehybně ležel, hlavu groteskně stočenou.

Zbraň stále svíral v rukou, zatímco jeho kolegové nepřetržitě pálili do hlubin.

„Ruffý!“ zařval kapitán. „Za tebou! Dostali se nahoru!!!“

Odhodil nepoužitelný kus železa a vyrazil k nehybnému spolubojovníkovi. Nutně tu jeho pušku potřeboval...

Než však stačil doběhnout k vytčenému cíli, vyřít se na něj další divoch. Běloch se naštěstí stačil sehnout před svištěcí čepelí, okamžitě potom se ale odrazil a šel nepříteli po krku. Kanibal se mu zdál velice kluzký, navíc hnusně smrděl po žluklém másle.

Bývalý právník ihned našel tlakový bod na lokti ruky s mačetou, kam vši silou zabořil svůj palec. Baluba se rozvřískal, panga zadrnčela na prknech.

V té chvíli velitel soupeře zezadu sevřel levačkou pod krkem, zatímco volnou rukou uchopil bodák.

Lidožrout se rozhodl vydlobnout mu oči, ale prsty se nedostaly dál, jelikož narazily na mohutný bělošský nos. To už se ale Bruce opíral naplno do špice zapřené o hrudník. Bohužel bodná zbraň jen zaskřípěla o kost.

Vtom vetřelec zdvojnásobil horečné úsilí, když vytušil,

o co jde. Ovšem Curry pootočil ostří, zároveň černou hlavu vyvracel zpět.

Čepel konečně našla mezeru mezi žebry. Jako při defloraci panny odpor náhle ustal a bodák v celé délce vklouzl do útrob.

Divoch sebou trhl, zatímco Curry profesionálně otočil zápěstím.

Ani nečekal, až primitiv zemře. Silou vytáhl ostří,

jelikož musel překonat sací odpor tkáně. Konečně si mohl stoupnout, právě včas, aby si všiml, jak staršina vrhá jednoho z útočníků přes zábradlí hodně daleko do řeky.

Až teď se velitel dostal k vytoužené zbraní, kterou musel vytrhnout z rukou již ztuhlého četníka, a hned přiskočil na pomoc. Kanibalové se však neustále valili jako povodeň

- ti dole nepřetržitě řičeli a prakticky postrkávali nahoru své soukmenovce...

Jako kdyby stříleli hřadující vrabce na plotě brokovnicí,

pomyslel si kapitán ponuře a dlouhou dávkou očistil kus zábradlí. Potom se nahnul, aby pokropil i pilíř pod nimi.

Nabil opět plný zásobník, ale bitva už skončila.

Zbytek divochů skákal zpátky do řeky, základy mostu se už vyprázdnily, kudrnaté hlavy se pohupovaly dál po proudu.

Bývalý právník sklonil zbraň, pak se rozhlédl. Tři četníci právě dobýjeli vetřelce, kterého on zranil jako prvního.

Stáli nad ním a vráželi do něj bodáky. Kanibal při tom ještě vyl.

Znechuceně odvrátil zrak.

Špička srpku měsíce se ukázala nad stromy, obklopená až nadpozemsky žlutou září.

Bruce si zapálil cigaretu, zatímco hrůzostrašné zvuky za ním ustaly.

„Přežil jsi, šéfe?“

„Jo, docela dobře. A co ty, Ruffý?“

„Sužuje mě neuhasitelná žízeň. Doufám, že mi nikdo nerozšlápl bedýnku s pokladem...“

Uplynuly asi tak čtyři minuty od prvního výstřelu k poslednímu, odhadl Curry. Takhle tedy funguje válka:

sedm hodin napjatého čekání a nudy, potom čtyři minuty zběsilé snahy o přežití! Vlastně tohle neplatí jen pro válku, blesko mu hlavou. Takhle probíhá celý lidský život...

Najednou pocítil chvění ve stehnech a první nutkání ke zvracení, jak tělo reagovalo na právě prožitou hrůzu.

„Co se stalo?“ kdosi řval z ležení. Kapitán hned rozeznal teutonský hlas. „Je všechno v pořádku?“

„Odrázili jsme útok!“ vykřikl velitel. „Všechno máme pod kontrolou, takže můžeš jít klidně spát!“

A teď si musím rychle sednout, přikázal Curry sám sobě.
S výjimkou tetování kolem lícních kostí a čela se zdály rysy
Balubů naprosto jiné než těch z kmenů Bambala a Bakuba,
kteří tvořili jádro kapitánovy jednotky.
Bývalý právník přešel reflektorem mrtvolu kanibala.
Ruce i nohy měl štíhlé, ale s vypracovanými svaly - břicho se mu vydouvalo z dlouhých let podvýživy. Zíral na
opravdu ošklivé tělo lidské bytosti. Znechuceně zamířil kuželem světla zase zpět k obličejí. Lebku formovaly hrubé a
hranaté plotny pod kůží, nos se zdál úplně připlácly a z tučných rtů vyvěrala odpuzující brutalita.
Dokonce měl i trochu vyceněné zuby, podle tradičních zvyků vypilované do špičky, takže připomínaly žraločí.
„Tohle je poslední, šéfe. Uхни, ať ho můžu odklidit...“,
promluvil vedle něj staršina.
„Paráda.“
Ruffy zabral, zachrochtal a v okamžiku mrtvola zašplouchala dole v řece. Pak si černý hromotluk otfel dlaně o zábradlí,
nakonec si přisedl k bělochovi.
„Zatracený opice,“ znechuceně zasyčel Ruffy, plný hořké kmenové nenávisti, tak typické pro celou Afriku.
„Když se nám sem vecpali ti experti z OSN, měli si to napřed nechat vysvětlit! Co třeba se dá dělat tady s těmi
kanibaly?“
A všude je to podobné, napadlo velitele: žid a pohan,
katolík a protestant, černý a bílý, Bambala a Baluba...
Ještě překontroloval čas - za dvě hodiny začne svítat.
Ozvěna napjatých nervů uvnitř těla doznívala, ruka s cigaretou se mu již netřásla.
„Už nepřijdou, šéfe. Jestli chceš, lehni si - já budu hlídat!“
„Ne, kdepak, budu bdít s tebou!“ Adrenalin mu asi stále ještě koloval v žilách, takže neměl na spánek ani pomyšlení.
„A co takhle pivo?“
„Ani se neptej!“
Curry pomalu usrkával, zatímco sledoval strážní ohně kolem laageru. Přeměnily se už totiž v ostrůvky rudého popela,
ale Bruce dobře věděl, že Ruffy má pravdu: divoši už na ně tuhle noc nezaútočí!
„Tak co, jak se ti líbí svoboda?“
„Cože, šéfe?“ Otázka staršinu zmátla natolik, až se ke kapitánovi natočil.
„Jak se ti líbí současná situace v Kongu, když Belgičani odešli?“
„Není to zase úplně tak špatné, myslím.“
„A co když Tshombe, dřívější premiér téhle nejbohatší provincie, který teď prohlásil Katangu za samostatný stát,
aby zachránil všechny doly před zplundrováním povstaleckými revolučními silami a sám sebe prohlásil za prezidenta,
se bude muset podrobit centrální vládě Konga v čele s
Kasavubuem?“
„Ti šílení Arabové si můžou trhnout haksnou!“
prskal vztekle staršina. „Hlavně nám chtěj sebrat měď! Budou muset ráno velice brzo vstát, aby se jim to podařilo,
protože tady sedíme v sedle MY!!!“
A co když dopadne stejně jako masový vrah Lumumba, kterého teprve nedávno černí vlastenci konečně zlikvidovali,
uvažoval raději už jenom v duchu.
Jde totiž jen o obvyklé velké klání na africkém kontinentu:
Já , sedím nahoře, zkus mě shodit!
Co se však týče nejdůležitějších podmínek k přežití,
rozhodně v tom nehraje hlavní roli etika či případné politické doktríny - to samozřejmě neplatí pro diváky v londýnské
Whitehall nebo v Moskvě, Washingtonu či Peking...
Dojde zde ještě k velkým změnám, čeká je i přejmenování všech měst a kdoví co ještě, rozumoval dál Curry.
A má vlast, až dostane ránu pod pás, udělá určitě z nynějších krvelačných fanatiků v Alžírsku kroužek šití starých
dam...
Slunce se už téměř vyhouplo na oblohu, ale na mýtinu vrhlo zatím jen dlouhé stíny. Bruce stál vedle fordky a díval se
přes most ke krunýři z vlnitého plechu na protějším břehu.
Na chvíli se zamyslel, aby v duchu mohl projít ještě jednou a důkladně veškeré přípravy k překonání vodního toku.
Neopomenul snad něco, využil všechny možnosti ke stoprocentnímu zajištění celé akce?
Poručík Hendry s tuctem četníků se usadili naproti v krytu,
připraveni odrazit případný útok.
Ranchero pod taktovkou Shermaine vyrazí jako první, pak budou následovat nákladní vozy. Ty pojedou prázdné,
aby se minimalizovalo nebezpečí zhroucení konstrukce či oslabení některých prvků před přesunem cisterny.
Jakmile se automobily dostanou na druhou stranu, Němec se svou plechovou stonožkou bude převádět pasažéry do
připraveného úkrytu vybaveného plátěnou střešou.
Poslední nákladák se přemístí plně naložený. Šlo sice o riskantní tah, ale zcela nevyhnutelný.
Nakonec Bruce sám nastoupí coby řidič obří nádrže na kolech
- nepůjde o žádný hrdinský čin, i když ho čeká nejsložitější operace dnešního dopoledne. Rozhodl se pro následující
řešení z jednoduchého důvodu:
v tomhle směru nevěřil nikomu, dokonce ani ne staršinovi.
Téměř dva a půl tisíce litrů paliva uvnitř jim totiž zaručovalo bezpečný návrat domů. Samozřejmě že preventivně každý

vůz doplnil nádrž až po okraj pro případ nehody,
přesto bude nezbytné znovu natankovat ještě jednou,
než dosáhnou Msapa Junction.

Sklouzl zrakem na milovanou dívku za volantem.

„Nech zařazenou jedničku, jeď pomalu a rovnoměrně - ať se děje cokoliv, nezastavuj!“

Přikývla. Zdála se ke všemu odhodlaná, přitom se na něj spokojeně usmívala. Kapitán pocítil hrdost při pohledu na ni: tak drobná a líbezná, ale dnes musí zvládnout chlapeckou práci! Okamžitě však pokračoval: „Jakmile se ocitneš na druhé straně, pošlu za tebou jeden nákladník.“

Germán pak do něj usadí šest svých mužů, aby měl místo k vyzvedávání ostatních.“

„Oui, Mons/ewrBonaparte!“

„Však večer za to zaplatíš,“ škádlil ji. „A teď vzhůru do práce!“

Tygrice opatrně pustila spojku a fordka poskočila na hrubém podkladu, potom řidička přidala plyn a hladce vjela na most.

Curry na chvíli zadržel dech, když dorazila k opravené sekci, trámy se naštěstí jen mírně zachvěly.

„Díkybohu za všechno!“ po chvílce hlesl, když Shermaine zastavila těsně u plechové chatrče na protějším břehu.

„Allez! křikl bývalý právník a barevný strojvůdce,

tentokrát za volantem benzinového stroje, se na něj nadšeně zašklebil. Dokonce i zamával, než vůz uvedl do pohybu.

Velitel s úzkostí v srdci sledoval postup obra na kritickém úseku, jelikož nové nosníky se přece jenom znatelně podvolily váze nákladního automobilu dokonce slyšel, jak vržou v hlasitém protestu.

„Nevypadá to moc dobře,“ mumlal.

„Jo...“, přitakal Ruffy. „Šéfe, proč nechceš pustit někoho jiného za volant cisterny?“

„Tohle jsme už spolu probrali,“ odbyl ho Curry, aniž by se k němu otočil. Naproti už Hendry přesunoval své muže ke korbě kryté plachtou, potom zase pevnůstka z vlnitého plechu nastoupila únavnou cestu zpět.

S kapitánem cloumala netrpělivost, protože během prvních čtyř hodin dostal přes řeku jen čtyři vozy.

Nejvíce zdržovalo vlečení plechové stonožky dopředu a dozadu, čímž se přibíralo minimálně deset minut ke každému přesunu.

Nakonec na severním břehu zůstal pátý nákladník a cisterna.

Bruce tedy nastartoval, načež zařadil k jedničce redukci,

takže mohl jet téměř krokem. Pak dlouze zatroubil.

Řidič před ním rukou odmávl souhlas a vyrazil vpřed.

Monstrum dorazilo na most a pokračovalo dál středem silnice.

Na plně naložené korbě ještě ochranu zajišťovalo dvacet četníků. Automobil se blížil k opravenému úseku, začal zpomalovat a téměř se zastavil.

„Postupuj dál! Udržuj stálou rychlost, blbe!“ bezmocně vyřvával velitel. Ten hlupák snad vypustil z hlavy všechny rozkazy. Plazil se trhavě vpřed, takže most dostával nebezpečně zabrat pod plnou váhou. Plachta sebou divoce zmítala a dokonce i v rachotu vlastního motoru mohl bývalý právník zaslechnout zoufalé úpění provizorní konstrukce.

„Ten hajzl! Ten zkurvenec!“ syčel kapitán vztekle.

Náhle ho zalila vlna úzkosti, jelikož na téhle straně zůstal sám a zcela nechráněný. Navíc ten idiotský šofér se usilovně snaží zničit jeho jedinou únikovou trasu.

Raději tedy uvedl cisternu do pohybu.

Řidič před ním už panikařil naplno. Vyšlapáváním spojky vytáčel motor do vysokých otáček, leknutím zase pedál pustil, až se zadní kola divoce protočila však se za ním vyvalil oblak modrého kouře od spálené gumy pneumatik.

Zdalo se, že jeden z nosníků se uvolnil!

Asi proto se nákladník znovu zběsile rozkymácel, ale podařilo se mu snad zázrakem vyjet na pevnou zem.

Kapitán na vteřinku zaváhal, než šlápl opatrně na brzdu tak, aby se obří nádrž zastavila přímo na nájezdu na most.

Bleskově uvažoval: rozum mu velel dát se do opravy poškozené konstrukce, než se do ní opře nesmírná hmotnost cisterny! Ale to by znamenalo další den zpoždění.

Přitom nikdo z nich už nejedl od předchozího rána!

Mohl si tedy ospravedlnit lehkomyšlnou sázku o všechno,

když proti němu stála dosti chabá možnost úspěchu?

Možná se dá vše lapidárně vyjádřit šancí fifty-fifty,

kdy panna ho převede, kdežto orel srazí do temných hlubin...

Nenadále a zcela nečekaně se rozporuplná situace vyřešila.

Z jižního břehu se ozval těžký kulomet. Bruce až poskočil v sedadle a vyděšeně zíral: tucet dalších zbraní se připojilo, několik svítících střel minulo cisternu jen o chlup.

Vždyť střelíjí proti němu a kulky lítají nechutně blízko!

Tentokrát velitel vůbec nic nechápal, ať namáhal mozek sebevíc. Potřeboval si racionálně vysvětlit nastalé okolnosti, ale kolem vládl jen zmatek, chaos a střelba.

Najednou zahlédl pohyb ve zpětném zrcátku. Jen tak mrkl okem a v tu chvíli ztuhl.

„Panebože!“ vyděšeně zaúpěl.

Z okraje džungle na obou stranách mýtiny se vyrojili

Balubové. Snad několik stovek kanibalů se hnalo k němu,

suknice ze zvířecích kůží se jim vlnily u boků, členky z per se natřásaly a dlouhá ostří mačet se blýskala ve slunečním jasu. Dokonce i kovové zadrnčení kabiny oznámilo první zásah šípem.

Okamžitě popohnal motor do otáček, pevně sevřel volant a vyjel na most. I přes hluk palby mohl slyšet úděsné vřeštění běsnících divochů. Zdálo se mu opravdu už velice blízko, takže koutkem oka opět překontroloval zrcátko.

Při pohledu na scénu za sebou ztratil hlavu a přišlápl pedál plynu až k podlaze. Nejbližší z lidožroutů, který se chránil před kulkami v závětrí cisterny, byl od něj vzdálený snad jen deset kroků.

Už dokázal rozeznat i jeho tetování v obličejí a na hrudi.

Zřejmě pouhou silou vůle se kapitánovi podařilo pohnout pravou nohou tak, aby se pedál uvolnil, jelikož měl v úmyslu vjet do opraveného úseku skutečně pomalu. Nyní však už měl na tachometru nejmíň třicítku.

Snažil se neposlouchat kanibalský jakot za sebou, ani hřmění střelby vpředu.

A právě teď přední kola vjela na opravené nosníky!

Celá stavba podivně záupěla. Vnímal také, že konstrukce poklesla.

Obří nádrž se valila dál. Jakmile se i zadní kola opřela naplno, kvílení dřeva přecházelo v úděsné praskání.

Potom se dokonce některé trámy začaly štípat. Cisterna zpomalila, když celá struktura ještě poklesla. Kola se otáčela ve vzduchu bez efektu a celý gigant se poznenáhlu sesouval bokem.

Další hlasitá rána oznámila konec životnosti jednoho nosníku. Bruce ihned zaznamenal, jak se nádrž vzadu propadla. Z kabiny se teď díval na oblohu, zatímco celý vůz začal sklouzávat dozadu.

Vypadni! přikazoval mozek. Vypadni, hrouť se to!

Sáhl po klice u dveří, ale v té chvíli se pilíř kompletně rozložil a nádrž na kolech se zřítíla s ním.

Bývalého právníka neuvěřitelná síla vrhla přes kabinu tak,

až mu ochromila smysly. Nohy se mu zaklínily pod volantem,

ruce měl propletené v řemenu automatické pušky. Plechový obr skutečně letěl vzduchem a řidič pocítil pohyb žaludku stejně, jako kdyby jel na horské dráze.

Úděsný pád však trval jen zlomek vteřiny, než cisterna zmizela pod hladinou. Zvuk střelby i jakot divochů se vytratily.

Přes přední sklo Curry viděl nahnědle zelenavou vodní masu - zdálo se mu, že se dívá do akvária.

S jemným pohupováním se kolos stále dál potápěl.

„Bože můj, tohle tedy ne!“ zanařikal hlasitě a snažil se vyprostit. V uších mu syčelo, navíc unikající vzduchové bubliny se hnaly podobné stříbřitým oblakům kolem oken.

Zřejmě pořád ještě klesal, poněvadž nyní si zase uvědomil nepříjemné zalehnutí ve zvukovodu, když se tlak v kabině zvětšoval. Otevřel ústa a několikrát polknul, až se mu ve sluchovém systému vše vyrovnalo a bolest ustoupila.

Mezitím drobné fontánky prorážely podlahou, tryskaly už i z palubní desky a kabina se začala plnit vodou.

Bývalý právník se snažil otevřít dveře - vrázel do nich ramenem, ale nepohnuly se ani o centimetr. Vzepřel se tedy nohama o sloupek řízení a napínal svaly ze všech sil, až mu oči lezly z důlků. Bohužel jediná ústupová cesta se zřejmě zasekla, navíc se o ni opíral obrovský tlak vody zvenčí.

„Přední sklo!“ zaječel nahlas. „Musím ho rozbít!“

Začal hledat pušku. V kabině už bylo vody do pasu, takže mu přece jenom trvalo delší dobu, než ji vylovil. Usadil pažbu své FN do ramene, ústí hlavně se téměř dotýkalo okna. Skoro vypálil, naštěstí šestý smysl ho včas varoval.

V mžiku pochopil nebezpečí výstřelu. Exploze v uzavřeném prostoru by mohla protrhnout ušní bubínky, zároveň by mu mokré žívy vrhl do tváře lavinu střepů, čímž by ho oslepil, možná dokonce i zmrazil.

Bezradně sklonil zbraň. Pochopil, že paniku pomalu nahrazuje smutná jistota porážky. Vždyť tu dřepí v pasti patnáct metrů pod hladinou řeky! Tady není cesta zpátky...

Zvažoval možnost obrátit ústí hlavně proti sobě a zakončit tak následné utrpení! Ihned však slabošský a hloupý nápad zavrhl. Takhle ne, takhle tedy nikdy!!!

Bičoval mysl, snažil se vypudit chladnou letargii z předtuchy nepochybné smrti. Přece musí nějaká šance existovat!

Mysli! Zatraceně, používej mozek!!!

Cisterna se stále mírně kolébala, pořád ještě pevně nedosedla na říční dno. Jak dlouho je vlastně pod vodou?

Dvacet vteřin? Přece už dávno měla narazit...

Pokud ovšem! Naděje se rozblíkala, před očima mu vytanula možnost nového života. Nádrž! Bože můj, to je ono!

Přece to monstrum za ním je skoro prázdné - dvacetitisícová zásobárna má v sobě pouhých pár tisíc litrů benzínu - vzduchu je tam tedy dostatek, takže by měl obr plavat...

Na potvrzení správné úvahy opět zaznamenal v uších praskání.

Tlak se zmenšoval! Stoupá tedy!!!

Curry upřeně zíral do zelenavých vod, kde stříbřité oblaky bublin se už nehnaly ztřeštěně vzhůru - zdálo se, že zůstaly zavěšené vedle vozu. Automobil tedy překonal nápor setrvačnosti při pádu, který ho dostal až na dno hlubin! Nyní se zdvihal stejnou rychlostí jako vzduchové balónky kolem.

Temně zelený odstín za oknem se měnil ve světlou barvu chartreusky. Bruce se rozchechtal. Lapal po dechu, přitom se hystericky hihňal, takže výsledný pazvukho šokoval.

Raději ihned ztichl.

Nádrž se skutečně vynořila na hladinu. Řeka zmizela ze skla před ním a velitel mohl konečně zahlédnout rozmazané obrysy jižního břehu.

Opět chytil za kliku, tentokrát se dveře zcela lehce otevřely. Voda sice začala okamžitě pronikat dovnitř, takže se přece jenom musel proti jejímu toku vzepřít.

Rychle se rozhlédl, aby si ujasnil, kde se vlastně nachází.

Jejich jediná zásobárna pohonných hmot poodplula po proudu dobrých dvacet metrů od zhrouteného mostu.

Palba mezitím ustala. Na druhé straně už žádné divochy neviděl, takže pravděpodobně zmizeli v džungli. Vrhel se tedy bez váhání do řeky a kraulem zamířil ke svým. Vzdáleně zaslechl povzбудivé výkřiky černých četníků. Po několika tempech však pochopil, do jakých problémů se dostal. Boty a mokrá uniforma ho zbytečně zatěžovaly. Přilbu raději odhodil hned a klidně ji nechal utopit. Potom se snažil vysvléct z blůzy, ale s ní musel přímo zápasit. Lepila se mu na ruce i tělo, takže čtyřikrát zmizel pod hladinou, než se ji konečně zbavil. Několikrát při téhle akrobacii vdechl vodu, navíc nohy se mu zdály až neuvěřitelně těžké - vzhledem k nesmírnému vyčerpání téměř ani kopat nemohl. Jižní břeh mu připadal stále příliš daleko. Tam tedy nikdy nedoplave! Bolestivě si odkašlával, když změnil svůj cíl: zkoušel se propracovat proti proudu směrem k mostu. Zjistil však, že neustále klesá pod hladinu víc a víc. Přitom musel silou vůle nutit ruce, aby se při každém záběru zase zdvihly a zabraly dopředu. Così vedle něj dopadlo do vody, docela blízko. Vcelku tomu ani nevěnoval pozornost, jelikož ho náhle zalila vlna apatie - první stadium tonutí. Špatně si načasoval nádech, takže do plic nasál víc vody. Bolest ale kapitána zase probírala, protože ho přepadl další záchvat kašle. Začal šlapat vodu, mezitím lapal po vzduchu a zoufale plácal rukama. Znovu se vedle něj ozvalo podivné žbluňknutí, takže tentokrát hlavu pootočil. Skutečně šlo o šíp - navíc jich k němu mířila nezanedbatelná sprška. Balubové skrytí v neprostupných houštinách ho tedy přece jenom odhalili a vyslali za ním celý déšť střel. Bruce se tedy poprvé dobrovolně potopil ve snaze vyhnout se nebezpečným šípům. Teprve když rákosové střely odnesla voda, vrhl se opět s plnou vervou do boje o přežití. Zběsile se dral proti proudu, vztekla krauloval naplno, vybičoval veškeré zbytky energie, až najednou už skutečně nedokázal zdvihnout ruce nad vodu. A těžké boty ho pořád stahovaly dolů... Zvedl hlavu. Most se opravdu přiblížil, od cíle ho dělilo snad jenom deset metrů. Hned však vytušil, že tentokrát je tenhle kousek stejně dlouhý jako deset kilometrů - tuhle vzdálenost nikdy nepřekoná!!! A opět hladinu kolem pokropila sprška jedovatých šípů, našťastí o kus dál. Kupodivu v něm už nevzbuzovaly hrůzu, považoval je pouze za důvod k mírnému podráždění. Krucinál, proč mě nemůžou nechat na pokoji? Skutečně si dál hrát nechci - potřebuju si přeci odpočinout! Jsem unavený..., hrozně unavený... Přestal se pohybovat a hned cítil, jak mu studená voda naplňuje ústa i nos. „Výdrž, šéfe! Už letím!!!“ výkřik pronikl skrz šedivou mlhu topícího se mozku. Velitel tedy ještě jednou kopnul nohama, aby pozdvihl hlavu a podíval se nahoru k mostu. Úplně nahá postava, s obrovským břichem poskakující při každém kroku - silné nohy se míhaly, velký hrozen ohanbí se vesele pohupoval. Černý jako útočící hroch - to staršina Ruffararo se hnál tryskem podél zábradlí. Další přiděl šípů zasyčel jako rozdivočelý roj včel, tentokrát zamířily na most. Jeden šíp se možná záchranář dokonce odrazil od ramene, aniž pronikl pokožkou... Konečně se hromotluk dostal k prolomené části konstrukce, kde se v letu mrštně přehoupl přes zbytky nosníku a skočil do hlubin: padal nemotorně v nevhledné skrumáži končetin, takže sebou plácl do vody jako vržený balvan. „Do prdele, kde jsi, šéfe?“ ječel, jakmile se vynořil. Curry s bídou zaskřehotal, přitom plival vodu. Staršina se k němu vrhl, tělem rozhrnoval zelenavý živel a pomáhal si neobratnými údery tlap. Konečně se dopravoval k tonoucímu. „Pořád se musíš někde motat!“ frkal. „Můžeš hádat, kteří z expertů se nikdy nepoučí!“ Mohutné prsty už ale uchopily bývalého právníka za opasek. Velitel se sice snažil trochu bránit, ale nezdolná síla ho rvala z vody pryč. Občas měl možnost se i nadechnout, když mu hlava vyletěla nad hladinu. Bohužel většinu záchranné akce strávil pod vodou. Zdálo se mu, že ztrácí vědomí, proto se snažil ze všech sil udržet při životě... Lebka mu se zaduněním udeřila o cosi tvrdého, ale zcela zesláblý vcelku ani nereagoval. „Vstávej, šéfe! Spát budeš moc později!“ zařval mu černý zachránce rovnou do ucha. Velitel otevřel oči a hned uviděl hromadu dřev ze zříceného mostu. „Dělej, šéfe, nahoru tě sám nevyvleču!“ Ruffy se snažil postupovat vzhůru k odvrácené straně mostu, aby jim zbytky konstrukce poskytl ochranu před jedovatými střelami. Říční proud se však nedal ošálit a nerudně s ním cloumal. Naprosto bez energie se Bruce bezmocně hroutil, padal na stranu, dokonce i obličej mu opět několikrát zmizel pod vodou. „Tohle teda ne, šéfe - nechrápej!“ Staršina se nijak nerozpákoval a klidně vlepil kapitánovi facku. Otřes tonoucího probíral natolik, že se opět rozkašlal. K tomu se přidala směsice spolykané vody a žaludečních šťáv, takže začal dávit. Zvratky se mu řinuly z úst i z nosu. S bolestí pronikající až do morku kostí popolezl, potom znovu vyvrhnul obsah žaludku.

„Jak je ti teď, šéfe?“

Bývalý právník zdvihl ruku z vody a utřel si ústa. Skutečně už se cítil podstatně lépe.

„Tak co? Zvládneš to, šéfe?“

Velitel přikývl.

„Fajn, jdeme na to!“

Staršina ho napůl vlekl, napůl postrkoval, zatímco se propracovávali zborcenou hromadou dřeva. Voda mu crčela z oblečení, když se ocitl konečně na pevné zemi.

Z vlasů mu kapalo, při každém nadechnutí mu v plicích doslova bublalo.

„Poslouchej, šéfe! Až se vyšplháme nahoru, ocitneme se opět v otevřeném prostoru! Tam nás zase zasype kvantum šípů,

takže nám nezbude čas na posezení a klábosení - přes zábradlí tedy musíme svižně, potom poženeme ne jako o závod, ALE o život!!! Chápeš, šéfe?“

Kapitán opět přikývl. Nad nimi se už skutečně nacházela silnice. Vzpažil tedy jednu ruku, aby se chytil sloupku od zábradlí. Zůstal tam však viset zcela vyčerpaný, vůbec neměl sílu se přitáhnout.

„Drž se, šéfe!“ sykl Ruffy a vyšvihl své lesklé mokré tělo nahoru.

Šípy skutečně začaly svištět vzduchem, jeden se zabodl do dřeva asi deset centimetrů od bělochovy tváře.

Jemně se tam chvěl. Velitele pomalu opouštěly poslední zbytky sil, sevření povolovalo. Tady moc dlouho nevydržím, povzdychl si, brzo se zřítím..

Naráz opět pocítil sevření na zápěstí, Ruffy ho znovu táhl.

Curryho nohy plandaly nad řekou, která sedm metrů pod ním pokračovala dál ve své pouti.

Hromotluk ho rozvážně vlekl vzhůru, zatímco on si dřel břicho o zábradlí a trhal košili. Potom bezmocně přepadl do poměrného bezpečí.

V dálce zaslechl pár výstřelů od jižního břehu, poblíž zase ťukaly dopadající šípy.

„Tak dělej, šéfe! Hni se!“

Vnímal, jak ho staršina opět spíš nese, než postrkuje, on však pomoci nemohl - vždyť v nohách snad neměl ani kosti, pokud neuvažoval o rosolu v kolenou.

Proto jen naznačoval usilovné klopýtání...

Náhle déšť poslušně smrti ustal a dřevo mostu se mu pod nohama proměnilo v hlínu. Zaregistroval hlasy kolem, několik rukou náraz ho popadlo. Vyzdvihli ho na korbu, položili na břicho.

Potom se mu rytmicky opírali do hrudníku, pravděpodobně zahájili umělé dýchání.

V ústech pocítil teplý proud, v uších zněl dívčin hlas.

Vůbec nerozuměl, co říká, ale její tón ho ujistil, že je opravdu v bezpečí. V temném závoji podvědomí si najednou ujasnil, že tenhle zvuk je tím nejdůležitějším v jeho životě.

Znovu potupně vrhnul.

Napřed s nechutí, potom však svižně se přece jen vrátil z krajin zapomnění.

„To už stačí...“ mumlal a vytočil se zpod seržanta

Jacquea, který prováděl oživování. Pohyb mu přivodil nový záchvat kašle, okamžitě však vycítil blízkost Shermaine, když mu rukama svírala ramena.

„Bruce, musíš si odpočinout!“

„Ani náhodou!“ vrtěl hlavou a snažil se posadit.

„Musíme se dostat... do otevřeného terénu...“, lapal po dechu.

„Žádný spěch, šéfe. Balubové jsou přece na druhé straně a řeka je mezi námi.“

„Jak to víš?“ káral ho velitel.

„No, zkrátka...“

„Nevíš nic!“ suše konstatoval Curry. „Zcela snadno se jich tu může vyrojit dalších pět stovek. . . , Opět se bolestivě rozkašlal, potom však pokračoval: „V pěti minutách odjždíme, dostaň svůj mančaft do pohotovosti!“

„Souhlas, šéfe.“ Staršina vykročil.

„Ruffy!“

„Šéfe?“ Ihned se otočil.

„Díky!“

Staršina se sebejistě zazubil. „To je v pořádku, stejně jsem se potřeboval vykoupat.“

„Až se dostaneme domů, máš u mě drink.“

„Tohle nezapomenu, šéfe!“ varoval ho černý obr a seskočil z korby. Kapitán okamžitě slyšel, jak udílí rozkazy.

„Já myslela, že jsem o tebe přišla. . . , Vystrašená dívka ho stále držela kolem ramen, takže Bruce jí mohl poprvé pohlédnout do očí.

„Moje sladká holčičko, mě se tak snadno nezbavíš,“

ujišťoval ji. Teď už se cítil mnohem líp.

„Miláčku, chtěla bych. . . nevím, jak to říct. . . ,“

Skutečně nemohla najít ta správná slova, takže se jenom nahnula a políbila ho na rty.

Když se konečně odtrhli, seržant Jacque a jeho dva spolubojovníci se vedle nadšeně šklebili.

„Vidím, že už vám opravdu nic neschází, kapitáne.“

„Teď už ne!“ odsouhlasil Curry. „A fofrem se připravte na odjezd!“

Ze sedadla spolujezdce se velitel naposledy podíval na dějiště dramatu.

Opravená část tam visela a připomínala rozbitý padací most.

Za ním, na vzdáleném okraji, se válelo pár mrtvých kanibalů

- podobali se polámaným porcelánovým panenám. O něco dál po proudu se cisterna v zátočině dostala až k břehu, kde zůstala ležet na boku, napůl ponořená.

Jásavé znaky společnosti SHELL se vesele blýskaly.

A veletok nepřetržitě plynul, zelenavý a nevyzpytatelný, s džunglí tisknoucí se k němu z obou stran.

„Konečně odtud zmizíme,“ zhluboka si oddechl velitel.

Shermaine nastartovala, Ford Ranchero se rozjel a nákladní vozy ji následovaly skrz hustou příbřežní vegetaci, až se opět objevily v otevřené krajině.

Curry pohlédl na hodinky. Na sklíčku už z kondenzovala vlhkost, takže si je přiložil k uchu.

„Zatraceně, ten krám se zastavil. Kolik je vůbec hodin?“

„Bude tři čtvrtě na jednu.“

„Půl dne v tahu,“ zavrčel znechuceně.

„Stihneme to do Msapa Junction před setměním?“

„To rozhodně ne - ze dvou důvodů: za prvé je to příliš daleko, za druhé nemáme dost pohonných hmot...“

„Co tedy budeš dělat?“ Vcelku se nijak neděsila, protože mu bezvýhradně důvěřovala. Jsem zvědav, jak dlouho tenhle stav vydrží, dumal cynicky bývalý právník.

Napřed je pro ně chlap téměř bůžkem bez jediné lidské slabosti. Ony okamžitě nasadí tenhle standard, což je vlastně neposkvrněná dokonalost!

Stačí však jedinkrát vytyčené mety nedosáhnout, a potom se celý jejich svět ocitne v ruinách...

„Něco vymyslíme,“ ujistil ji.

„Nepochybuju,“ odsouhlasila spokojeně a Bruce se zašklebil.

Největší legrace je samozřejmě skrytá v tomhle vyjádření,

kteří když ona skálopevně vyhlásí, potom i on tomu musí věřit. Hernajs, pokud se chlap zamiluje, pak si občas připadá jako blbec...

Spustil anglicky, aby z hovoru vyloučil oba domorodé četníky na zadním sedadle.

„Ty ses stala tím nejlepším, co mě potkalo za posledních třicet let...“

„Ach, Bruce!“ Otočila k němu tvář, v níž se zračil výraz důvěry a lásky, že intenzita jeho vlastních emocí s ním otřásla jako boxerský úder.

Tenhle vztah musím za každou cenu udržet při životě! Musím o něj pečovat s veškerou nejvyšší opatrností a chránit ho před nebezpečím vlastního sobectví a zevšedněním...

„Ach, Bruce, já tě tak strašně miluju! Dnes dopoledne,

když... když jsem myslela, že jsem o tebe přišla...

když jsem viděla, jak ta cisterna padá do vody. . . „Těžce polkla, oči se jí zalily slzami. „Připadlo mi, že světlo mého života zmizelo... setmělo se, bez tebe mě zavalila bezútěšná temnota a chlad. . . „

Plně se poddala chmurným vzpomínkám, až se zapomněla soustředit na řízení. Fordka náhle poskočila a vnější kola zabušila na drsné krajnici.

„Hele, bacha!“ vyjekl Curry. „Taky tě strašně moc miluju,

ale zase musím čestně přiznat, že jsi nemožná řidička.

Nechej mě převzít otěže!“

„Cítíš se na to?“

„Samozřejmě, jen zajed' ke kraji!“

Nemohli zrychlit, museli se totiž podřídít pohybu vlekcoucích se nákladáků za sebou. Jeli tak celé odpoledne.

Dvakrát zahlédli opuštěnou vesnici příslušníků kmene

Baluba poblíž silnice, kde chýše z trávy se už rozpadaly a kdysi obdělávaná políčka hustě zarostla plevelem.

„Krucinál, já bych si dal něco k jídlu! Už mě z toho hladu snad i bolí hlava. A v břiše mi šplouchá teplá voda,“ postěžoval si kapitán.

„Nemysli si, že jsi ten jediný, kdo trpí! Tohle je sice nejstriktnější dieta, jakou jsem kdy podstoupila, ale přesto musím shodit dvě kila! Ovšem kdykoliv se mi to podaří, pokaždé zhubnu na tom špatném místě, nikdy ne v pase...“

„Paráda,“ pochvaloval si Curry. „Mně se totiž líbí tvoje postavička přesně taková, jaká je!“ Pak pohlédl přes rameno na oba domorodce. „Máte hlad?“ zeptal se francouzsky.

„Mon Dieu!“ záupěl ten tlustší. „Dneska v noci určitě neusnu, jestli budu muset jít spát s prázdným žaludkem...“

„Možná to nebude nutné,“ zareagoval bývalý právník, zatímco zrakem bedlivě propátrával okolní buš.

Charakter krajiny se za poslední stovku kilometrů podstatně změnil. „Tady už možná žije divoká zvěř - všiml jsem si dost velkého množství stop na cestě. Proto mějte oči všude!“

Stromy se zdály dostatečně vysoké se širokým odstupem a s trávou všude kolem. Jejich větve se nijak neprolínaly, takže koruny netvořily souvislou klenbu, a proto mohly sluneční paprsky proniknout až na zem.

V různých intervalech se objevovaly otevřené planiny plné zeleně, rostoucí u vodních ploch, scénérii doplňovaly palmové a bambusové hájky.

„Zbývá nám ještě půlhodina do soumraku. Můžeme tedy něco zajímavého objevit.“

Ve zpětném zrcátku sledoval postupující kolonu.

Pomalinku už budou mít nádrže prázdné, těžko zvládnou dalších třicet minut jízdy. Přesto může coby velitel celé akce hovořit o úspěchu: dostali se do přehledného terénu a pouhých sto třicet kilometrů je dělí od Msapa Junction.

Pohlédl na ukazatel paliva: ještě zbývala půlka nádrže.
Ranchero měl tedy dostatečnou zásobu, aby dorazil až k cíli,
ovšem nákladní vozy jsou téměř na dně.
Heuréka! Tady má odpověď na všechny problémy!
Najdi dobré místo pro kemp, nech konvoj na místě a s fordkou může vyrazit pro pomoc. Bez pomalých monster v
závěsu se ti podaří zahlédnout Msapa Junction za dvě hodiny.
A navíc je tam funkční telegraf, i kdyby stanice byla pořád opuštěná.
„Zastavíme na druhé straně tady toho potoka,“ upozornil
Bruce a zpomalil. Přeadil na dvojku a opatrně sjížděl dolů po strmém břehu.
Mnoho vody v korytě neteklo, s bídou dosáhla ke středům kol.
Chvilku poskakovali po kamenitém dně, potom řidič jen přidal plyn, aby automobil opět svižně vyrazil vzhůru, zpátky
do lesa.
„Tam!“ sykl jeden z četníků a kapitán ihned sledoval jeho natažený ukazováček.
Skutečně tam čněla hora masa, hned vedle cesty, s posmutněle pokleslými rohy - dva mohutní buvolové se tu
předváděli jako na divadle.
Kapitán dupl na brzdu, smykem auto zastavil. V těžce chvíli už držel pušku, stiskl kliku a ramenem rozrazil dveře.
V mžiku stál venku, připravený ke střelbě.
S hlasitým zafrkáním a pohozením ošklivých hlav se dali divocí přežvýkavci do běhu.
Kapitán si vzal vůdčího tura na mušku, zamířil na pohupující se levou plec. Nahnul se trochu dopředu kvůli zpětnému
narázu, pak vypálil. Ihned zaslechl mlasknutí, když projektil zmizel v mase. Buvol zpomalil, ztrácel rychlost.
Náhle se mu přední nohy podlomily a padl přímo na tlamu.
Potom se převálil na bok tak prudce, až se nad ním zvedl oblak prachu.
Nakonec ještě zvíře v posledních křečích kopalo do vzduchu.
Aniž by oddálil pažbu od ramene, stočil se lovec jen o trochu stranou, aby náměr přenesl na druhý kus. Opět vypálil,
opět zasáhl.
Černý sudokopytník jakoby zakopl, poskočil, poté zase získal rovnováhu a začal groteskně poklusávat v rytmu
houpacího koně - olysalé boky se podivně vlnily, zvíře ztěžka dýchalo.
Curry posunul hledí svých mířidel, potom vypálil velice rychle ještě dvakrát. Snažil se dostat k srdci a skutečně
pokaždé zasáhl. Buvol se pohyboval tak blízko, až se daly zahlédnout otvory od kulek v temné kůži.
Pohyb mohutného přežvýkavce se podstatně zpomalil, hlava mu poklesla, tlamu se otevřela a nohy se začaly
podlamovat.
Ještě jednou střelec pečlivě zamířil, potom vypálil.
Ozvalo se táhle zabučení - velice smutný zvuk - načež obr padl do trávy.
Nákladní auta zastavila těsně za fordkou, z každého seskákala skupina černochů. Nadšeně pokřikovali, jeden druhého
se snažil předběhnout. Hnali se k místu, kam se kořist svalila.
„Ukázkový zásah, šéfe,“ pochvaloval si staršina.
„Dneska si dám dršťky o velikosti menší deky...“
„Napřed ale postavíme laager.“ V uších veliteli od výstřelů stále ještě hvízdalo. „Zaříd' zase kruhovou obranu!“
„Souhlas, šéfe!“
Bývalý právník přešel k nejbližšímu úlovku a chvíli sledoval,
jak několik hladových četníků se snaží mohutný exemplář převálet na záda, aby mohli začít s bouráním. Ihned postřehl
chuchvalce klíšťat v tříslech, připomínající spíš kuličky modrého hroznového vína v záhybech kůže.
Vcelku dobré rozpětí rohů, automaticky zaznamenal -
přinejmenším metr.
„Móóóře masa, kapitáne. Dneska si pořádně nacpeme panděra!“
šklíbil se jeden z domorodých ozbrojenců, když se nakláněl nad černým tělem a zahajoval podélný řez.
„Přesně tak,“ odsouhlasil Bruce a vrátil se zpátky k fordce.
V zápalu lovu ho zaplavil nádherný pocit:
kopání střelné zbraně do ramene a vzrušením sevřený žaludek přímo miloval. Potom si ale člověk přece jen připadá
trochu provinile a nesvůj, jako kdyby se miloval se ženou, která se mu vůbec nelíbila.
Uvelebil se za volant, zatímco Shermaine se stáhla jako kdysi do svého koutku.
„Taková obrovská a nebezpečná zvířata - ale krásná,“
pronesla potichu.
„Potřebujeme nakrmit zaměstnance. Já je přece nezastřelil jen tak pro legraci!“ Ale s trochou lítosti si musel přiznat,
že v případě mnoha ostatních by musel s její výčitkou souhlasit.
„To ano,“ povzdechla. „Potřebovali jsme maso...“
Zajel s vozem mimo silnici a dal signál řidičům, aby ho následovali.
Později se opět vše vrátilo do starých dobrých kolejí.
Lojem nasáklý kouř se zdvihl z tuctu ohnišť po celém ležení. Temné koruny stromů se rýsovaly coby siluety proti
obloze plné hvězd - nastalou pohodu doplňovala přátelská záře plamenů, smích mužů i melodie, broukaná několika
talentovanými zpěváky. K příjemné atmosféře se přidaly ještě noční zvuky z buše: hmyz bzučel, ani žáby v blízkém
potoce se nedaly zahanbit.
Na talířích se jedlíkům kupily grilované kotlety a kusy jater, k pocitu luxusu přispěla i láhev piva ze staršinova pokladu.
Vzduch se konečně ochladil, mírný větřík odváhl komáry a na dece vedle úspěšného lovce seděla Shermaine.

Staršina dorazil až k nim, v jedné ruce svíral neuvěřitelně tlustý steak, z kterého kapala šťáva, v druhé držel svůj oblíbený nápoj.

„Co takhle ještě jedno pivo, šéfe?“

„Pro mě bohatě stačilo,“ pozdvihl kapitán ruku dlaní vzhůru. „Mám natankováno až po krk...“

„Stárneš, šéfe - zdá se to skoro jistý! Já s klukama máme za úkol tu krávu sežrat, ať při tom třeba praskneme...“

Přisedl k veliteli a změnil tón. „Nádrže nám vyschly,

šéfe! Mám soukromý dojem, že v nich dohromady není ani půl kýblu...“

„Však klidně všechny vypusť, Ruffy - doplníme naši fordku!“

Staršina přikývl a zahryzl se do masa.

„Jakmile začne svítat, společně vyrazíme do Msapa Junction, všichni ostatní počkají tady. Poručík Hendry převezme velení.“

„Nemluvíte náhodou o mně?“ vyzvídal teutonský provokatér, který k nim právě mířil od jednoho z ohňů.

„Jo, nechám ti tu celý kemp na povel, zatímco Ruffy a já se vydáme k naší oblíbené železniční stanici, abychom sehnali pomoc.“ Bruce se raději na skopčáckého vrahouna ani nepodíval, přesto měl potíže udržet si klidný hlas.

„Ruffy, mohl bys rozložit mapu?“

Rozprostřeli speciálku na zemi, sklonili se nad ní.

Staršina jim k tomu svítil.

„Řekl bych, že jsme tady,“ Curry potukal prstem na tenkou černou čárku, znázorňující silnici. „Pravděpodobně sto deset až sto třicet kilometrů od Msapa Junction.“

Ukazováčkem dojel až k vytčenému cíli. „Zabere nám asi pět hodin, než se dostaneme tam a zpátky.“

Ovšem pokud by náhodou telegraf už nepracoval, budeme muset pokračovat dál, dokud se nepotkáme s nějakou patrolou či nenajdeme jiný způsob, jak podat zprávu naší centrále v Elisabethvillu.“

Téměř paralelně s vytyčenou trasou, pouhých pět centimetrů od ní vzdálená na téhle vojenské mapě, se táhla silná červená linie, označující hranici s jedním ze států sousední federace, se Severní Rhodesií.

Willie Hendry přimhouřil už tak malinkatá očka, když sledoval kapitánův výklad.

„Himlhergot, proč tady nenecháš naši gorilu - copak bych nemoh jet s tebou já?!“ Němec pohlédl vyzývavě na velitele.

„Ruffy musí se mnou z jednoduchého důvodu: dokáže totiž leccos přetlumočit v případě, když potkáme nějaké domorodce!“

Další příčinou, přiznával si v duchu, je vlastní nechuť zůstat ležet někde v příkopě s kulkou v hlavě, zatímco ty se pozeneš rovnou do Elisabethvillu.

„Už chápu, kápo,“ odfrkl Hendry. Ještě jednou si očima překontroloval situaci na mapě: asi jen šedesát kilometrů k hranici, což je dvanáct hodin usilovného pochodu...

Bruce přešel do francouzštiny, navíc se snažil výrazy polykat. „Ruffy, hlavně schovej ty diamanty do přístrojové desky v tvém nákladáku - jediné tak budeme mít jistotu,

že pro nás pošlou záchranný tým, i kdybychom my sami dorazili až do Elisabethvillu!“

„Himlhergot, mluv, jak ti zobák narost, machře!“

zavrčel vždy nespokojený germánský žoldák, ovšem staršina chápatě přikývl a odpověděl taky francouzsky.

„Nechám tady našeho seržanta, aby ty šutry hlídal.“

„NE!“ zarazil ho Curry. „Nikdo o tom nesmí nic vědět!!!“

„Himlhergot, vyserte se na to!“ vztekal se poručík.

„Všemu, co si tam špitáte, chci rozumět, hej?“

„Odjíždíme zítra ráno.“ Kapitán přešel zpátky do angličtiny.

„Můžu jet s tebou?“ promluvila poprvé dívka.

„Proč ne?“ usmíval se bývalý právník, zatímco Ruffy si významně odkašlal.

„Mám dojem, že to není až tak dobrý nápad, šéfe...“

„A proč?“ Kapitán se otočil, uvnitř mu už zase všechno vřelo.

„Hele, šéfe,“ váhal černý hromotluk, potom však pokračoval,

„pokud ty tady s dámou vyrazíš směrem na Elisabethville,

moji kluci v tom neuvidí nic dobrého...“

Třeba je napadne, že se už nechceš vrátit...

nebo... nebo, kdoví co...“

Velitel mlčel, uvažoval o naznačeném problému.

„Himlhergot, ten negr má pravdu,“ přidal se Hendry.

„Náhodou ti rupne v kebuli, kápo, a ty už se fakt nevrátíš!“

Rekněme, že když ta holka tady zůstane, bude znamenat určitou zárukou pro nás ostatní, hej?“

„Neboj se, Bruce, mně to vůbec nevadí-jen jsem takhle dalece nepřemýšlela. Klidně tady zůstanu...“

„Bude mít okolo čtyřicet mejch dobrejch kluků, kteří se o ni postaraj - nic se jí nestane!“ ujistoval staršina velitele.

„Tak dobře, jsme dohodnuti. Však naše odloučení nebude dlouho trvat, Shermaine.“

„Já jdu radši přikontrolovat vyprazdňování nádrží.“

Staršina se postavil. „Uvidíme se ráno, šéfe.“

„Himlhergot, já si jdu radši pro kus masa,“ oznámil Němec a neomaleně hrábl po mapě. „Curry, radši se pořádně prospí, ať jsi v kondici! Žádný vysilující šmajchlování, kápo!“

V celkovém podráždění bývalý právník ani nezaregistroval, že si teutonský posměváček drze přivlastnil speciálku.

V časných ranních hodinách se rozpršelo. Bruce ležel na zadním sedadle fordky a naslouchal konejšivému pleskání kapek o plechovou střechu. Zvuková kulisa perfektně doplňovala neuvěřitelný požitek, který pocíťoval z tepla, jež vyzařovala milovaná žena v jeho náručí tady jim dešť nemohl ublížit.

Náhle zaznamenal, že se Shermaine probouzí - změnila rytmus dechu a zároveň se i trochu pohnula...

K snídani sice měli nádherné steaky z buvola, ale žádnou kávu. Rychle se najedli, načež Curry zavolal:

„Ruffy, jsi připravený?“

„Jo, šéfe.“ Nastoupili tedy do vozu, kde staršina kompletně vyplnil sedadlo pro spolujezdce. Přílba se mu svezla do týla, automatická puška mu vyčuhovala v místech, kde mělo být přední sklo. A velkýma nohama si přišlápl bednu s pivem na podlaze.

Bývalý právník otočil klíčkem zapalování, motor ihned naskočil. Nechal ho zahřát při volnoběhu, zatímco se obrátil k poručíkovi, který se opíral o bok vozu a čučel dovnitř.

„Odpoledne se vrátíme. Nedovol nikomu opustit ležení!“

„Himlhergot, nejsem přece blb!“ Skopčák vydechl naplno svůj ranní odér veliteli přímo do tváře.

„Drž je na uzdě - hlavně je musíš zaměstnat! Jinak propadnou nudě, což obvykle vyústí ve rvačku.“

Než Germán odpověděl, stále zrakem propátrával interiér fordky. Teprve potom odstoupil.

„Jo, kápo!“ odsekl. „Nechceš už náhodou vyrazit?“

Curry pohlédl za něj, tam, kde na korbě nákladního vozu seděla Shermaine. Usmál se na ni.

„Bon voyager zavolala. Bruce pak zařadil jedničku, pustil pedál spojky. Vyrázili tedy na cestu, za nimi se nesl povzbuzující sborový pokřik příslušníků žandarmerie, rozložených kolem ohňů. Curry coby řidič se v sedadle pohodlně uvelebil. Ve zpětném zrcátku si ještě všiml, jak kemp rychle zmizel, když projeli první zatáčkou.

Po dešti na cestě zůstaly louže, ale mraky se už roztrhaly, takže se dala spatřit modrá obloha.

„Co takhle jedno pivo, šéfe?“

„Místo kafe?“

„Není nic lepšího pro lidská střeva!“ doporučil expert a sehnul se k bedýnce.

Willie Hendry si nadzdvihl přílbu a poškrábal se na temeni.

Krátce zastřižené zrzavé vlasy se mu zdály ztuhlé,

doslova potažené solí z odpařeného potu. Pak ho začalo svědit nad pravým uchem. Rozvážně se podrbal.

Ford Ranchero zmizel v lese, stromy ho náhle zastínily.

Dokonce i hukot motoru se vytratil.

Himlhergot, v duchu si odříkával, diamanty si tedy s sebou nevzal. Budu to tady muset pečlivě propátrat!

Kampak je asi schovali? Možná ta holka by o nich mohla něco vědět, možná..., ne - rozječela by se jako podsvinče při porážce, kdybych se jenom zeptal...

Koutkem oka pohlédl na Shermaine, která smutně zírala do dálky.

Pitomá děvka! Ten Curry se o ni skutečně stará - jak je ale legrační, že tihle vzdělání Angličané mají zálibu v ženskejch plochejch jako prkno, i když prdelku má celkem slušnou. Docela bych si i já dal říct... Himlhergot, to by se určitě její paniček Mocnej machr na nejvyšší úrovni pořádně posral - to bych to schytl! V tomhle směru nemám šanci! Navíc všichni tihle negři kolem mají dojem,

že kapitán je bůhvíco... Roztrhali by mě na kusy,

kdybych se ty krávy jen dotkl. Zapomeň na to! Popadni diamanty a alou pryč...

Germán si opět dal přílbu zpátky, potom pomalu kráčel k nákladáku, který staršina předešlého dne řídil.

Mám už mapu, kompas, několik náhradních zásobníků - teď už potřebuju jenom dalekohled, upřesnil si v duchu.

Zalezl do kabiny a otevřel políčku u přístrojové desky.

Vsadil bych celou marku proti špetce hnoje, že to tady někde schovali. Vůbec totiž o ty diamanty neprojevovali žádnou starost - žijou v domnění, jak mě tady uvázali!

Nikdy by je ani ve snu nenapadlo, že hodnej strýček Willie se může sebrat a odejít!! A vůbec jim nedošlo, že tady přece nebudu sedět a čekat, až se vrátěj!!! Potom mě přece vezmou a předají hordě negřích policajtů, který jsou slastí bez sebe, když jim do ruky padne běloch.

Himlhergot, jak úžasný překvapení ti tu připravím, ty srandisto Curry!

Ještě jednou propátral políčku, potom dvířka zaklapl.

Himlhergot, nejsou tam! Zkusím štěstí pod sedačkou. Přitom hranici Federace Rhodesie a Njaska nikdo nehlídá, takže mi bude trvat tři až čtyři hodiny, abych se dostal skrz do Fort Rosebery na druhý straně. Ale až tam dorazím, budu mít kapsu plnou diamantů! A odtamtud mám přímý letecký spojení do bývalý Německý východní Afriky, dnes už podle jezera honosně negrama zvaný Tanganjika.

Pak konečně začnu žít!!!

Zatím stále nic nenašel, s výjimkou umaštěného a prachem pokrytého heveru a klíče na matky. Obrátil tedy pozornost k podlaze.

Škoda, že tady musím nechat toho zasranýho kápa!

Měl jsem s ním onačejší plány! Tenhle smrad mě fakt znervózňuje - nejvíc mě šťve, jak si je jistě sám sebou!

Jeden z těch typickejch anglánskejch náfuků! Dělá z člověka hovno - srandovně mluví, pohlednej ksicht a hebky ručky.

Himlhergot, jak já ho nenávidím...

Prudce odtrhl gumové podlahy. Prach ho donutil ke kašli.

Motal se na univerzitě a teď se považuje za machra.

Bastard hnusnej! Už jsem ho měl zmáknout dávno - tu noc na silničním mostě jsem se v ty tmě jen taktak udržel.

Nikdo by na nic nepřišel, všechno by svědčilo pro nešťastnou náhodu. Že já to nechal dojít takhle daleko vždyť i v Port Reprieve, když běžel k těm kancelářím, jsem ho mohl lehce sejmut. Velkej zasnanej hrdina!

Ještě větší mileneček! Vsadím se, že má všechno, co kdy vůbec chtěl - vsadím se, že jeho tatíček mu dal všechny prachy, který mohl použít! A na mě přitom čumí, jako bych vystrkoval hlavu z hajzlu...

Skopčák se napřímil a chytil se za volant. Mezi zuby drtil svou zášť. Pak se podíval ven.

Shermaine Cartierová právě kamsi kráčela. Nesla si ručník a růžový necesérek, pistole v pouzdře se jí pohupovala u nohy.

Seržant Jacque vstal od vaření, aby jí zastoupil cestu.

Chvilí spolu mluvili, zdálo se, že se o něčem dohadují,

nakonec dívka poplácala zbraň a rozesmála se. Tvář domorodce zahalil ustaraný výraz, pochybovačně potřásl hlavou.

Shermaine se opět uculila, otočila se k němu zády a vyrazila po stezce k potoku. Ledabyle si stužkou stáhla vlasy do ohonu, který se za ní vyzývavě třepotal.

Růžová košile jí sice visela přes kalhoty, ale konopný opasek se zatíženým pouzdem jen zdůraznil nevědomě provokativní pohupování boků. Po chvíli zmizela z dohledu pod strmým břehem.

Willie Hendry se oplzle pochichtával, pak si přejel rty rychle se mrskající špičkou jazyka.

„Himlhergot, tohle mi perfektně zapadá do plánu,“

šeptal nadšeně. „Nemohli by mi udělat větší laskavost,

i kdyby na tom makali celý tejden!“ pochvaloval si.

Horečně se vrhl do dalšího hledání, tentokrát se zespoď pustil do prohledávání palubní desky. Okamžitě nahmatal několik plátěných pytlíků, rafinovaně zamotaných v chumlu drátů.

„Jen pojďte ke strýčkovi Vilikovi!“ Neuvěřitelně snadno poklad vydoloval, potom si úlovek rozložil na klíně.

Hned začal s kontrolou. Teprve až ten třetí váček obsahoval pravé drahokamy.

„Himlhergot, jaká nádhera,“ hlesl nad matným třpytem uvnitř sáčku. Pak pevně zatáhl šňůrku, nacpal si kořist do kapsy blůzy uniformy a pečlivě zapnul knoflík.

Poté hodil pytlíky s průmyslovými kameny za opěradlo sedadla, popadl svou pušku a vystoupil z kabiny.

Několik černých ozbrojenců na něj udiveně pohlédlo, když procházel kolem ohniště. Germán si rukou třel břicho a bolestivě křivil tvář.

„Včera bylo moc masa!“

Ti z četníků, kteří rozuměli anglicky, se rozesmáli a důvod poručíkova nešťastného výrazu snaživě překládali do francouzštiny. Všichni se nadšeně chechtali, jeden z nich dokonce přihodil i cosi v domorodém jazyce.

Bedlivě ho sledovali, dokud nezmizel mezi stromy.

Jakmile unikl zpytavým pohledům, bleskově se rozběhl a velkým obloukem se blížil zpátky k potoku.

„Himlhergot, tohle bude potěšeníčko!“ blaženě halekal.

Padesát metrů dál po proudu od místa, kde silnice překónávala potok, našla Shermaine mělkou tůňku. Clonilo ji rákosí s načechranými šošolkami, zároveň se tam rozkládala téměř mořská pláž tvořená bílým říčním pískem.

Všude kolem střežily idylické místo ohlazené valouny,

vyblýskané a hladoučké. Příjemně teplá voda vypadala velice čistě, protože zahlédla i hejno rybiho potěru, jak oťukává zelené řasy na ponořené straně kamenů.

Stála bosá v písku, pozorně se rozhlížela kolem. Bujná vegetace ji však dostatečně clonila, navíc si u seržanta zcela striktně vyžádala, aby žádný z mužů nescházel křece, pokud tam bude ona.

Svlékla se, odložila si oblečení na jeden z černých balvanů a s mýdlem v dlani vešla do lázně. Sedla si, ponořila se až po bradu a hrubý písek ji přitom příjemně škrábal na zádech.

Napřed si umyla vlasy. Teprve potom se natáhla, aby si nechala hebkou vodou hladit nahé tělo. Rybky se pomalu osmělily, začaly oťukávat nový přírůstek.

Tím dívku ale lechtaly, takže se rozesmála a zahнала je šplouchnutím.

Nakonec se úplně potopila, teprve potom vstala.

Voda z vlasů jí stékala do očí, takže tápala směrem k břehu.

Když se sehnula pro ručník, stále napůl oslepená, Willie

Hendry jí přitiskl dlaň na ústa a druhou rukou nic netušící oběť zezadu objal.

„Himlhergot, stačí jednou vykviknout a zakroutím ti krkem,

jasný?“ chraptivě varoval. Okamžitě bezpečně rozpoznala jeho páchnoucí, hnusně kyselý dech.

„Jen si představ, že jsem tvůj starý Bruce - potom si oba pořádně užijeme...“

Nadšeně se zahihňal.

Jakmile ruka násilníka sjela níž, změnilo se její ochrnutí šokem v horečný zápas. Skopčák ji ale snadno udržel, přitom se stále pochechtával.

Zčistajasna pootevřela ústa, čímž se jí jeden z jeho prstů dostal mezi zuby. Vší silou kousla, okamžitě na jazyku pocítila pachutí krve.

„Ty děvko!“ ucukl poručík, takže konečně měla možnost se nadechnout, aby se naplno rozeječela.

Ruka se však vrátila coby sevřená pěst a plný úder ji zasáhl do spánku. Výkřik však nikdy rtů nedosáhl, jelikož surovec praštil ještě jednou, takže se bezvládně sesula na zem.

Otřesená nárazem zůstala ležet v písku a vůbec nechápala, co se děje, dokud ji nezavalila obrovská váha. Současně se mužské koleno krutě probíjávalo k podbřišku. V téhle chvíli se opět pustila do boje, snažila se odkulit a tím uniknout i z dosahu hnusně smrdutého dechu. „Ne, ne, ne!“ opakovala pořád dokola, víčka pevně tiskla k sobě, aby neviděla tu odpornou tvář nad sebou. Stále se zmítala, hlavou bušila ze strany na stranu. On však byl silný a neskutečně brutální... „Ne, au, to bolí!“ vyjekla Shermaine. Zachvátila ji přímo žahavá bolest, těžká váha jí však nedovolila ani se nadechnout. I přes veškeré bušení, chroptění a sípění stále cítila ten puch, vnímala i kapky potu, které z něj kapaly a dopadaly na její nechráněnou tvář. Utrpení trvalo snad celou věčnost, když náhle tlak zmizel. Pomalu otevřela oči. Stál nad ní, oblékal se a v obličejí se mu usadil tupý výraz. Když si otíral rty hřbetem ruky, viděla jasně, jak se mu třesou prsty. Z tónu hlasu vyvěrala únava a nezájem. „Měl jsem lepší...“ Shermaine se bleskově přetočila, snažila se dosáhnout na zbraň, která ležela v pouzdře na oblečení. Skopčák jen o krok postoupil a vši silou dívčí ruku přišlápl. Cítila napnutí křehkých kůstek v zápěstí, jen stěží odolávaly tlaku tvrdé podrážky. Bolestivě záúpěla, ale i přes všudypronikající mučivou agónii syčela: „Ty prasáku, ty zatracená, hnusná svině!“ Opět se rozpráhl, tentokrát ji uhodil přes tvář, čímž ji znovu srazil zpátky na záda. Potom chňapl po pistoli, vytáhl zásobník a náboje naházal do tůňky. Nakonec odpojil šňůrku, aby zbraň mrštil daleko do rákosí. „Vyříd’ kapitánovi, že si může vybrat i můj podíl...“, pronesl ironicky a rychle zmizel v blízké vegetaci. Bílý písek jí obalil vlhké tělo jako moučkový cukr. Dívka se pomalu posadila, mnula si zápěstí, tváře jí žhnuly. V místě úderu narůstala pořádná podlitina. Zčistajasna se rozplakala. Monotónně se kolébala a kanoucí slzy slepovaly dlouhé černé řasy... Ruffy pozdvihl hnědou láhev a pozorně ji zkoumal. „Zdá se, že v sobě skrývá ještě jeden lok, ale přitom je prázdná,“ mudroval. Nakonec ji vyhodil oknem, kde narazila na strom a se slabým křupnutím se roztříštila. „Alespoň vždycky najdeme cestu zpátky podle prázdných flašek,“ usmíval se Bruce a opět žasl nad neuvěřitelnou kapacitou spotřeby černého obra. V tomhle směru měl staršina dostatek tekutého proviantu ve svém skladu. Velitel se jen podíval, jak se pijákovi rozprostřelo břicho, když sahal dolů do bedny. „Jak se držíme, šéfe?“ Kapitán pohlédl na tachometr. „Už máme podle budíku sto dvacet kilometrů za sebou.“ „To není špatný - dostaneme se tam docela brzo,“ pochvaloval si Ruffy. Potom mlčeli. Vitr na ně foukal otvorem po předním sklu. Vzrostlá tráva jim škrábala na podvozku v neustálém šustění. „Šéfe...“ „Copak?“ „Poručík Hendry a ty diamanty? Myslíš, že jsme udělali dobře, když tam zůstali pospolu?“ „Skopčák je přece v buši uprostřed ničeho. I kdyby je našel, tak mu to moc nepomůže...“ „Doufám, že máš pravdu.“ Ruffy přiložil další láhev ke rtům a promluvil, až když zmizela v křoví. „Nerad ti to říkám, ale s tím grázlem si nemůžeš být nikdy jistý!“ Poklepal si na čelo černým prstem tak tlustým, že připomínal jelito. „S ním není něco v pořádku - patří k těm nejšílenějším Arabům, s jakými jsem se kdy setkal...“ Curry cosi zabrumlal. „Musíš si dávat bacha, šéfe!“ radil staršina. „Teď už se opravdu na tebe chystá - na vlastní oči jsem si toho všiml! Pomalu se k čemusi dopracovává - navíc je to šílený Arab...“ „Dám si na něj pozor.“ „Souhlas, šéfe.“ Opět se rozhostilo ticho, rušené pouze svištěním větru a hučením motoru. „Tamhle jsou koleje,“ ukazoval Ruffy na namodralý šterk železničního náspu, probleskující mezi stromy. „Skoro doma...“, spokojeně podotkl velitel. Překonali ještě další otevřenou pláň, za kterou už zahlédli vodojem od Msapa Junction. „Polovinu cesty máme za sebou, šéfe!“ „Hlavně řekni krátkou modlitbičku, aby nikdo nestrhl telegrafní dráty a zároveň aby na druhém konci v Elisabethvillu seděl operátor!“ Curry zpomalil, když míjeli řadu chýší. Vypadaly přesně stejně jako minulý týden - opuštěné, zdevastované. Zaťal zuby při pohledu na dva malé hrobečky ve stromořadí.

Ruffy se na ně také podíval, ale nikdo ten smutný pohled nekomentoval.
Ranchero zastavil před nádražní budovou.
Oba vystoupili a ztuhle kráčeli k verandě. Dřevěná podlaha jim duněla pod nohama, když zamířili k přednostově kanceláři.
Kapitán strčil do dveří, pak se rozhlédl. Stěny natřené zoufale nudnou zelení, papíry se válely všude, zásuvky otevřené - všechno pokrývala vrstva prachu.
„Tady je,“ ozval se staršina a ukázal na přístroj, kde zářila mosaz a lakované dřevo. Telegraf tu stál v plné kráse.
„Zdálky vypadá hezky,“ podotkl bývalý právník.
„Hlavně aby fungoval...“
Stroj se rozdmčel, jako by chtěl jeho otázku horlivě zodpovědět.
„Díkybohu,“ oddychl si Bruce.
Přešli ke stolu.
„Ty víš, jak se s tím pracuje, šéfe?“
„Jakž takž,“ naznačil své unikátní schopnosti kapitán a opřel si FN o stěnu. Trochu ho uklidnilo zjištění, že papír s morseovkou je přilepený na zdi hned vedle aparátu.
Uplynulo totiž hodně času od doby, kdy se tohle jako kluk učil u skautů.
Položil ruku na klíč a prostudoval další tabulku. Volací znak pro Elisabethville se zdál jasný: EE.
Úspěšně jej vytřukal, potom čekal. Téměř okamžitě se přístroj rozezněl, až moc rychle, aby zpráva mohla být srozumitelná. Navíc papír pro opakovací mechanismus už neexistoval. Curry si tedy odložil přílbu a velice složitě se mu podařilo zvládnout: POMALU.
Spojení trvalo dlouhou dobu s veškerými požadavky o zopakování. Přesto nejčastěji používané slůvko znělo: NEROZUMÍM. Nakonec však přece jenom vzdálený operátor pochopil, že chce poslat velice důležitou depeši vysoce postavenému důstojníkovi: plná adresa zněla jasně -
PLUKOVNÍK FRANKLYN POMLČKA GENERÁLNÍ ŠTÁB PREZIDENTA
TSHOMBEHO
Po chvílce dorazil lakonický příkaz: ČEKAT VYKŘIČNÍK.
Tak tedy čekali hodinu, pak druhou.
„Ten šílený Arab na nás zapomněl,“ vztekal se Ruffy a raději si skočil do auta pro dřevěnou bedýnku. Curry se zatím netrpělivě vrtěl na židli u telegrafu, poněvadž v duchu znovu probíral staršinovy pochmurné myšlenky.
Willie Hendry má na povel celé ležení, ale rozhodně tam nemůže nic zmřít! Nikomu přece ublížit nemůže!
S výjimkou - s výjimkou Shermaine!!! Ne, něco takového je nemožné - vždyť tam je čtyřicet loajálních četníků, kteří ji ochrání.
Raději se věnoval úvahám o Tygřici a blízké budoucnosti.
Vždyť se celý rok vůbec nedotkl mezd za vykonávání hodnosti kapitána v žoldnéřské armádě, které se akumulovaly na kontě
Crédit Banque Suisse v Curychu.
Z hlavy provedl přepočít z franků na libry - došel k číslu dva a půl tisíce. Má tedy alespoň na dva roky dostačující kapitál k rozjetí byznysu, navíc si může dopřát i dovolenou, než se vrhne do práce. Klidně si někde v Alpách pronajmou pokoj v penzionu - v téhle roční době by tam už mohlo být hezky nachumeleno, vzdychl a otřel si pot z čela.
Zakřenil se. Sníh bude chrupat pod nohama jako cukr rozsypaný na parketách, v noci se přikryjí půl metru tlustou peřinou.
Jeho život opět získal smysl a směr.
„Čemu se tlešíš, šéfe?“
„Vzpomněl jsem si na postel.“
„Fakt? To není špatné téma k přemýšlení: všechno s ní totiž začíná! Narodíš se v ní, strávíš tam nejvíce času, dokonce tam zažiješ hodně legrace a pokud máš štěstí, tak v ní i umřeš! Nedáš si pivo?“
Najednou telegraf obživil. Bruce se k němu okamžitě sehnul.
CURRY POMLČKA FRANKLYN, zaklapal stroj. Kapitán si živě představoval toho různolícího upjatého mužika na druhém konci drátu. Bývalý major od třetí brigády Cizinecké legie.
Hlavní organizátor hnutí OAS Organizace tajné armády,
s docela slušnou odměnou vypsanou na jeho hlavu hned po nezdařeném pokusu o atentát na francouzského prezidenta,
kterým nebyl nikdo jiný než válečný hrdina generál De Gaulle.
FRANKLYN POMLČKA CURRY, vytřukal velitel. VLAK KAPUT POMLČKA
KONVOJ BEZ BENZINU NA CESTĚ OD PORT REPRIEVE POMLČKA
PŘIBLIŽNÉ SOUŘADNICE..., dál cvakal jen čísla, jelikož koordináty si už předtím vypsál z mapy.
Nastala delší odmlka.
MAJETEK U.M.H. MATE U SEBE OTAZNÍK. Dotaz byl velice kulantně zkonstruován.
POZITIVNÍ, ujistil ho kapitán.
BRZO CEKAT SHOZ NA UDANÉ POZICI KONEC.
ROZUMÍM KONEC. Bývalý právník se narovnal a nahlas si oddechl.
„Ruffy, máme to - pošlou nám benzin rovnou z nebe.“

Náš spolehlivý Douglas DC-3 Dakota pravděpodobně přiletí zítra ráno...“ Pohlédl na hodinky.

„Bude jedna, balíme to!“

Ridič fordky si spokojeně pobrukoval, sledoval vyjetou stopu před sebou a jen lehce se dotýkal volantu.

Pohoda z něho přímo sálala. Všechno skončilo!

Zítra jim na hlavu spadnou pohonné hmoty zavěšené pod těmi jasně žlutými nákladními padáky. Večer ještě musí připravit rozložení kouřových signálů. A potom, za pouhých deset hodin, všichni dorazí do Elisabethvillu.

Pár slov s jihoafrickým pilotem bude stačit: Cari

Engelbrecht zajistí sežene pevnou sedačku pro Shermaine a pro něj v jedné z dakot, které létají z Konga ven. Potom přijde na řadu Švýcarsko a chaloupka ozdobená rampouchy,

visícími na okapu. Čeká je dlouhý odpočinek, než se rozhodne vrhnout se do boje.

Louisiana snad používá římské právo v holandském hávu, nebo moderní občanský zákoník dle Napoleona? Dokonce by mohl znovu složit zkoušky pro výkon povolání advokáta - podobná vyhlídka ho kupodivu víc těšila, než aby ho děsila.

Právnícké záležitosti se mu už zase zdály zajímavé.

„Nikdy jsem tě neviděl takhle se culit, šéfe.“

„Však jsem pro to neměl důvod,“ naznačil Bruce.

„Je to zkrátka dáma, šéfe. Pořád ještě mladá, hodně se od tebe může naučit....“

Curry cítil, jak mu narůstá hřebínek, proto se na chvíli zamyslel, nakonec se rozesmál.

„Zkusíš ji naverbovat, šéfe?“

„A víš, že možná jo!“

Staršina moudře přitakal. „Chlap potřebuje hodně manželek

- třeba já mám tři. A ještě by se mi pár navíc šiklo...“

„Já těžko zvládám jednu!“

„S jednou jsou vždycky trable! Se dvěma je práce mnohem snazší. Se třema už můžeš odpočívat. A při čtyřech mají samy mezi sebou tolik problémů, že se cítíš jako svobodný...“

„Možná bych se nad tím mohl zamyslet.“

„Zkus to, šéfe!“

Zčistajasna před sebou spatřili vozovou hradbu z nákladních automobilů.

„Jsme doma,“ ohlásil Ruffy a najednou se nervózně zavrtěl.

„Něco se stalo, šéfe.“

Četníci postávali v malých skupinách. Z jejich postojů se dalo vyčíst cosi neblahého: snad napětí, snad obavy.

Dva ozbrojenci se jim okanzitě hnali v ústrety. Kapitán viděl, jak se rty černochů pohybují, bohužel slova se k němu nedonesla.

Studený kus olova se mu zahryzl do žaludku.

Seržant Jacques blábolil dost nesrozumitelně, když klusal vedle vozu.

„Tenente Hendry - potok - madame - pryč...“ Francouzská slova připomínala dřívka hnaná proudem dialektu.

„Mluví o tvé dívce, šéfe,“ překládal staršina. „Skopčák s ní zatočil...“

„Mrtvá?“ Otázka bývalému právníkovi ztěžka odpadla ze rtů.

„Ne, šéfe. Jen ji zranil-však víš!“

„Kde je?“ :

„Na korbě jednoho nákladáku.“ •

Curry se vysoukal z vozu jako stařec. Všichni kolem ztichli.

Pomalů se seskupili dohromady, na velitele se však nepodívali.

Tváře četníků se zdály apatické, vyčkávající.

Velice pomalu kráčel Curry ke svému cíli. Po zádech mu běhal mráz, připadal si jako omámený. Nohy se posunovaly zcela automaticky.

Pak odtáhl plachtu, vyskočil nahoru a vkročil do šera.

Ze všech sil se musel donutit, aby postoupil o pár kroků,

aby vůbec zaostřil zrak.

Ležela tam zabalená v dece, drobounká a tichá.

„Shermaine,“ musel si odkašlat.

„Shermaine,“ pronesl ještě jednou a poklekl vedle ní.

Půl tváře jí oteklo, hlavou však ani nepohnula. Ležela na zádech, strnule zírala na plátěný strop.

Pohládl ji po lici a pokožka se mu zdála studená, skoro tak ledová jako nesmírná hrůza, co mu svírala žaludek.

Dotek ho natolik šokoval, až rukou ucukl.

„Shermaine!“ Tentokrát se ozval vzlyk. Oči, ty velké vyděšené oči, se nevidomě stočily k němu. Jasně vnímal, jak se mu z prsou zvedlo závaží domněnky o jisté smrti milované bytosti.

„Bože můj!“ vyjekl a přivinul nebohou dívku k sobě.

Svíral tu její vláchnou křehkost, tiskl ji k hrudi. Dokonce pod rukou objevil i pravidelný pulz. Pak se odvážil odhrnout přikrývku - nikde žádnou krev nezahlédl!

„Drahoušku, jsi zraněná? Holčičko moje, svěř se mi!“

Neodpověděla. Tiše spočívala v jeho náruči, ale neviděla ho.

„Tohle je šok,“ hlesl. „Jenom běžný šok,“ mumlal šeptem,

zatímco jí rozepínal košilku. Velice něžně prohlížel to hebké bledé tělo. Plet' se mu sice zdála zavlhlá, ale nikde žádné

otevřené zranění nenašel.

Opět ji zabalil do deky, potom opatrně položil zpátky na podlahu.

Pomalů vstal a cosi v něm změnilo tvar. Chlad přetrvával,

ale nyní studeně páli, podobný suchému ledu.

Staršina a seržant na něj venku čekali.

„Kde je?“ vydechl.

„Zmizel.“

„Kam?“

Poddůstojník ukázal směrem na jihovýchod. „Kousek jsem šel po stopě.“

Velitel zamířil k fordce, kde popadl svou automatickou pušku. Potom otevřel přihrádku v palubní desce a několik plných zásobníků si nabal do kapsy.

Ruffy přišel za ním. „Sbalil i diamanty, šéfe!!!“

„Měl jsi pravdu,“ povzdechl opět Curry a překontroloval si nabitou FN. Drahokamy však pro něj momentálně neměly žádnou důležitost.

„Jdeš za ním, šéfe?“

Kapitán neodpověděl. Místo toho zpytavě vzhlédl k obloze:

slunce už bylo na půl cestě k horizontu, navíc se mraky zase houfně kupily.

„Ruffy, zůstaň s ní!“ přikázal potichu. „Udržuj ji v teple!“

Černý hromotluk přikývl.

„Kdo je nejlepším stopařem, kterého v jednotce máme?“

„Seržant Jacques, šéfe. Pracoval v tomhle oboru na safari, než vypukla válka...“

Bývalý právník se otočil k poddůstojníkovi.

Pořád v sobě cítil úděsně ledový chlad, jehož chapadla se roztahovala a dosahovala i těch nejvzdálenějších míst jeho těla a mysli...

„Kdy k tomu došlo?“

„Asi hodinu potom, co jste odjeli...“, přiznal černý expert.

Má náskok osm hodin! To je tedy až moc!

„Výraz na stopu!“

přikázal Bruce, tentokrát opravdu velice tiše.

Půda byla nasáklá vodou z nočního deště a stopa se proto vytlačila pěkně hluboko. Skopčákovi se paty pořádně bořily,

takže ho mohli stíhat poměrně rychle.

Když velitel sledoval seržanta při práci, ihned zjistil,

že ho veškerá úzkost týkající se ztráty směru opouští.

I když se nyní jednalo o povšechně čitelnou záležitost a nedošlo tedy k žádnému testování odborných znalostí domorodce, přesto poddůstojník postupoval velice profesionálně. Polosehnutý i plně koncentrovaný se hnál vpřed, občas pohlédl před sebe, aby si ověřil další směr,

občas se sklonil, aby se dotkl hlíny a překontroloval vazkost. Curry se už teď ubezpečil, že tenhle chlap svůj talent dokonale ovládá.

Otevřenou lesnatou krajinou s trsy trávy všude kolem se řítily bez zastávky k jihovýchodu. Germán je tedy vedl přímo k hranici Severní Rhodesie. Po prvních dvou hodinách si bývalý právník uvědomil, že zatím uprchlíkův předstih nijak nesnížili - poručík si stále udržoval svých osm hodin náskoku, což v téhle planině znamenalo skoro padesát kilometrů.

Bruce pohlédl přes rameno k západu, kde se povalovalo slunce zaklíněné mezi dva obrovské pilíře kumulonimbů. A právě na obloze měly základnu dva živly, které ho mohou porazit.

ČAS. Zbývaly možná ještě dvě hodiny denního světla, takže s příchodem noci budou donuceni pronásledování přerušit...

DĚŠŤ. Temně modré mraky přímo bobtnaly vodou.

V okamžiku, kdy se na ně podíval, zrovna spatřil světlo blesku - počítal do deseti a zaduněl hrom. Pokud se opět před ránem rozprší, nezůstane jim ani náznak stopy k sledování...

„Musíme zrychlit!“

Seržant Jacques se napřímil a zadíval se na velitele,

jako by šlo o neznámého cizince. Úplně totiž na jeho existenci zapomněl.

„Půda tvrdne,“ upozornil poddůstojník. I kapitán si všiml během poslední půlhodiny, že hlína se stává drsnější a kompaktnější. Skopčákovy podpatky už neprolamovaly vrchní krustu. „Není moudré se hnát při tak mělké stopě...“

Bývalý právník se opět ohlédl, aby překontroloval hrozbu kupících se těžkých mraků.

„Musíme to risknout!“

„Jak si přeješ, kapitáne,“ odfrkl černý expert a přehodil si pušku na druhé rameno. O díрку si posunul opasek, řemínek přilby také přitáhl.

„Allez.“

Klusali dál na jihovýchod. Po prvním kilometru se velitelské tělo přizpůsobilo automatickému rytmu nasazeného tempa,

takže se mohl zabývat dalšími úvahami.

Přemýšlel o tom germánském primitivovi Hendrym viděl ta jeho malá prasečí očka i odpornou tvář, ve které obzvlášť

vyčníkaly úzké rty, dodávající nemilosrdný výraz celému obličejí. Nechutně působilo i ryšavé strnisko. Teutonský puch téměř cítil. Odporem skoro pokrčil nos při vzpomínce na ten hnusný odér, vycházející z oplzlého zrzka. Nečistý, blesklo mu hlavou, s nečistými myšlenkami a nečistým tělem!

Nenávist k tomuto představiteli veškerého zla se téměř zhmotnila. Vnímal, jak se mu usadila kdesi v krku, dokonce snad pronikala i do konečků prstů a dodávala sílu dupajícím nohám.

A najednou si uvědomil ještě něco dalšího! Sice se šklebil, přitom však měl vyceněné zuby jako lita šelma.

To svrbění v prstech totiž nebyla jen samotná zášť, ale trochu i vzrušení.

Jakým obrovským komplexem emocí je člověk, napadlo ho.

Vůbec se totiž nedokáže přichytit k jedné jediné, vždy se mu slévají další dohromady, což ho většinou zmáta.

Třeba já tady právě honím vyvrhele společnosti, kterého si ze srdce hnusím a nenávídím, přesto si štvanci kupodivu užívám.

Vcelku se negativním vjemům nepoddával, jelikož převážilo nadšení prýstíci z lovu té nejvíce nebezpečné a nejvíce vychytralé kořisti ze všech dravců - člověka.

Vždy se mi líbilo stíhání zvířat, odsouhlasil v duchu.

Vždyť s touhle vlastností jsem se narodil, v mých žilách koluje krev mužů, kteří lovili, aby přežili, a bojovali, aby získali cennou trofej: Afriku.

Štvance na tuhle lidskou bytost mi proto skýtá potěšení!

Pokud si nějaký člověk zaslouží smrt, je to právě Willie

Hendry! Takže já jsem zároveň žalobce, soudce i popravčí, ujasňoval si bývalý právník.

Seržant Jacques se zastavil tak prudce, až do něj kapitán vrazil. Málem upadli.

„Co se děje?“ vydechl Bruce, ocitnuvší se náhle v reálném čase.

„Podívej!“

Půdu před nimi zvířata rozdupala k nepoznání.

„Zebry,“ zaúpěl Curry, který okamžitě rozpoznal jednoduší otisk lichokopytníků. „Zatracená sebranka copak nemohly táhnout jinudy?“

„Velké stádo,“ upozornil domorodec. „Pásly se...“

Kam až dohlédli, všude mohli spatřit rozrytou zem.

Uprchlíkova stopa tím pádem zmizela.

„Budeme muset vrhnout sondu dopředu,“ syčel kapitán, sžíraný netrpělivostí. Zamířil k nejbližšímu stromu, kde bodákem udělal zářez: tady skončili! Prskal vzteky, takže si vylil zlost na ubohém kmeni.

„Pouhá hodina do setmění,“ hlesl. „Prosím, ať otisky objevíme ještě před soumrakem!“ žebrořil v tiché modlitbě.

Seržant Jacques však již postupoval vpřed, následoval přibližně původní uprchlíkův směr. Přesto se zoufale snažil rozpoznat alespoň jedinou šlápotu v tom zmatku,

vytvořeném tisíci kopyt. Bruce se k němu okamžitě připojil,

držel se mu po boku. Postupovali v klikatém vzoru, na vnitřní straně se téměř setkávali, aby se opět rozešli na dobrých sto metrů.

Tady je to! Kapitán padl na koleno, aby se ujistil. Skutečně se zde zasekl obrys špičky boty, kterou téměř celou zakryl půdorys kopyta starého zebřího hřebce.

Curry potichu hvízdal, vlastně šlo jen o zasyčení vycházející z okoralých rtů. Černocho se přihnul okamžitě, bleskově zhodnotil situaci.

„Jo, drží stejný kurz - poněkud se nám ale stáčí doprava.“

Odtrhl zrak od skrumáže stop, aby si očima označil strom, nacházející se v přímé linii daného směru.

Rozběhli se zase kupředu.

„Stádo je tamhle,“ máchl rukou k záblesku šedých těl bezpočtu zeber mezi stromy.

„Už nás zavětřily...“

Zvířata nervózně frkala a náhle se rozlehlo dunění,

když tisícovka kopyt zabušila do země. I mezi kmeny se kapitánovi podařilo občas zahlédnout jednotlivý kus, ale pruhy se rozlišit nedaly. Zebry spíš připomínaly nadšeně cválající šedivé koníky s ušima nastraženými a pokyvujícími hlavami, na nichž vlála černá hříva.

Ve chvíli se však zmizely a zvuk vyplašeného stáda se vytratil.

„Ještě že to nevzaly podél stopy,“ mumlal našťvaný velitel.

„Zatracená sběr, tihle mřívá osli! Stáli nás hodinu drahocenného času!!!“

Ve spěchu zoufale hledali nějaký náznak, postupovali vpřed i vzad. Slunce už mizelo za koruny stromů, vzduch se ochlazoval v tak typický krátkém africkém soumraku.

Ještě patnáct minut, než padne tma.

Náhle les skončil a před nimi se objevila rozsáhlá pláň.

Připomínala široké úrodné lány, i když zde rostla jen do pasu vysoká tráva, takže spíš by šlo o pastvinu.

Ohraničená stromy se rozprostírala do délky dobrých tří kilometrů. Jedinou změnu v panoramatu tvořily remízky palem, jejichž elegantně tvarovaný kmen končil v rozčuchaném shluku listů. Hejno perliček připomínalo hrabající slepice ve snaze najít zrní, zároveň nadšeně cvrlikaly podél hranice mýtiny. Na vzdáleném konci se v klidu popásalo stádo buvolů, baldachýn bílých volavek se zdvihl nad černou masou mohutných těl.

Ještě dál v buši za nimi se tyčilo do výše dobrých sta metrů typické africké kopje, skalnatý ostrůvek z rozebrané žuly. Obrovské kamenné plotny spadaly téměř kolmo dolů, členité kamenné útvary na vrcholku zase připomínaly trosky hradu. Nízko stojící slunce odělo přírodní útvar do oranžově teplé róby.

Ale kapitán neměl čas kochat se krásou okolní přírody, jelikož oči měl stále přilepené k zemi, kde hledal otisky skopčákových bot do džungle.

Poddůstojník po levici ostře hvízdal a velitelovi okamžitě poskočilo srdce radostí až do krku.

Honem se hnál k sehnutému četníkovi.

„Bral to tudy,“ ukazoval zdatný stopař. Šlápoty připomínaly korálky na šňůrce. Lemovaly okraj mýtiny, kde každou prohlubeň vykresloval stín, takže se nádherně zviditelňily v pískové šedé půdě.

„Příliš pozdě,“ naříkal Bruce. „To všechno ty zatracený zebry!“ Osvětlení krajiny mizelo tak rychle, že se podobalo umělému stmívání na jevišti.

„Jdeme po stopě!“ Bělochův hlas zněl ostře, i když v jeho tónu převládala pocit marnosti. „Drž seji, dokud to půjde!“

O půl kilometru dál se seržant narovnal, a když promluvil, jen bělost jeho zubů zasvítila v temnotě.

„Opět ji ztratíme, pokud se bezhlavě poženeme dál...“

„Tak dobře,“ zamručel Curry a rezignovaně shodil zbraň z ramene, stejně se už cítil docela unavený.

Věděl dobře, že poručík Willie Hendry si stále udržuje náskok minimálně šedesát kilometrů. Možná i víc, pokud bude pokračovat i v noci. Tahle stopa už dávno vychladla v případě normálního lovu by už štvanicí určitě přerušil.

Zadíval se na nebe. Na severu jasně zářily hvězdy, ovšem přímo nad jejich hlavami a dál k jihu oblaka vše zakryla.

„Ať neprší!“ špitl. „Bože můj, prosím, ať nepřijde déšť!!!“

Noc se nekonečně vlekla. Bruce usnul možná jen na dvě hodiny, potom ho však síla nenávisti probírala.

Ležel na zádech a zíral do nebe. Všude vládla tma kvůli mohutným mrakům, ale přece jen se občas v trhlinách ukázalo blikotání hvězd.

„Hlavně aby nepršelo - hlavně aby nepršelo...“ Jedinou větu si opakoval jako modlitbu, když upřeně hleděl na nebeskou báň a koncentroval veškeré myšlenky do své duchovní síly.

Možná by alespoň mrakům mohl poručit...

O něco dál v lese lovila smečka lvů. Slyšel zařvání samce přicházejícího od jihu, dvě samice mu odpověděly. Così ukořistili těsně před rozedněním a bývalý právník, spočívající na tvrdé zemi, mohl naslouchat jejich vítěznému volání. Potom se však rozhostilo ticho, když se pustili do hodování.

Třeba bych mohl mít taky úspěch, spekuloval. Přece moc často laskavosti nevyžaduju, Pane, ale tuhle bys mi mohl zaručit! Nechci to jen kvůli sobě, ale hlavně za

Shermaine a ostatní postižené.

V duchu viděl ty dvě nebohé děti, zhroucené na místě, kde je Hendry zastřelil - jasně rozpoznal tu šmouhu ve tváři od směsice čokolády a krve...

Zaslouží si umřít! doprošoval se Curry, tak prosím tě, ať neprší!

Stejně rychle, jak padla temnota, se i rozednilo.

Nastoupilo šedivé ráno, zatažené nízko visícími mraky.

„Půjde to?“ ptal se už podvacáté. Tentokrát seržant Jacques vzhledl od místa, kde klečel, a s povzdechem přikývl.

„Za pokus to stojí“

Postupovali pomalu, černý expert v čele, sehnutý nad zemí jako krátkozraký stařec. Kapitán se držel těsně za ním, zalitý vlnou netrpělivosti a strachu: snad každých deset kroků zdvihal hlavu k špinavému závěsu mraků.

Světlo sílilo, zorné pole se jim zvětšilo od dvou metrů do téměř stovky, díky čemuž rozpoznali i palmové remízky, rozčuchaně se tyčící na šedivé kulise zatažené oblohy.

Poddůstojník se dokonce přinutil ke klusu, takže po chvíli se před nimi vynořil konec travnaté pláně.

Tam začínal les. Dvě stě metrů za ním se zvedalo mohutné kopje, které za ranního rozbřesku ještě víc připomínalo pevnost s věžičkami a cimbuřím. Z té žulové hradby však vycházelo cosi nepřátelského, jako by se na ně něco chystalo!

Znepokojený Bruce odvrátil zrak...

Studená a získanou energií pádu až příliš těžká kapka ho doslova štípla do tváře.

„Krucinál, tohle přece ne!“ zaprotestoval. Ihned se zastavil, zrovna tak i černý četník.

Odtrhl zrak od stopy, vzhlížel k nebi.

„Všechno skončilo - v pěti minutách veškeré šlápoty zmizí...“

Další krůpěj ho udeřila do obličeje, jelikož držel hlavu neustále zvrácenou. Dokonce když zamrkal, zmizela mezi dešťovými kapkami i slza vzteku a pocitu marnosti, která se mu objevila pod víčkem.

Déšť nabýval na síle a začal mu bušit do přilby, hrudi i zad.

Rozpršelo se!

„Fofrem!“ zaječel kapitán. „Honem upaluj, dokud se dají ještě zbytky stop rozpoznat...“

Seržant Jacques otevřel ústa, aby veliteli odpověděl,

ale než mu slovo vyšlo ze rtů, neznámá síla s ním mrštila zpět - jako by ho zasáhla neviditelná pěst. Přílba mu z hlavy odletěla, zbraň zarachotila při pádu na zem.

V tom samém okamžiku zkušený veterán zaregistroval průlet kulky, ženoucí se tak rychle kolem, až mu tlaková vlna zdvihla límeček u košile. Navíc mu zapraskalo v uších, takže napůl omámený se díval na zhroucené tělo černého spolubojovníka.

Chudák stopař tam ležel s rukama široce rozhozenýma,

v obličejí mu však scházela čelist i celá strana lebky až k uchu. Z rány svítila jen bílá kost, kolem bublala krev. Tělo se zmítalo v křečích, prsty na rukou se třepetaly, podobně lapenému ptáčkovi. Zvuk vzdáleného výstřelu pronikl přes dešťovou clonu až po chvíli.

Kopje! Currymu bleskově proběhlo myslí. Vždyť ten germánský hajzl zalehl tam nahoře, na skále!!!

Bývalý právník instinktivně odskočil, vrhl se stranou a začal kličkovat...

Willie Hendry ležel na břiše na plochem vrcholu jedné z věžiček. Tělo měl strnulé a ztuhlé z nočního chladu, navíc skála pod ním byla velice drsná. Nepohodlí si však nijak zvlášť neuvědomoval. Vybudoval si tady nízkou předprseň z uvolněných kusů žuly, kterou si zepředu zamaskoval košatými větvemi.

Automatickou pušku měl opřenou o kámen před sebou, u lokte se mu kupily náhradní zásobníky.

V nastražené léčce pobýval už dlouho, prakticky od předcházejícího odpoledne. Nyní začalo svítat a temnota ustupovala. Za pár minut bude mít celou pláň pod sebou jako na dlani.

Himlhergot, moh sem už překonat řeku, vyčítal si, moh sem už být vo dobrejch vosumdesát kilometrů dál.

Nepokoušel se nijak analyzovat impuls, který ho donutil tady zaujmout palebné postavení a nehnutě zde ležet po téměř dvacet hodin.

Himlhergot, věděl sem dobře, že starej Curry se za mnou požene! Věděl sem taky, že si s sebou vezme jenom jednoho negra kvůli stopování! Tihle přechytralý Angličani mají vlastní pravidla - navíc jen kecaj vo lidských vztazích.

Zahihňal se, když si vzpomněl, jak těsně předtím, než padla temnota, rozpoznal dvě drobné figurky na okraji lesa.

Himlhergot, ten bastard strávil celou noc tam na ty pláni - dokonce se dalo zahlédnout, jak škrtá sirkou!

Ještě si tam vyhuloval - doufám, že si poslední cigaretu v životě vychutnal!

Němec snaživě vykukoval do zvolna se probouzejícího rána.

Himlhergot, určitě brzo vyrážej, musej se objevit na mýtině! A já je dostanu dřív, než se mi zase dole schovaj mezi stromama. Planina pod ním se nyní přeměnila ve světlejší skvrnu, podobnou leprózní, v temné barvě lesa.

Ten bastard! Bez jakékoliv předchozí výstrahy náhle poručíka opět zaplavila nenávist. Himlhergot, tentokrát už nedostane žádnou šanci k srandovním prosllovům tentokrát nebude mít šanci ani si zamachrovat...

Pomalů se rozednívalo, krajina se rozjasňovala.

Postupně se daly rozpoznat i obrysy palem v hájku, trčící nad hnědou trávou.

„Himlhergot, hele!“ zajásal Hendry.

Měl je přesně v místě, kde s nimi počítal - dva malí mravenci, podobní černým bodům, se posunovali téměř uprostřed mýtiny. Špička jazyka mu vystřelila mezi rty, zatímco přilehl ke své automatické pušce.

Himlhergot, jak dlouho sem se na tenhle okamžik těšil!

Celejch šest měsíců sem vo tomhle snil - až tuhle hru ukončím, s radostí si seběhnu dolu pro uši bělocha!

Přesunul páčku pojistky, poměrně halasně cvaknutí ho uspokojilo.

Himlhergot, negr je na první pozici a náš machr těsně za ním

- musím počkat, až se budou stáčet! Přece nechci,

aby to ten černej schytl dřív - napřed pán, potom kmán, ne?

Usadil si je do mřídel, tentokrát se mu už dech zrychlil.

Prožívaná rozkoš mu připadala tak intenzivní,

až musel polknout - celý chuchvalec mu však uvázl v krku jako knedlík.

Kapka ho udeřila do týla. Leknutím skoro poskočil.

Rychle pohlédl k obloze - hned mu bylo jasné, co přichází.

„Himlhergot! Ztraceně!“ sípěl vztekle a pohlédl opět na pláň. Dvojice pronásledovatelů tam stála pohromadě,

jevila se coby temná skvrna v opět nastupujícím šeru blížícího se lijáku. Neexistovala žádná šance je přesně rozlišit!

Děšť zesiloval. Germána najednou zavalila vlna letitého a důvěrně známého pocitu méněcennosti: věděl dobře,

že všechno se vždycky proti němu spikne - dokonce snad i přírodní živly, věděl, že nikdy nemůže vyhrát, dokonce ani tentokrát ne...

Oni, Bůh a zbytek světa!!!

Obzvlášť tamti, co mu dávali chlast pro tátu...

Špinavá barabizna se mu stala domovem, kde žila matka s rakovinou v krku...

I ti další, kteří ho vecpali do polepšovny, pak ho propustili z několika desítek prací, postrkovali ho,

vysmívali se mu a dvakrát ho dokonce poslali do vězení...

Všichni tihle machři, v jejichž čele samozřejmě stál

Bruce Curry, opět zvítězí...

Tentokrát se jim to ale povést nesmí, to tedy rozhodně ne!!!

„Himlhergot, do prdele!“ zoufale klel poručík, zatímco ho zachvacoval mlčenlivý vztek zaměřený proti všem viníkům.

„Himlhergot, do prdele - ať se smažej v pekle voba naráz!“

Stiskl spoušť, když se mu na mřídlech pokojně usadila ta temná skvrna.

Bruce sprintoval, co mu síly stačily, potřeboval překonat poslední stovku metrů otevřeného terénu, aby se mohl skrýt

v lese.

Těsně okolo něj prosvištěl další projektil.

Pokud použije dávky, klidně mě dostane i na tři sta metrů.

Kapitán opět zakličkoval podobný zděšenému zajíci, krev mu tepala v uších, děs popoháněl nohy.

Najednou se vzduch kolem rozvířil dalšími střelami,

tlakové vlny se do něj opřely, až klopýtl, smrtelné údery biče zaplňovaly okolí.

Tentokrát to asi nezvládnou...

Nekonečných sedmdesát metrů k záchraně vedlo přes pláň,

nad níž trůnil na vše dohlížející skalnatý útes.

Další výstřel-ted' už to musí přijít, TED!

Opět prudce zahnul, téměř upadl. Projektily jako by zvonily umíráček.

Asi nevydržím! Stoprocentně mě dostane!!!

Před ním se znenadání objevilo termitiště - dost velká kupa na beton zatvrdlé zeminy, nehezky uher na tváři země.

Přímo po hlavě se vrhl k přírodní pevnůstce,

ale dopadl tak tvrdě, až si vyrazil dech.

Následná dávka pročesala vrcholky mraveniště, takže se mu na záda snesla sprška rozdrcené hlíny.

Tiskl obličej do prachu, zhluboka se snažil nadechnout,

sípal bolestí prázdných plic. Zároveň se schoulil do klubíčka.

Jsem v bezpečí! Poznání mu proletělo myslí jako blesk,

čímž se zbavil strachu.

Ale jsem bezmocný, odpověděla jeho zášť. Přibodnutý k zemi na tak dlouho, jak mě tady Hendry bude chtít držet!

Děšť mu bušil do zad, blůza už mu promokla a zima ho hladila po krku. Kapky mu stékaly až k bradě.

Přetočil se na bok, neodvážil se však nadzvednout takže nyní se mu voda opřela zase do tváře.

Děšť! Liják stále zesiloval. Visel z mraků podobný starodávným suknicím.

Celé závěsy vody. Okraj buše zešedl, žádný tvar se už nedal přesně rozeznat v padající tekuté perleti.

Stále lapal po dechu, našťastí bolest trochu ustoupila.

Opatrně nadzdvihl hlavu.

Kopje se přeměnilo v modrozelený monument, záhy ho však pohltil další sloupec deště.

Konečně se dostal na všechny čtyři, následkem vyraženého dechu se o něj pořád ještě pokoušela závrať.

Ted' přikázal si, než dešťový přívál pomine! Snažil se vyškrábat na nohy.

Na chvíli si zmáčkl břicho, aby si opět rozpumpoval plíce.

Zavalený jednolitou vodní clonou se teprve potom belhal k okraji lesa.

Tělo se pomalu probíralo z letargie, dýchání se srovnalo,

nohy se přestaly podlamovat.

Stromy ho ochranně převzaly do své náruče, když se konečně opřel zády o drsnou kůru jednoho z nich.

Pak si dlaní otřel čelo a zase se mu vrátila síla společně s nenávistí a vzrušením.

Stáhl si FN z ramene, o krok ustoupil od kmene a rozkročil se.

„A ted', můj příteli,“ šeptal, „zahájíme zápas podle stejných pravidel!“ Ještě jednou překontroloval, zda má náboj v komoře, a vyrazil ke skalnímu masivu. Mysl se mu najednou pročistila, zrak zostril - celé tělo opět spolupracovalo, nikde ani náznak strachu a v nitru se mu rozezněla píseň, přímo válečný chorál.

Dal se na cestu ke kopje. Prodíral se vcelku řídkou buší,

zároveň se stáčil trochu vpravo. Mám dost času, uvažoval.

Můžu si dovolit využití nejsložitějšího plánu.

Svůj postup skončil u hromady kamení.

Skalní masív připomínal potápějící se galeonu.

Na jednom konci se tyčila palubní nástavba podobná hradu,

odkud se hlavní paluba svažovala prudce dopředu, jako by před' už byla pod vodou. Na tomhle svahu se uvelebily všelijak roztroušené obří balvany, zároveň ho pokrývala malá křoviska. Jednalo se o propletenou masu někdy až k ramenům dosahující vegetace.

Sedl si do dřepu, FN na klíně, a pohlížel k rampě u dvojitých věžiček na samém vrcholu. Mezitím děšť ubral na síle, přeměnil se v mrholení.

Skopčák se usadil v nejvyšším bodě, věděl jistojistě.

Určitě se opevnil až úplně nahoře. Až s podivem se dá odpozorovat, jak pozice v oblacích dokáže člověku vnutit pocit nezranitelnosti, někdy až boží vyvolenosti...

Jelikož teutonský odstřelovač na ně vypálil, musel zaujmout postavení ve výstupku nejbližší k pláni, který byl položen jen o trochu výš než ostatní dva.

Vrchol kamenného ostrova byl zarostlý zakrslým podrostem.

Ted' vím přesně, kde se zakopal. Počkám půl hodiny,

až znervózní, potom se pohne.

Pokud ho zahlédnu, střelím ho odtud.

Bývalý právník přivřel oči, aby odhadl vzdálenost.

Necelých dvě stě metrů, usoudil.

Upravil si hledí své FN, překontroloval náhradní zásobníky po kapsách. Dva měl v kapsičce kvůli snadné dosažitelnosti.

„Himlhergot, Curry, ty zkurvysynu, kde seš?“ Teutonský řev se nesl dolů a Bruce zbystřil. Měl jsem pravdu, je nahoře u levé věžičky.

„Tak dělej, kápo! Čekám tu na tebe už vod včerejšího vodpoledne, hej!“

Bruce jen pro zkoušku zamířil na temnou skvrnu nahoře na skále, ale pravděpodobně by šlo o velice nesnadný výstřel. Automatická puška se zdála kluzká, kapky deště mu navíc ještě visely z obočí a zároveň orosily i mříďla.

„Himlhergot, Curry, jakpak se vede ty tvý francouzský pizdě? Ta ji má ale rozpálenou, kápo - souhlasíš, hej?“ Sevržení rukou na zbrani zesílilo.

„Himlhergot, jestlipak se ti pochlubila, jak sem to do ní pral? Svěřila se ti, jak se jí to líbilo, kápo? Musím ti říct, že lapala po dechu jako parní stroj - zároveň ti zadarmo prozradím, že rozhodně neměla dost, kápo...”

Velitel zaznamenal začátek chvění. Zatnul zuby a snažil se třes potlačit.

Uklidni se, Bruce, chlapče, přesně těmahle zasranejma kecama tě chce rozhodit!

V nastalém tichu z listoví odkapávaly poslední kapky vody, závan větru na svahu rozhýbal houštinu.

Kapitán vyčkával, napínal zrak a číhal na první náznak pohybu u levého skalního výstupku.

„Posral ses strachy nebo co, Curry? Himlhergot, nebojíš se náhodou vylízt nahoru? Uhod sem to, co?“

Bývalý právník se mírně pohnul, připravoval se k bleskovému výstřelu.

„Himlhergot, machře, jak dlouho tu mám trčet?

Náhodou mám ale celej den volno, kápo. Budu si tady sedět a vzpomínat, jak sem šoustal to francouzský maso: řeknu ti to polopatě - šlo o nezapomenutelný zážitek! Nahoru a dolu, dovnitř a ven, vo tom se ti, machře, ani nezdálo!“

Bruce se ještě jednou opatrně rozhlédl ze svého krytu za kmenem stromu, ještě jednou si prostudoval rozložení křovin před sebou.

Pokud se pustím nahoru a budu se držet hodně stranou, můžu dorazit k pravé věžičce, odkud pak vede k vrcholu příhodná skalní římsa.

Tímhle způsobem se dostanu na pět či deset metrů od toho grázla, díky čemuž celá záležitost velice rychle skončí.

Zhluboka se nadechl a opustil úkryt.

Skopčák zahlédl pohyb dole pod sebou, cosi hnědého se tam mihlo, ale příliš rychle, než aby stačil zamířit.

Otřel si tváře a přikročil blíž k skalní hraně.

„Himlhergot, Curry - přestaň už blbnout, kápo!“ křičel a opíral si pažbu do ramene. Špičkou jazyka si soustředěně olizoval rty.

Nedaleko úpatí kopce zahlédl lehký pohyb větve, ačkoliv žádný vítr nevál. Zašklebil se a opřel se bokem o balvan.

Už leze, škodolibě se radoval, plazí se nahoru skrz to křoví.

„Himlhergot, přece vím, že tam dole dřepíš, kápo!

Já ale umím čekat taky...”

V polovině svahu se opět houští zachvělo, rozhrnulo se a zase zavřelo.

„Jo!“ sípal Němec. „Jo!“ pak si odjistil, zatímco jazyk opět putoval od jednoho koutku úst k druhému.

Himlhergot, teď už ho fakt mám! A tamhle - bude muset přejít po holý skále. Je to sice jen pár metrů, ale mně to bohatě postačí!!!

Obezřetně se pohnul, jen o pár centimetrů stranou, aby si lépe usadil zbraň. Zamířil na mezeru mezi dvěma šedými valouny, postrčil páčku selektoru na dávky a ukazováček lehce opřel o spoušť.

„Hej, Curry, už se začínám nudit! Pokud sem nedorazíš, co kdybys mi něco hezkýho zazpíval nebo povyprávěl pár vtipů?“

Bruce se právě krčil za jedním z velkých šedých balvanů.

Před sebou měl tři metry nechráněného prostoru, hned potom mu skála zase nabízela pomoc.

Už se dostal téměř k vrcholu svahu a poručík ho zatím ještě nezpозoroval. Navíc ten plácek před ním mohl odstřelovač zmáknout jen po přesunu k pravé věžičce.

To by mu mohlo zabrat tak dvě vteřiny, přitom neustále existuje naděje, že ten vrahoun pečlivě sleduje okraj lesa na úpatí pod ním.

Připravil se jako sprinter k vyběhnutí ze startovacích bloků.

„Vpřed!“ zavelel si a vrhl se do prostoru, zároveň i do deště kulek. Jedna udeřila do zbraně a vytrhla mu ji z ruky takovou silou, až mu bolest vystřelila do ramene.

Další ho škrábla na hrudi, ale to už se ocitl na druhé straně. Ležel za mohutným balvanem, zcela otřesený a v šoku - navíc opět musel vyslechnout triumfální proslov.

„Himlhergot, to sem tě pěkně voblbnul, ty debilní bastarde, co? Sledoval sem tě celou cestu až sem nahoru, kápo!“

Bruce si tiskl levačku k břichu, brnění odeznělo, ale dostavila se bolest. Poslední článek palce mu totiž scházel, vůbec nechápal, kam se poděl - nyní mu z pahýlu pomalu vytékala temná krev.

Pravou rukou si honem hrábl pro kapesník.

„Himlhergot, Curry, upadla ti flinta! Během pár minut ji budeš možná potřebovat, nebo ne?

Proč si pro ni nedojdeš, machře?“

Kapitán si pevně utáhl kapesník kolem amputovaného palce, čímž se mu podařilo krvácení omezit na nejnižší možnou míru.

Teprve potom zaměřil pozornost na vyraženou zbraň, ležící snad tři metry od něj.

Hledí odpadlo a ta samá kulka, která mu urvala kus prstu, rozdrtila i závěr. Nyní tedy zíral na nepoužitelnou atrapu.

„Himlhergot, zachtělo se mi trochu si zastřílet na terč,“

teutonskýprovokatér opět zahalekal shora. Ozvala se delší dávka a rozbitou FN náhle zasypala sprška kamenných úlomků.

Teď už opravdu nebyla k ničemu.

A takhle jsem dopadl, rozvažoval bývalý právník.

Puška je v tahu, Shermaine má mou pistolí a já vlastním pouze jednu zdravou ruku - tohle se tedy vyvinulo velice zajímavě...

Rozepnul si blůzu, aby prozkoumal zranění, které po sobě zanechala jiná kulka. Šlo o pouhé škrábnutí, připomínalo spíš spáleninu od proklouzlého lana - jen bolestivá a zarudlá rýha, naštěstí nic vážného.

Klidně se opět zapnul.

„Himlhergot, tentokrát hra skončila! Chlapečku Bruce,

tentokrát seš v prdeli! Už si pro tebe du, machře!!!“

řičel spokojeně Němec a s naprostou sebejistotou radostně hýkal.

Velitel pod touhle hrozbou musel zrychlit. Podíval se kolem sebe. Kterou cestou se dát - vyšplhat se výš, aby musel přijít zespodu, nebo zamířit rovnou k pravé věžičce a číhat tam na něj?

Čas skutečně dotíkal. A jeho si právě osedlala hrůza ze změny pozic: vždyť nyní se z lovce stává kořist!

Přikrčil se tedy, aby bezpečněji postupoval nahoru - proto se snažil držet v zákrytu hustých křovisek i rozměrnějších kamenů.

Konečně se dostal ke skalnatému cimbuří, obešel je a našel římsu, kterou odhalil pohledem zezdola.

Opatrně po ní kráčet bokem - připadal si jako moucha na stěně: zcela bezbranný a na ráně, když se opíral zády o kamennou plotnu a šoural se po tomhle ani ne půl metru širokém chodníčku.

S každým krokem se hlubina pod ním zvětšovala...

Nyní se nacházel asi tak sto metrů nad lesem, kde se před ním otevřelo panoráma temně zelených travnatých plání táhnoucích se až k řadě dalších kopje na horizontu.

Pršet sice přestalo, ale mraky se neroztrhaly - stále zakrývaly celou oblohu.

Kamenitá stezka se najednou rozšířila, změnila se v plošinu.

Bruce ji honem přeběhl, ale východ z ní nenašel.

Římsa se tedy stala slepou uličkou, k pokračování mu zbyl jedině sráz pod ním. Sám se tedy vešel do pasti po boku skalní věžičky, přitom vrcholek zůstal nedostupný.

Pokud Hendry skutečně sleze dolů, a obejde kopje, bude ho mít tady naservírovaného na milost a nemilost.

Nikde by totiž žádný úkryt nenalezl, takže teutonský odstřelovač by si mohl opět zkusit palbu na terč.

Curry se opřel o stěnu, snažil se srovnat dýchání.

Hrdlo se mu stáhlo nejenom velkým množstvím slin,

které musel polykat, ale i obavami. Cítil se unavený a bezmocný, v palci mu už pulzovala bolest, takže ruku zdvihl, aby si zranění ještě jednou prohlédl. Navzdory pevnému zaškrcení životodárná tekutina pronikala přes kapesník a každou chvilku se objevila kapka červená jako pravé burgundské.

Krvácení! Curry spolkl lepkavý knedlík v krku a pohlédl zpátky na cestu, kudy přišel.

Na šedivé skále zřetelně vynikaly rudé skvrny - připravil tedy pro teutonského pronásledovatele jasné značky.

Ale nakonec to možná byl ten nejlepší tah: třeba neodolá a vypraví se za mnou jako lačný lovec a já ještě budu

schopný pustit se s ním do křížku. Pokud vyčkám tady za tím rohem,

dokud nezačne přecházet plošinu,

bude mít pod sebou stometrovou propast.

Možná se mi povede ho překvapit a srazit dolů...

Tentokrát se přimkl ke skále ještě těsněji a nastražil uši, aby zachytil jakýkoliv náznak poručíkova postupu.

Mraky se kupodivu protrhaly a na východě přece jen vykoukly sluneční paprsky a dotkly se bočního svahu kopje.

Bude lepší umřít na slunci, pomyslel si Bruce, jelikož pohanské oběti pro boha Slunce byly svrhávány ze střechy templu - zašklebil se bez sebemenší radosti v duši.

Vyčkával dál s trpělivostí a trýzní...

Minuty odpadávaly jako kapky v tůni času, pomaličku odměřovaly přiděl života, který mu byl vymezený.

Pulz v uších se dal počítat, dech se mu zrychlil. Vzduch však v sobě silou vůle zadržoval a jemně vyfukoval kolik času mu ještě zbývá?

Měl bych se spíš modlit, dedukoval, ale po tomhle dopoledni,

kdy jsem žádonil, aby nepršelo, a déšť přesto přišel k mé záchraně... nechci už radit tomu Nejvyššímu, jak má řídit svět!

Možná to přece jen On ví nejlíp!!!

Buď vůle tvá, přerušil myšlenkové pochody, když tu náhle se mu nervy napjaté k prasknutí zachvěly.

Sluchové orgány mu totiž předaly zvuk látky otírající se o drsnou skálu.

Zadržel dech, aby soustředěně naslouchal, ale kromě tepání v uších a svištění větru v korunách stromů pod ním nic neodhalil. Ten svist zněl osaměle...

Buď vůle tvá, opakoval, aniž by se pokusil nasát do plic další vzduch. V téhle chvíli opravdu rozpoznal dech druhého člověka, velice blízko za skalní stěnou.

Připravil se, vyčkával. Náhle postřehl stín vržený ranním sluncem - šedivá rozplizlá skvrna na šedém kameni.

Buď vůle tvá! Vyřít se naplno, nezraněnou ruku držel coby čepel před sebou a na ni působila váha celého těla.

Skopčák nebyl dál než metr, pušku měl zavěšenou na řemeni přes prsa a stál přilepený ke stěně. Ocelová přilba téměř zakrývala ta šikmá prasečí očka a drobné kapky potu mu visely na ryšavém strnisku. Snažil se sice ústí hlavně posunout dolů, ale Curry byl příliš blízko.

Kapitán zasáhl malíkovou hranou krk nepřítele, takže ihned pocítil křupnutí chrupavky. Setrvačnost podpořená hmotností vrhla poručíka na záda uprostřed kamenné plošiny, čímž zůstal Curry navrchu.

Při tvrdém nárazu Hendry přišel nejen o přilbu, ale i o svou zbraň, jelikož ta sklouzla a zmizela za skalní hranou.

Teď tu leželi na sobě v hrůzné parodii mileneckého aktu.

Ovšem tahle pozice rozhodně nepatřila k plození, ale k ničení!

Poručíkův obličej nachověl, jako by otékal kvůli zranění v hrdle - Germán otvíral ústa ve snaze se nadechnout a kyselý, hnusný puch z nich vycházel Currymu přímo do tváře.

S prudkým trhnutím proti nejslabšímu bodu sevření u palce si kapitán vysvobodil pravačku, aby ji opět pozdvihl coby sekeru: tentokrát s ní vši silou udeřil na kořen teutonského nosu. Dvojí proud krve vytryskl z chřipí a okamžitě si našel cestičku mezi rozevřené rty.

V chrčivém kloktání tonoucího se poručík divoce vymrštil, až velitele odhodil na kamennou stěnu. Ten tam zůstal chvíli ležet, napůl omráčený.

Hendry se už vysoukal na kolena, zíral na protivníka,

ale oči měl strnulé a nevidomé. Dusivé chroptění vycházelo z krku společně s krvavě narůžovělými slinami.

Oběma rukama se snažil vypáčit z plátěného pouzdra na opasku svou služební pistoli.

Curry si jen přitáhl kolena k sobě, potom obě nohy vytrčil současně - zasáhl grázla přímo doprostřed hrudi.

Skopčák prudce odletěl a zmizel za hranou kopce.

Podivně chrčivý zvuk stále provázel jeho pád, pak náhle umkl. Opět zavládlo jen svištění větru v lese.

Dlouho trvalo, než kapitán shromáždil veškerou energii v těle i sílu k přemýšlení. Seděl na kamenné římse, zády se opíral o skálu.

Mraky nad ním se odvalily a polovina oblohy se zahalila blankytem. Pohlédl na krajinu i stromy omyté lijákem.

A já jsem pořád naživu.

Náhlé poznání neukončeného vlastního bytí hrálo mysl stejně laskavě, jako ranní slunce mu ohřívalo rozbolavělé tělo.

Chtěl by vyřvat tuhle nádhernou novinu do celého světa:

A já jsem pořád naživu!!!

Konečně vstal, udělal dva kroky a zadíval se do hlubiny, kde ležela drobná zkroucená figurka.

Pak se otočil, aby vlekl své dobité tělo po římse zpátky,

potom po svahu dolů.

Trvalo mu dlouhých dvacet minut, než odhalil místo, kam se poručík Willie Hendry zřítíl.

Stočený do klubíčka v kamenné suti mezi křovisky vypadal,

jako by spal.

Bruce se sehnul k bezvládnému tělu, aby vyprostil pistoli z olivově zeleného pouzdra - nakonec otevřel vypouklou kapsu blůzy uniformy, odkud vytáhl bělostný plátěný váček.

Napřímil se, otevřel ho a ukazováčkem promíchal diamanty.

Spokojeně zatáhl za šňůrku, stáhl otvor pytlíku a schoval poklad do kapsy.

Mrtvý vypadá snad ještě odpornější než zaživa, napadlo ho,

aniž by pocítil sebemenší lítost při pohledu na bývalého poručíka.

Mouchy už mrtvole lezly do nosu, zároveň se slétaly kolem očí.

Teprve teď Curry pronesl nahlas: „Takže Mike Haig měl pravdu a já se mýlil - tys opravdu dokázal zničit naprosto všechno!!!“

Kapitán vyrazil na cestu, aniž by se otočil - vyčerpání ho však zčistajasna opustilo...

Carl Engelbrecht prošel dvěma kokpity a vstoupil do prostoru pro cestující v DC-3 Dakotě.

„A vy dva jste šťastní?“ křičel ve snaze přehlušit dunivé drnění obou motorů. Nadšeně se zubil, z opálené tváře vyvěral skutečný zájem. „Vidím, že jsem to uhodl!“

Bruce se zakřenil a přitáhl si Shermaine blíž k sobě.

„Vypadni! Nevidíš, že mám důležitou práci?“

„Na ubohého stopaře si dost troufáš - možná by ti ke slušnosti pomohlo, kdybych tě vystrčil ven a tys musel jít dál pěšky,“ zabrumlal, když si sedal vedle nich na lavici, táhnoucí se podél stěny trupu. „Přinesl jsem vám kávu a sendviče.“

„Paráda, konečně tu máme hostesku - vždyť už umíráme hladu!“

Shermaine se rázně napřímila a vzala si od pilota termosku i balíček ve svačinovém papíře.

Podlitina na tváři se jí téměř vytratila, zůstal jen stín s nažloutlými okraji - od příšerného zážitku uběhlo už deset dní. S ústy plnými kuřecí lahůdky Bruce jemně kopl do jedné z dřevěných beden, pevně přitažených upevňovacími pásy k podlaze.

„Co v tom máš?“

„Nevím,“ řekl Carl, přičemž naléval kávu do tří plastových kalíšků. „V téhle hře se otázky nekladou: jen vyletíš, vezmeš si peníze a zásilku dodáš...“

Dopil a vstal. „Dobrá, nechám vás tu teď o samotě. Bude nám trvat pár hodin, než se dostaneme do Nairobi, takže můžete spát nebo...!“

Vševědoucně zamrkal.

„Budete ale muset zůstat na palubě během doplňování pohonných hmot.“

Naštěstí celá operace nepotrvá nijak dlouho, protože do hodiny znovu odstartujeme. A pozítří, pokud Bůh a počasí dovolí, dosedneme v Curychu.“

„Díky, náš zachránče!“

„Nedělej si s tím hlavu, všechno spadá do náplně mé práce.“

Zmizel v pilotní kabině a pečlivě za sebou zavřel dveře.

Dívka se obrátila k milému, chvíli ho pečlivě studovala, načež se rozesmála.

„Vypadáš tak divně - skutečně připomínáš právníka!“

Curry si zcela instinktivně přitáhl uzel kravaty v barvách jeho staré alma mater MICHAELHOUSE, když studoval tam dole, v jihoafrické provincii Na tál.

„Musím přiznat, že se cítím trochu nesvůj v tom civilním obleku, bílé košile a tady s tím pod krkem.“

Ještě jednou se podíval na elegantně střižený modrý oblek jediný, který mu po rozvodu zbyl - načež zkoumavě pohlédl na svou milovanou Tygřici.

„V těch šatech bych tě taky ani nepoznal,“ škádlil ji.

Vyparádila se totiž do limetkově zelené a tím pádem chladně působící róby, kterou doplňovaly bílé lodičky na vysokém podpatku - navíc použila trochu make-upu, aby zakryla následky úderu.

„Až nebezpečně hezká ženská,“ pronesl bývalý žoldák s radostí.

„Copak děláš tvůj palec?“ chtěla vědět. Bruce ihned zdvihl pahýl opatřený parádním malým turbanem z náplasti.

„Skoro jsem na něj zapomněl.“

Náhle se ustaraný výraz dívky změnil, protože nadšeně ukazovala přes plexisklo okénka, které měl za ramenem.

„Podívej se, letíme nad mořem!“ Voda se rozprostírala hluboko pod nimi, stíny na mělčinách přecházely z odstínu modré až do zelené, barevnou kombinaci doplňovaly bělostné pláže a formace vln čerčící hladinu jako na venkovském rybníku.

„Díváš se na jezero Tanganjika,“ šťastně se rozesmál Bruce.

„Tím pádem jsme nechali Kongo za zády!“

„Navždy?“ hlesla.

„Navždy!!!“ ujistil ji.

Letoun se trochu stočil, čímž oba mladé lidi přitiskl ještě blíž k sobě. To Cari právě našel známý orientační bod, podle něhož provedl změnu kurzu na severovýchod.

Pár kilometrů pod nimi se objevil černý okřídlený stín,

který radostně poskakoval po vodní hladině druhého největšího afrického jezera.

DIAMANTOVÁ CESTA
WILBUR SMITH

Copyright © Wilbur Smith, 1965

Translation © Michal Švejda, 2002

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Z anglického originálu THE DARK OF THE SUN

přeložil Michal Švejda

Redakční úprava Vlasta Kohoutová

Grafická úprava obálky Zbyněk Janáček

Sazba Josef Polák

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v edici Klokán, 2002

shop@alpress.cz

Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r.o., Vídeňská 113, Brno

Vydání první

ISBN 80-7218-781-3